ACUM UN NOU FILM SEMNAT
DE ANDREW HAIGH
ALL OF US STRANGERS

TAICHI YAMADA

STRĂINI

TAICHI YAMADA

STRĂINI

Traducere din japoneză și note de

IULIANA OPRINA

EDITURA HUMANITAS FICTION
2024

ISBN: 978-606-097-482-6 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Colecție coordonată de DENISA COMĂNESCU

Redactor: Alexandra Rusu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corectori: Maria Pădurean, Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu
Tehnoredactor ebook: Radu Dobreci

1

După ce m-am despărţit de soţie, m-am mutat în apartamentul care îmi servea drept birou. Scriind scenarii pentru seriale de televiziune, cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam singur, acasă. Cu ceva timp în urmă am avut o relaţie, dar ne-am despărţit în timpul divorţului meu. Nu-i nimic. Mă consumasem mult cu divorţul şi deocamdată eram sătul de relaţii, inclusiv de cele care nu presupuneau decât plăcere fizică.

Cam la trei săptămâni după ce am rămas singur, mi-am dat seama ce linişte se făcea seara în clădire. Prea multă linişte.

Dar să nu vă imaginaţi că eram în creierii munţilor. Din contră, blocul cu şapte etaje în care locuiam dădea înspre şoseaua de centură numărul opt a capitalei, pe care traficul nu contenea la nici o oră din zi sau din noapte.

La început, nu puteam să închid un ochi din cauza zgomotului. Întins pe pat, ascultam huruitul tirurilor care circulau în miez de noapte şi simţeam că mă sufoc. Cam la o sută de metri pe stradă era un semafor, iar zgomotul se domolea periodic, doar ca să reînvie când maşinile demarau în trombă. Mugetele se ţineau lanţ, pulsul mi se accelera până simţeam că nu mai pot să respir şi săream din pat, gâfâind.

Mi-a luat zece zile ca să mă obişnuiesc.

Pe vremea când apartamentul îmi servea drept birou, îmi propusesem de câteva ori să rămân peste noapte, dar de fiecare dată ajunsesem la concluzia că aici nu se putea dormi. După divorţ însă, rămas fără bani şi fără locuinţă, am văzut că omul se poate obişnui şi cu asemenea condiţii dacă nu are încotro. Vacarmul s-a pierdut undeva la periferia conştiinţei mele, la fel ca zgomotul aparatului de aer condiţionat, iar uneori aveam senzaţia că ticăitul secundarului de la ceasul din perete era singurul sunet pe care îl auzeam.

Acum însă mă învăluia o linişte prea adâncă şi nu înţelegeam ce se petrece cu simţurile mele.

Prima oară am observat acest lucru într-o noapte, pe la jumătatea lui iulie. Trecuse de ora unsprezece, iar eu stăteam la birou, când am simţit deodată că mă străbate un fior rece pe şira spinării. Parcă atârnam deasupra unei prăpăstii, învăluit în beznă, singur.

— E prea linişte, am şoptit.

O vreme am reuşit să-mi alung acest gând din minte şi am continuat să scriu, dar la un moment dat, în timp ce căutam un cuvânt în dicţionar, mi-am dat seama că, în ultimele nopţi, starea aceea de anxietate îmi tot dădea târcoale.

M-am oprit şi am ciulit urechile, încercând să descopăr alte zgomote în spatele huruitului maşinilor. Nu am auzit nimic.

Nu putea fi decât o nevroză provocată de divorţ. Nu era normal să mi se pară că e prea multă linişte într-o clădire adiacentă unei şosele aglomerate.

Eu am fost cel care a cerut divorţul. La început, soţia mea a protestat, dar a recunoscut că singurul sentiment pe care îl mai împărtăşeam era indiferenţa şi că se simţea goală pe dinăuntru. Până la urmă a acceptat ideea întru totul. Am

avut ceva neînțelegeri legate de partea financiară, dar, per total, nu a fost un divorț urât. Decât să continuăm acea convietuire inertă, ducându-ne benign viața împreună, dar separat, am preferat să luăm această decizie care ne-a dat forțe proaspete.

— Mă bucur că ai propus asta, mi-a spus soția mea la sfârşit.

Nu credeam că vorbele ei oglindeau exact ce simțea, dar măcar o urmă de adevăr tot era în ele. În fine, tocmai eu, care cerusem divorțul, nu mă puteam văita de singurătate. Pur şi simplu mă intriga atâta linişte.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră şi am tras draperiile în lături. Nu am deschis geamurile. Se puteau deschide, dar de afară nu veneau decât căldura sufocantă, gazul gros de eşapament şi zgomotul neîncetat al traficului.

M-am uitat în jos, către parcare. Nu se vedea în întregime, dar bănuiam deja câte maşini erau: una singură. Privirea mea a întâlnit o singură camionetă roz şi, în rest, doar asfaltul pustiu, parcelat de linii albe. În timpul zilei era plin ochi, dar odată cu lăsarea serii, maşinile dispăreau una câte una. Mai rămăsese doar camioneta roz, care fusese acolo şi cu o noapte în urmă.

Şi ieri-noapte? Aşa e, mi-am zis eu. Şi aseară am stat aici şi m-am uitat la întinderea de asfalt de jos.

Oare sufăr pentru că m-am despărțit de unicul meu fiu, acum student în anul doi? Nu prea cred. De ce mi-ar fi dor de fiul meu, cu care de-abia dacă mă vedeam oricum şi care stătea mereu închis în lumea lui, ca şi mine?

Mi-am luat cheile din suportul de creioane de pe birou şi le-am băgat în buzunar. Am ieşit în hol fără să sting lumina. Aveam de gând să mă conving. Nu voiam să pun acea senzație de linişte apăsătoare pe seama stării mele psihice şubrede. Trebuia să mă conving că se făcuse linişte pentru că pur şi simplu nu erau oameni în preajmă. Nu era normal

să nu vrea nimeni să locuiască în blocul ăsta oribil, îmbibat de gaze de eşapament şi zguduit de huruitul motoarelor? O asemenea clădire nu putea fi folosită decât pentru birouri.

Toate ferestrele de la etajul şapte care dădeau spre coridor erau întunecate. Am chemat liftul.

Ştiam că în clădire sunt multe birouri, dar nu-mi închipuisem cât de multe. Îmi imaginasem însă că seara cei mai mulți oameni plecau. În total erau patruzeci şi unu de apartamente şi probabil că la fiecare etaj mai rămâneau locuite doar unul sau două.

Uşile liftului s-au deschis.

Era gol. Niciodată nu mi-a plăcut momentul în care se deschid uşile unui lift. Mereu aveam o tresărire la gândul că aş putea da nas în nas cu cineva. Când am văzut că era gol, am răsuflat uşurat.

Am coborât la parter. Am traversat holul îngust şi slab luminat, sufocant în lipsa aerului condiționat, am deschis uşa şi am ieşit.

M-am îndreptat către parcare, învăluit în aerul ceva mai răcoros odată cu lăsarea serii, dar tot atât de plin ca mai devreme de gaze de eşapament şi huruit de maşini.

Alte două automobile erau parcate într-o zonă pe care n-o puteam vedea de la fereastră. Am observat că pe camioneta roz erau desenate trei veverițe zâmbitoare şi că aparținea unei firme de confecții pentru copii.

M-am oprit lângă ea şi mi-am ridicat privirea spre clădire. De unde stăteam se vedea fațada de sud-est şi toate apartamentele aveau câte o fereastră pe această parte. Dacă era cineva acasă, ar fi trebuit să fie lumina aprinsă.

Am văzut una singură, cea de la apartamentul meu de la etajul şapte. În rest, toate ferestrele erau cufundate în beznă.

— Incredibil! am exclamat eu.

Am stat o vreme şi am privit şirurile de ferestre întunecate. Nici vorbă de unul sau două apartamente locuite la fiecare etaj. Nu era nimeni, nicăieri. La unsprezece noaptea nu se vedea decât o singură lumină aprinsă în tot blocul. Deci nu eram eu nevrotic, ci chiar era prea multă linişte. Poate că unii dintre locatari deja se culcaseră, însă chiar şi aşa, câți puteau să fie?

M-am întors agale în hol, cu orgoliul satisfăcut. A fost mai complicat să intru înapoi decât să ies. Ca să descui, trebuia să introduci cheia de la casă în nişa din dreptul uşii şi să o răsuceşti. Uşa se debloca timp de douăzeci de secunde, interval în care puteai să intri. Dacă era cineva acasă, nu mai aveai nevoie de cheie, pentru că puteai să formezi numărul apartamentului la interfon. Când ți se răspundea, spuneai cine eşti şi ți se descuia direct dinăuntru. Aveai la dispoziție tot aproximativ douăzeci de secunde ca să deschizi uşa şi să intri. Se pare că aceste măsuri de siguranță erau considerate suficiente, deoarece seara administratorul pleca.

— Deci sunt singur. Singur în tot blocul!

M-am trântit pe canapeaua din hol. O parte din mine chiar voia să creadă că eram complet singur în toată clădirea. Gândul acesta îmi cam dădea fiori, dar şi o senzație de libertate ingenuă şi palpitantă, care îmi amintea de adolescență.

Însă totul nu a durat decât un minut. Afară s-au auzit paşi. Am tresărit şi m-am lăsat în jos pe canapea.

Cineva stătea în dreptul uşii de sticlă. Mi-am întors încet privirea şi am văzut o femeie care cotrobăia prin geantă după cheie. Nu era foarte tânără. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani. A introdus cheia în nişa din perete, aşa cum făcusem şi eu puțin mai devreme. Am rămas nemişcat. Nu era ceva obişnuit să stai în hol pe canapea la o asemenea oră. Sigur aş fi speriat-o. A descuiat şi uşa s-a deschis. Mi-

am plecat capul. Femeia s-a îndreptat către lift cu paşi hotărâţi. Am zărit cu colţul ochiului două picioare frumoase, încălţate în pantofi albi. Nu a încetinit şi nici nu a grăbit pasul, ceea ce mă făcea să cred că nu mă observase. Asta îmi şi doream.

În clipa următoare, femeia a dispărut în lift şi uşile s-au închis cu un clănţănit metalic. Mi-am înălţat capul şi am privit în urma ei. M-am ridicat în picioare. Indicatorul de deasupra liftului rămăsese aprins în dreptul etajului trei.

2

Într-o seară, patru-cinci zile mai târziu, mi-a telefonat un producător de la un post de televiziune, pe nume Mamiya. Mă întreba dacă poate să treacă pe la mine.

Avea patruzeci şi şapte de ani – de-o vârstă cu mine. Pe parcursul a aproape zece ani lucraserăm împreună la şase proiecte, dintre care două seriale şi un scurtmetraj, care se numărau printre cele mai importante realizări din cariera mea. Erau titluri de referinţă în CV-ul meu. Din acest motiv, dar şi din multe altele, îl îndrăgeam pe Mamiya. Îmi plăcea chiar şi firea lui mai rezervată. În ciuda faptului că petrecuserăm multe ore lucrând împreună, nu discuta niciodată despre chestiuni personale şi dădea mereu dovadă de bun-simţ.

— Îmi cer scuze că nu mi-am anunţat vizita mai din timp, mi-a zis el, politicos ca de obicei.

— Nici o problemă. Poftiţi!

Mă bucuram să-l văd. De aproape un an nu mă mai căutase. Stilul meu de lucru era să accept toate comenzile pe care le primeam. Chiar dacă ştiam că mai târziu ar fi putut apărea ceva mai bun, nu refuzam niciodată munca atunci când eram liber. Tot sperasem să lucrez la un nou proiect împreună cu Mamiya, dar asta nu mă împiedicase să-mi umplu agenda de lucru pe următoarea perioadă. Mi-era ciudă că tocmai acum mă aborda, dar dacă aveam şansa să colaborez din nou cu el, eram dispus s-o accept, chiar dacă ar fi însemnat să-mi încarc programul.

Amândoi cunoşteam un actor destul de important care devenea cam violent când se îmbăta. Odată, într-un bar din Aoyama, a cam întrecut măsura. Nu a devenit violent, dar a început să facă striptease. Nu era genul de local în care să faci aşa ceva şi ceilalți clienți au început să-i arunce priviri vădit nemulțumite. Am vrut să-l opresc, dar mi-a fost teamă să nu provoc un scandal şi n-am făcut nici o mişcare. La un moment dat, l-am văzut pe Mamiya ridicându-se. Ceilalți patru-cinci din grupul nostru au presupus că voia să-l oprească, şi la fel am crezut şi eu. În schimb, Mamiya a început să danseze cot la cot cu el şi să se dezbrace, ba chiar să fredoneze în duet nişte cântece deocheate, simțindu-se pe deplin în largul lui. Purtarea sa m-a uluit. Se mai întâmpla să mă surprindă cu tot felul de lucruri care mă făceau să-l îndrăgesc şi mai mult. Locuia singur sau cel puțin aşa auzisem. Se zvonea că are un avion mic şi că îşi petrece o mare parte din timpul liber pe aeroportul Chōfu, deşi nu auzisem nimic direct de la el. Când ne întâlneam, conversațiile noastre se limitau la proiectul respectiv. Cum acest lucru nu-mi era deloc dezagreabil, am avut grijă să evit şi eu discuțiile despre viața mea personală. Nici Mamiya nu mă întreba nimic despre mine.

Acesta este motivul pentru care, când Mamiya, stând pe scaun, m-a întrebat cum mă descurcam cu mesele, am

simțit că ceva se stricase în relația noastră. Nu era genul de lucru pe care voiam să-l discut cu el.

— V-am văzut emisiunea difuzată zilele trecute, am schimbat eu vorba, scoțând berea din frigider.

— Am auzit că nu prea mai apăreți pe nicăieri, mi-a întors-o el.

Am turnat bere în pahare, ignorându-i comentariul, şi am vorbit mai departe despre emisiunea lui. Mamiya mi-a mulțumit pentru laude, dar fără să zâmbească. A luat doar o gură de bere şi a pus paharul pe masă.

— Sper că nu ați venit ca să mă consolați.

— Nu, deloc, zise el, schițând primul zâmbet.

— O clipă chiar m-am întrebat dacă nu cumva asta e expresia posomorâtă pe care o cere eticheta față de un bărbat divorțat.

— Nu, în nici un caz.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Ei bine...

Mamiya şi-a coborât privirea.

— Veşti proaste?

Când un producător îți apare din senin la uşă, n-are cum să aducă nimic bun. Te aştepți să fii anunțat că intervalul orar al programului la care lucrai a fost realocat unei emisiuni-concurs. Serialul nu se mai difuzează din cauza audienței scăzute, actorul principal a fost arestat pentru posesie de marijuana sau actrița principală, proaspăt căsătorită, refuză să sărute un alt bărbat şi insistă să se scoată scenele de dragoste.

Totuşi, având în vedere că nu aveam nici un proiect în curs de desfăşurare împreună cu Mamiya, îmi era imposibil să-i descifrez expresia încruntată.

— Nu vă deranjează că nu vă mai vedeți fiul? a zis Mamiya.

M-am simțit dintr-odată lovit, acuzat pe nedrept. Ce legătură avea el cu fiul meu?

— Ce vreți să spuneți? l-am întrebat eu, încercând să par calm.

— M-am întâlnit cu soția dumneavoastră.

Probabil că se întâlniseră undeva, din întâmplare. Gândul că ea îi povestise vrute şi nevrute despre divorț mă dezgusta, pentru că Mamiya era cea mai nepotrivită persoană cu care să discute chestiuni personale.

— V-a rugat ea să-mi transmiteți ceva?

— Nu. Doar mă întrebam dacă n-ar fi o idee bună să stabiliți anumite reguli, ca de exemplu să vă vedeți fiul o dată pe lună. Era sugestia mea. Mă gândeam că poate v-ar prinde bine.

Am fost surprins să-i văd chipul uşor îmbujorat şi să-l aud spunându-mi aşa ceva cu toată seriozitatea.

— Ar fi avut sens dacă era încă la şcoala generală, am spus. Numai că fiul meu are nouăsprezece ani. Dacă vrea să mă vadă, poate să vină oricând pe la mine.

— Dar dumneavoastră nu vreți să-l vedeți?

— Nu e vorba că nu vreau să-l văd. Cred însă că o asemenea regulă, să ne întâlnim o dată pe lună, ar fi o povară pentru el. Mă gândesc cât m-ar fi deranjat pe mine dacă, la nouăsprezece ani, aş fi fost obligat să iau masa o dată pe lună doar cu tatăl meu.

Mamiya dădu din cap înțelegător.

— În orice caz, mă bucur, am adăugat eu, umplându-i paharul. Sunt foarte surprins, dar mă bucur. Nu mi-aş fi închipuit vreodată că o să vă aud abordând un astfel de subiect. Credeam că sunteți genul de om care evită să vorbească despre asemenea lucruri. Dar, la urma urmei, şi eu sunt deschis discuțiilor legate de viața personală. Trăiam cu impresia că nu vreau ca lumea să-şi facă griji pentru mine, dar acum îmi dau seama că mă simt măgulit. Totuşi,

trebuie să recunosc că sunt dezamăgit că nu e vorba despre muncă.

— E vorba şi despre muncă.

— Da? am zis eu, grăbindu-mă să trag concluzii. Desigur. Doar nu aţi bătut drumul până aici doar din cauza fiului meu. La ce proiect vă gândiţi?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce anume?

— Nu vom mai putea lucra împreună.

— Vă retrageţi?

— Nu.

Mamiya îşi coborî privirea şi rămase nemişcat.

— Atunci, despre ce-i vorba? l-am întrebat eu, străduindu-mă să zâmbesc. Sper că nu vreţi să spuneţi că un bărbat care a divorţat îşi pierde automat locul de muncă.

Mamiya rămase tăcut.

— Aş vrea să-mi daţi mai multe amănunte, am insistat, neînţelegând nimic.

Mamiya deschise gura, dând să spună ceva, dar o închise imediat la loc. Bărbia îi tremura de parcă se lupta să-şi înghită cuvintele. Până la urmă vorbi răspicat, ca şi cum ar fi vrut să mă facă să ascult atent ce avea de spus, pentru că nu urma să repete:

— Intenţionez să mă apropii de Ayako.

Se referea la soţia mea. Cuvintele lui Mamiya fuseseră cât se poate de clare, dar sunau ireal. Era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l aud.

— De Ayako? am exclamat eu. Vocea îmi trăda uluirea.

— De când am aflat că aţi divorţat, nu mai pot ascunde ceea ce simt. Îmi doresc o viaţă alături de ea.

Era foarte straniu să aud o asemenea declaraţie de dragoste la adresa femeii de care eu unul hotărâsem să mă despart. Pe de-o parte mă încercau parcă regretele, pe de

alta simțeam că am în față un om gata să apuce pe o cale greşită şi că nu îl puteam avertiza.

— Aşa, deci.

A fost tot ce am putut spune.

— Da.

Nici Mamiya nu părea prea dornic de vorbă.

În timpul divorțului, Ayako nu-mi dăduse nimic de bănuit.

— Ayako nu ştie, adăugă el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Cum îndrăznea să-i pomenească numele cu atâta dezinvoltură? Ştiu că ar fi fost ciudat să-i spună „soția dumneavoastră”, având în vedere că nu mai era nevasta mea, dar putea să aibă măcar bunul-simț să se refere la ea mai pe ocolite. Şi chiar se aştepta să cred că ea nu ştie nimic?

— Aha, am murmurat eu.

Păi altfel cum ar mai fi stors şi ultimul bănuț de la mine la partaj? Şi uite că nu trecuse bine o lună şi Mamiya venise la mine cu povestea asta. Cum ar fi putut Ayako să nu ştie nimic despre cele ce se petreceau?

— Veți spune probabil că această chestiune nu vă priveşte, de vreme ce ați divorțat, zise Mamiya, dar m-am gândit că poate lucrurile nu stau tocmai aşa.

Cu alte cuvinte, de vreme ce divorțasem, era treaba lor ce făceau, iar eu puteam să arăt măcar puțin respect, având în vedere că venise să-mi ceară consimțământul. Asta voia să spună de fapt.

— Deci încă nu v-ați declarat intențiile?

— Mda, răspunse el scurt, lăsând în aer o notă de ambiguitate.

— Deci e posibil ca ea să nu vă împărtăşească sentimentele.

— Da.

— Înseamnă că sunteți foarte scrupulos dacă ați venit să-mi cereți consimțământul, deşi în acest caz este poate uşor exagerat.

— Asta pentru că vă prețuiesc foarte mult.

Vorbe mari şi goale. În lumea televiziunii, cuvinte ca acestea se aruncă în stânga şi-n dreapta ca mărunțişul de prin buzunare. Nu văd nimic rău în a le folosi la serviciu, pentru că există şi oameni asupra cărora au efect, dar m-am simțit insultat să le aud din gura lui Mamiya, cu privire la o chestiune personală. Asta însemna că renunța să lucreze cu un om pe care îl „prețuia" şi o alegea în schimb pe Ayako. Afişa o mină abătută, dar de fapt nu suferea deloc. Puțin îi păsa că-şi taie toate legăturile cu mine! Pentru el nu era decât un joc. Se amuza venind aici şi spunându-mi toate lucrurile astea. Mai mult, nici măcar nu-şi dădea bine seama ce face. Venise să-mi spună că, dacă avea de ales între a fi tocmai cu fosta mea nevastă şi a lucra cu mine, o alegea pe ea.

O disperare cumplită a pus stăpânire pe mine şi am simțit că mă podidesc lacrimile. Mi-am lăsat capul pe spate şi am rămas cu privirea ațintită într-un colț pe tavan, de parcă tocmai descoperisem acolo o pânză de păianjen.

— Probabil că voi fi întâmpinat cu un refuz.

Mamiya vorbea ca într-un film dublat.

— Mă îndoiesc.

Era clar că cei doi țineau legătura. Nu îmi spusese cu doar câteva clipe în urmă că se întâlniseră? Nu discutaseră ei şi despre fiul meu? Deci Ayako îmi ascunsese existența unui alt bărbat în viața ei şi apoi mă jumulise cât putuse.

Pe de altă parte, ar fi fost jalnic să încep să mă văicăresc. Dacă mă înfuriam, aş fi rămas doar cu un gust amar. Nu puteam măcar să-i dau de înțeles că mă prinsesem de jocul lor murdar?

— Vă mulțumesc pentru tot, zise Mamiya.

— Asemenea, i-am întors eu politețea, străduindu-mă din răsputeri să mă controlez.

— Îmi pare foarte rău, zise el pe un ton plângăreț, plecându-și capul, dar e prea dureros să mai rămân.

Asta-i bună! O veritabilă scenă de telenovelă! Parcă până acum încercaserăm amândoi, pe ecran şi în afara lui, să evităm asemenea schimburi de replici melodramatice.

— Vă rog să mă scuzați, îmi spuse Mamiya, din lumea scenariilor dulcege.

Se ridică şi-mi făcu o plecăciune adâncă.

— Vă urez toate cele bune.

— Mult noroc.

Era rândul meu să spun tâmpenii. Cu asta trecusem şi eu în lumea lui Mamiya.

— Sper că mă veți ierta, adăugă el şi se repezi către uşă.

Melodramă în toată regula. Acum se încălța. Când termina, urma probabil să se ridice şi să încerce, teatral, să mai spună ceva. Însă avea să rămână tăcut, gâtuit de emoție, apoi să facă o nouă plecăciune şi să deschidă uşa, zbătându-se să scape de tumultul de sentimente ce îl sufoca. Aşa funcționa cealaltă lume, căreia eu şi Mamiya încercaserăm atâta vreme să ne împotrivim.

L-am privit pe Mamiya făcând exact aceste lucruri. Apoi uşa s-a închis în urma lui.

Aşa se face că, în seara aceea, nu aveam chef să văd pe nimeni.

Când a sunat interfonul, apartamentul era exact în aceeaşi stare de mai devreme. Nici nu dădusem de pământ cu paharul din care băuse Mamiya, nici nu îmi pregătisem de mâncare. Mă trântisem în pat în cealaltă cameră, singura pe care o mai aveam pe lângă sufrageria-birou, şi ascultam radioul.

La auzul soneriei, m-am uitat la ceas şi am văzut că era zece şi douăzeci şi patru de minute. Nu aveam nici cea mai

vagă idee cine putea să fie la uşă. Nimeni de la postul de televiziune cu care colaboram acum nu dădea buzna peste mine. Uşa de la intrare era încuiată şi ținea la distanță comis-voiajorii. Uneori se mai strecurau înăuntru în urma cuiva, dar când sunau la interfon la câte un apartament, de cele mai multe ori erau alungați şi îmi venea greu să cred că reuşeau să vândă mare lucru. Desigur, destui oameni ştiau unde locuiam, deci nu era deloc straniu să primesc o vizită, însă nimeni nu venea fără să se anunțe mai întâi prin telefon. M-am gândit că putea fi femeia de care mă despărțisem cu ceva timp în urmă, dar la cum se prezenta situația în momentul despărțirii, mă îndoiam că era posibil s-o revăd. Chiar şi în pat descoperisem că aveam oarece incompatibilități.

— Da.

— Mă scuzați, zise la interfon o voce necunoscută de femeie.

— Da?

— Sunt la uşă. Locuiesc în clădire.

Când suna soneria, nu aveai cum să ştii dacă era interfonul de la intrarea în bloc sau cel de la uşa apartamentului. De aceea precizase femeia unde se află.

— O clipă, vă rog.

Mă simțeam deprimat şi nu aveam nici un chef să mă bată la cap cu vreo donație, campanie de protest sau de strâns semnături. Nu înțelesesem din tonul ei cu ce intenții suna la uşă, dar, în momentul de față, până şi tinerețea pe care i-o ghicisem în voce îmi era nesuferită. Asta nu însemna că puteam s-o las să stea în fața uşii.

Am deschis.

— A!

Era femeia pe care o văzusem în hol cu câteva zile în urmă.

— Vă deranjez? mă întrebă ea. Era îmbrăcată într-o rochie de casă din bumbac, verde pal, cu un imprimeu cu flori mari. Sigur că mă deranja, dar nu i-o puteam spune în față.

— Ce doriți?

Avea chipul foarte alb. Mi se părea machiată prea puternic pentru ținuta de casă.

— Ați văzut? mă întrebă ea cu un ton care anunța o bârfă.

— Ce anume?

— De obicei noaptea, la ora aceasta, spuse ea plecându-şi privirea, doar noi doi mai rămânem în clădire.

M-a împuns o senzație neplăcută, ca o pişcătură de insectă. În mod normal, dacă ştii că eşti singură cu un bărbat necunoscut, nu devii precautǎ şi răsuceşti cheia în broască de două ori?

— Nu, am răspuns eu, dându-i de înțeles că subiectul nu mă interesa.

— Aha...

Femeia îşi coborî privirea, atinsă de răceala vocii mele. Altă dată m-aş fi grăbit să spun ceva amabil, dar în seara aceea parcă eram de piatră. Stăteam acolo, fără să scot un cuvânt.

— Doar asta voiam să vă spun, sfârşi femeia cu o voce dintr-odată tristă.

Îmi întinse apoi o pungă de hârtie care părea să conțină o sticlă.

— În semn de prietenie, zise ea cu un chicotit autoironic, apoi adăugă în grabă, pe un ton vesel, ca să-l mascheze parcă: Este o sticlă de şampanie începută. Am desfăcut-o, dar n-am putut s-o termin singură şi m-am gândit la dumneavoastră. Îmi cer scuze. Până mâine se trezeşte.

Femeia zâmbi cald.

— Apreciez, dar…

Am zâmbit şi eu, însă nu m-am mişcat din loc.

— Să ştiţi că nu sărbătoresc vreo ocazie anume, spuse ea, lăsându-mi de-acum impresia că era beată. Am dat peste sticla asta de şampanie pe care am primit-o acum doi ani şi am pus-o la rece în frigider, cu gândul s-o beau, dar abia azi am deschis-o. Nu rezist la alcool. Am băut doar un sfert şi m-am cam ameţit. Hm, altfel nici n-aş fi făcut un asemenea gest... Se poate?

— Poftim?

— Pot să intru?

Nu aveam nici un chef de ea. De urâtă, nu era urâtă, dar în seara aceea mă deranja cumplit tupeul cu care venise şi-mi sunase la uşă, fără să ţină cont că puteam fi ocupat. Cât am tăcut, căutându-mi cuvintele, femeia a vorbit din nou, cu o voce gâtuită:

— Deci nu se poate. Nu ştiu de ce, dar în seara asta nu am mai suportat să stau singură. Am tot dat din colţ în colţ, dar până la urmă m-am hotărât să vin. Vă daţi seama, doar doi oameni în ditamai clădirea, în miezul nopţii... Mi s-a făcut frică. Eu stau la trei. Dacă vreţi, putem merge la mine.

Părea destul de ameţită.

— Am de lucru ceva urgent.

Deveneam răutăcios. Ce individă! Deşi, de fapt, problema nu era femeia aceasta, ci cea care până acum patruzeci de zile îmi fusese nevastă.

— Aha, deci lucraţi, spuse femeia din faţa mea.

— Poftim?

— Acum, lucraţi...

— Da, da. Sunt prins cu treburi. E ceva urgent.

Luase casa cu etaj, veche de doar şase ani, cu tot cu terenul de două sute şaptezeci şi cinci de metri pătraţi, luase obligaţiunile şi depozitele pe care le făcusem pe numele ei, iar în faţa avocaţilor se dăduse mare spunând că nu era nevoie să plătesc pensie alimentară pentru fiul

nostru, „ca să te simți şi tu uşurat”. Iar Mamiya fusese în spatele întregii poveşti!

— Aha, zise femeia din fața mea.

— Poftim?

— Asta este, dacă lucrați...

— Da.

— Îmi cer scuze.

— N-aveți de ce.

Am pus mâna pe clanță.

— Ăă...

Probabil dădea să-mi spună că ar fi vrut să-mi lase sticla de şampanie, dar am închis uşa. Observasem gestul, dar numai la femeia asta nu-mi stătea mie gândul. Clocotind de furie la adresa lui Ayako şi a lui Mamiya, am încuiat uşa cu zgomot.

M-am întors în pat şi am pornit din nou radioul.

Încetul cu încetul, m-a cuprins neliniştea.

Oare ar fi trebuit să stau de vorbă cu ea? m-am întrebat. Nu e totuşi cam neobişnuit să apari la uşa cuiva spunând asemenea lucruri? De fapt, din câte văzusem, femeii ăsteia nu-i venise deloc greu s-o facă. Pe de altă parte, spunea că a ezitat mult până să se hotărască. Ei, şi ce-o să facă? O să se sinucidă, răpusă de singurătate? Nici vorbă, n-o să se omoare! N-am văzut asemenea intenții pe chipul ei.

Am deschis uşa. Nu mai era nimeni pe hol. Mi-am ciulit urechile, dar n-am auzit decât huruitul maşinilor.

La starea în care sunt, n-am cum să-mi fac griji pentru altul. Mi-e absolut imposibil!

Cu această scuză laşă, m-am întors în apartament.

Nu reuşeam să adorm. Mi-am turnat nişte whisky.

Undeva, într-un ungher al minții, încă îmi făceam griji pentru femeie, dar după ce m-am amețit puțin, gândurile mele s-au întors asupra loviturii primite de la fosta mea nevastă şi de la Mamiya.

Curând s-a crăpat de ziuă şi zgomotele au început să împresoare clădirea. Paşi grăbiți pe ici, pe colo, câte o uşă trântită. Țârâitul telefonului. Voci. Forfota obişnuită a cuprins curând apartamentul vecin, folosit şi el pe post de birou, şi pe nesimțite a venit prânzul. Mi-a trecut de câteva ori prin cap să mă duc să văd dacă femeia nu pățise ceva, dar nu aveam destulă energie.

3

Am reîntâlnit-o două zile mai târziu.

Era o după-amiază ploioasă, iar eu coborâsem în hol, în drum către postul de televiziune, când am văzut-o intrând.

Într-o mână ținea umbrela, iar în cealaltă geanta şi vreo trei pungi de plastic pline de cumpărături. M-a observat.

— Bună zi... am început eu spăsit.

— Îmi cer scuze, se grăbi ea să spună, un pic prea tare, plecându-şi capul. Îmi pare sincer rău pentru cum m-am purtat în seara aceea.

Când şi-a ridicat capul, i-am citit stânjeneala în ochi. Era mult mai frumoasă decât mi se păruse când încercase să dea buzna peste mine.

— Nici eu nu prea eram în apele mele.

— Aveați o treabă urgentă şi eu v-am deranjat...

— Nu, nici vorbă. Dacă doriți, v-aş invita într-o seară la mine, la un pahar.

— Vă mulțumesc. Mi-e o jenă cumplită.

Ne-am luat rămas-bun şi ne-am despărţit. Dintr-o pungă se iţeau nişte frunze ca de nap sălbatic.

Am răsuflat uşurat, dar în acelaşi timp m-am simţit şi puţin descumpănit. Cu o seară înainte, pe la zece, ieşisem să văd dacă era vreo lumină aprinsă la etajul trei. Începuse deja să plouă. La cinci, la trei şi la unu era câte un bec aprins. La fereastra de la trei nu se zărea nimeni.

Faptul că se vedea lumină nu-mi spunea nimic. Putea să fie moartă, cu lumina aprinsă.

Am stat o vreme în ploaie, cu ochii la fereastră. Până la urmă m-am întors în casă fără să fac nimic, dar m-am gândit mult la singurătatea ei. Când colo, iat-o, cu punga plină de legume!

Deci aşa, mi-am zis eu schiţând un zâmbet, în drum spre staţie. Nu-şi ia omul zilele cu una, cu două.

Apoi a venit ziua aceea fatidică.

Era pe la începutul lui august.

Ca de obicei, nu prea ieşeam nicăieri. Nu călcam pe la petreceri sau prin baruri. Eu oricum nu eram prea sociabil din fire, iar de când cu divorţul şi cu Mamiya, aproape că uram oamenii.

Când mă întâlnisem cu femeia aceea, o invitasem la un pahar, dar zilele trecuseră şi mie tot nu-mi venea să-mi reînnoiesc invitaţia. Nici ea nu zicea nimic. La urma urmei, vorbele astea sunt mai degrabă o formă de salut, mi-am spus eu. În lumea televiziunii, asemenea promisiuni şi invitaţii îţi ies pe gură ca aerul pe care îl expiri. Nimeni nu le ia în serios.

„Hai să mai lăsăm munca şi să mergem într-o seară să bem ceva împreună!”

„Aş lăsa baltă oricând un alt proiect ca să lucrez cu tine.”

„În stilul ăsta, o să se aleagă praful de serialele japoneze. Într-o bună zi, chiar ar trebui să ne unim forţele şi să facem ceva ca lumea.”

„Ascultă, mie de ce nu-mi oferi niciodată roluri? A, mi-ai dat? Da, aşa e, era scenariul tău... Am greşit eu, iertare! Minunat scenariul, absolut superb! Nu m-am implicat niciodată atât de mult într-un rol pentru televiziune."

În cei optsprezece ani de activitate ca scenarist, am renunțat să mai depun vreun efort ca să-mi dau seama cât adevăr se ascundea în astfel de cuvinte.

Însă femeia aceea nu lucra în televiziune. Poate că nu, dar şi ea îşi ducea traiul în acelaşi oraş, din aceeaşi Japonie. De ce ar ocoli-o vorbele goale? În plus, dacă o chemam la mine, despre ce am fi putut noi discuta? Nu aveam nici o tragere de inimă să stau şi să-i ascult povestea vieții. O relație strict sexuală mai mergea, dar gândul la emoțiile complexe care o puteau însoți mi s-a părut extrem de agasant.

Aşadar, era într-o zi pe la începutul lui august. Mai precis, pe patru august. Eram într-un mall din Ginza şi alegeam o cravată. Îi explicasem vânzătoarei, care părea de vreo treizeci de ani, că era vorba de un cadou şi ea scosese patru sau cinci cravate din vitrină şi le întinsese în fața mea. Mi se păreau toate prea mohorâte.

— Pentru cineva cam de patruzeci de ani?

— Da, către cincizeci.

— Atunci nu cred că sunt prea mohorâte, spuse ea, scoțând rapid alte patru-cinci cravate.

De data asta, toate aveau imprimeul prea strident.

— Ceva din zona de mijloc cred că s-ar potrivi mai bine.

Vânzătoarea însă nu pricepea ce însemna zona de mijloc.

— Cam ce anume, mai exact?

— Nici prea sobră, nici prea țipătoare, i-am explicat eu, învârtindu-mă în jurul vitrinei, când mi-am dat seama că ceream ceva ce ei nu aveau. Pur şi simplu ceream imposibilul.

În acel moment am înțeles că făceam acelaşi lucru şi cu independența mea finalmente redobândită. Voiam s-o trăiesc cumva, dar nu ştiam nici eu cum. Doar atât: nici prea şters, nici prea țipător. Voiam imposibilul.

Până la urmă, conştient că oricum n-aveam s-o port, am ales o cravată stridentă pe fond crem, stropită cu portocaliu, galben şi verde, şi am ieşit.

Eram dezgustat de ce spusesem, că „o fac cadou”. La vârsta mea, să-mi fac cadou de aniversare o cravată era de-a dreptul inadmisibil. Era jalnic, un lucru inimaginabil în tinerețe şi pe care nu l-aş fi recunoscut în fața nimănui.

Când călătoreşti într-o țară străină, îți spui că, dacă ai şti limba respectivă, toți ți-ar cădea la picioare. Ai putea să intri oricând în vorbă cu oamenii, ai cuceri femei şi câte şi mai câte.

Însă chiar şi atunci când cunoşti limba, îți poți da seama că nu eşti în stare nici să intri în vorbă cu oamenii, nici să seduci femeile, ci rămâi încorsetat în propria fire. Acelaşi lucru e valabil şi pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani, divorțat – orizonturile nu i se mai lărgesc. Eram perfect conştient de acest lucru, dar am murmurat în sinea mea: „Şi totuşi...”

Era seară. Mă îndreptam spre casă prin aerul sufocant, bătând străzi îmbâcsite de arşița care se abătuse peste oraş încă din zori şi ciondănindu-mă cu mine însumi.

Ajung acasă şi mă spăl, apoi stau şi lucrez două-trei ore în răcoarea aerului condiționat, mi-am zis. Aşa, mâine o să fiu mult mai relaxat. Mă întind apoi pe canapea, îmi torn un pahar de whisky şi mă uit la un film al lui Fellini la video. Dar n-aş face exact ce am făcut şi ieri?

Simțeam parcă nevoia să fac altceva, şi asta nu doar pentru că era ziua mea de naştere.

Mi-am dat seama că eram deprimat. Trebuia să ies din starea asta. Trebuia să-mi schimb viața. Dacă fusesem în

stare să-mi fac cadou o cravată însemna că mă scăldam într-o stare de spirit absolut deplorabilă.

În acel moment m-am oprit. Ceva mi-a atras atenția.

Aveam în față o gură de metrou.

Stația Ginza. Deasupra scărilor care duceau către metrou era un indicator cu cele două direcții de mers: „Shibuya – Omotesandō, Asakusa – Ueno”.

Asakusa. Iată literele care mă făcuseră să mă opresc. Parcă nu le mai văzusem de-o veşnicie.

Asakusa era locul unde mă născusem.

Ce-ar fi să merg în Asakusa? Hotărât în ce direcție s-o apuc, am coborât în grabă scările.

Câți ani să fi trecut de când nu mai fusesem pe-acolo? Cine ştie, poate chiar zece ani.

M-am născut în 1939 şi am copilărit într-un apartament din cartierul Tawara-machi. Tata era maestru-bucătar de *sushi*, iar mama lucra în acelaşi restaurant. Tatăl meu a fost luat de două ori în armată, o dată înainte să mă nasc şi încă o dată după venirea mea pe lume. În preajma capitulării, mama m-a dus la Tochigi, locul ei de baştină, la nord de Tōkyō, dar în 1946, după ce s-a terminat războiul, imediat ce tata a fost demobilizat din Filipine, ne-am întors tustrei în cartierul Asakusa. Cumpăram tot ce găseam comestibil pe piața neagră, fierbeam toate resturile şi le vindeam sub numele de „tocană cu vitamine”. Eram încă elev la şcoala primară, dar dădeam şi eu o mână de ajutor. Parcă o văd pe mama amestecând făină cu apă şi turnând conținutul cu mişcări circulare în oala mare care clocotea, ca să mai îngroaşe mâncarea. Îmi amintesc chipul ei tânăr, învăluit în aburi.

În 1950, la scurt timp după izbucnirea războiului din Coreea, tata şi-a reluat meseria de maestru-bucătar de *sushi*. Lucra la un restaurant din Nihonbashi, dar noi locuiam cu chirie tot în Asakusa, la etajul doi al unei

tinichigerii din spatele Templului Honganji. Şi tata, şi mama îndrăgiseră mult zona.

Acolo, mama a rămas însărcinată cu al doilea copil. Însă totul s-a sfârşit înainte să aflu dacă mi-ar fi fost frate sau soră.

Un an mai târziu, în ianuarie, tata mergea pe bicicletă, cu mama pe locul din spate, cel pentru bagaje, când au fost loviți de o maşină şi au murit pe loc. Accidentul s-a produs în fața Teatrului Internațional. Maşina nu a fost identificată.

După o vreme, unchiul din Nagoya a speculat că maşina cu pricina era de fapt un jeep care aparținea forțelor de ocupație, motiv pentru care poliția nu continuase investigația, dar la momentul respectiv mie mi s-a spus doar că fusese un autoturism negru.

Aveam doisprezece ani când m-am dus să locuiesc la bunicul din partea tatălui, într-un sat din județul Aichi, de pe lângă Nagoya. Era fermier, dar avea prea puțin pământ ca să poată vinde din recoltă, drept care tot ce cultiva ajungea doar pe masa noastră. Poate că din milă nu prea m-a pus la treabă. Şi totuşi m-am transformat curând într-un copil de la țară. Ca să pot trece prin gimnaziu, am fost nevoit să scap cât mai repede de izul de orăşean.

În vara celui de-al doilea an de liceu, bunicul meu a murit şi eu am rămas din nou singur. Unchiul din Nagoya a vândut pământul, iar timp de un an şi jumătate am locuit la el şi am mers la un liceu din oraş.

Facultatea am făcut-o la Tōkyō. Unchiul mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că avea să-mi trimită bani până terminam şcoala. Când a murit, câțiva ani mai târziu, o bătrână, rudă îndepărtată, mi-a spus că unchiul mă înşelase trimițându-mi prea puțini bani, dar eu nu i-am pus niciodată la îndoială bunătatea. Îmi venea oricum greu să cred că se alesese cu vreo avere de pe urma pământului rămas de la bietul meu bunic.

După ce am trecut de Nihonbashi, metroul s-a golit considerabil. La Kanda şi Ueno au mai coborât câţiva pasageri, iar când am ajuns la Asakusa, staţia terminus, mai rămăseseră doar vreo trei-patru oameni în fiecare vagon.

Când am ieşit de la metrou în direcţia Kaminarimon, am văzut că deja se înserase. Până la ultima staţie coborâse foarte multă lume şi mă aşteptam ca întreaga zonă să fie pustie, dar am descoperit cu surprindere că străzile erau intens luminate şi pline de trecători.

Am apucat-o pe drumul înţesat de magazine care duce către templu. Îmi surâdea ideea de a mă plimba prin faţa templului şi prin zona cu cinematografe din apropierea lui, dar ezitam să mă apropii de locuri de care mă legau amintiri puternice. De câte ori venisem pe aici, nu făcusem nici un pas în direcţia Teatrului Internaţional, a Templului Honganji sau către Tawara-machi. Deşi ştiam bine că, după trei decenii, nişte străzi din Tōkyō, oricât de departe ar fi fost ele de zonele animate, nu aveau cum să mai arate ca odinioară, îmi era totuşi teamă să mă aventurez într-acolo.

Eram îngrozit la gândul că aş găsi neschimbată, bunăoară, casa cu tinichigeria în care locuisem în ultimele luni de viaţă ale părinţilor mei şi că, atunci, ceva ce reprimasem ani de zile ar sparge barajul şi ar năvăli afară cu o forţă de nestăvilit.

Nu mai plânsesem de la vârsta de doisprezece ani, dar simţeam că, dacă m-aş plimba prin acele locuri şi m-aş izbi de lucruri care ar reînvia amintirea vremurilor petrecute alături de ei, corsetul de fier care îmi ţinea scutul strâns pe trup s-ar frânge într-o clipită, iar eu aş rămâne gol-goluţ şi m-aş prăvăli neputincios la pământ, înecat în lacrimi.

Frumos îţi şade la vârsta ta să spui asemenea prostii! mi-am zis cu asprime. Nu ştii că Teatrul Internaţional a dispărut de mult şi că acum în locul lui e ditamai hotelul?

Ajuns la templu, am pus o monedă de o sută de yeni în cutia milei şi mi-am împreunat palmele. Chiar atunci a fulgerat un bliț şi, când m-am întors, am văzut un turist străin destul de în vârstă, care şi-a coborât aparatul de fotografiat şi s-a uitat la mine spăsit, întrebându-mă din priviri dacă mă deranjase. Am clătinat din cap zâmbind, iar el a spus ceva cu un aer uşurat şi şi-a fluturat o mână.

Am ieşit pe o poartă laterală, ocolind corpul central al templului.

Pe acolo deja era mai puțină lume şi mai întuneric. Cum am pornit în direcția cinematografelor, m-a acostat un bărbat.

— Vreți să vă distrați? m-a întrebat el cu o voce răguşită.

— Nu, mulțumesc. Am treabă.

M-am întors pe strada primăriei şi m-am oprit să mănânc nişte țipar. Trecuse de şapte şi jumătate când am intrat în zona cu cinematografe.

Arăta dezolant. Mai rămăseseră deschise vreo şapte-opt săli, dar erau puțini trecători. Lucru de aşteptat, fiind ora la care începuseră deja ultimele spectacole, dar mi-am amintit că arăta la fel de dezolant şi ultima oară când venisem, în miezul zilei, deci poate că mereu avea acest aer părăsit.

Dintr-odată mi-a răsărit în față o clădire mare, puternic luminată. Ultima dată când venisem nu se afla acolo. Era genul de clădire cu spații de închiriat pentru diverse magazine. Avea în față o mică peluză şi nu dădea direct în stradă, de aceea nu o observasem în timp ce mă apropiam şi avusesem senzația că se ivise brusc, ca din pământ.

Dacă ar fi fost în Shibuya, în Kichijōji sau în orice altă zonă mai centrală, nu ar fi arătat deloc ciudat, dar aici nu se potrivea defel. Contrasta puternic cu construcțiile vechi şi ponosite de prin preajmă şi îți lăsa impresia că fusese mutată dintr-o altă dimensiune, aterizând aici din greşeală.

Pentru mine, tocmai această clădire luminoasă şi dichisită arăta ca o cicatrice dureroasă pe obrazul străzii, şi nu cinematografele închise şi împrejmuite cu panouri sau terenurile rămase vacante în urma demolărilor. Dar probabil că în curând întreaga zonă se va umple de astfel de clădiri, iar această impresie o să se şteargă.

Un bărbat se apropie de mine.

— Ce ziceți de o fată frumoasă? Optişpe ani. O dulceață!

— Nu, tocmai am terminat.

— A, mulțumim. Mai treceți pe la noi! îmi răspunse el cu un aer cât se poate de politicos.

M-am uitat către bărbatul care se îndepărta şi acesta mi-a zâmbit, retrăgându-se cu spatele.

De cele mai multe ori când eşti astfel abordat şi răspunzi cu un refuz, individul respectiv îți întoarce spatele şi pleacă. Surprins că încă se mai uita la mine şi că zâmbetul său nu trăda nici urmă de ironie, i-am surâs şi eu instinctiv.

Imediat după aceea m-am oprit. Dacă ajungeam în capătul străzii, la cinematograful Asakusa Tōei, pe partea stângă se vedea Teatrul Internațional. Nu, Teatrul Internațional a fost demolat şi în locul lui e hotelul acela uriaş, mi-am reamintit eu. Nu voiam să-l văd în fața ochilor. Trebuia să mă întorc.

Nu văzusem prea multe spectacole de dans pe scena lui, dar timp de doisprezece ani, teatrul făcuse parte din fundalul vieții mele cotidiene. Ultima amintire din copilărie legată de Asakusa erau urmele de sânge ale părinților mei rămase pe bulevardul din fața teatrului, în apropiere de stația Tawara-machi.

Deodată mi-am dat seama că ajunsesem în fața Sălii de Spectacole Asakusa.

Un monolog comic se revărsa din boxe până afară. Încă mai era permis accesul în sală, însă nimeni nu se înghesuia să intre. Eram doar eu, stând în dreptul intrării.

Mi-am imaginat sala aproape pustie, cu câțiva spectatori răsfirați ici-colo. Aş fi putut să stau şi eu la un număr, două, apoi să plec. Biletul fusese deja redus de la o mie cinci sute la o mie de yeni, din cauza orei târzii.

Când am intrat, am rămas uluit. Toate locurile erau ocupate. Mai bine de jumătate din scaunele suplimentare erau pline şi am văzut chiar şi câțiva spectatori în picioare. De afară, nici nu ți-ai fi imaginat o atmosferă atât de animată. Sala duduia de hohote de râs. Transportat, comicul tânăr se descurca de minune.

În patru-cinci minute, numărul s-a încheiat şi sala a izbucnit în aplauze. A urmat un anunț: „Membrii Asociației de Comercianți şi cei care fac parte din grupul Hato Bus sunt rugați să se îndrepte către autocare”.

În acel moment, mai bine de jumătate din spectatori s-au ridicat şi s-au încolonat pe culoare, îndreptându-se către ieşire. Şi în munca de scenarist ai de-a face cu publicul. Eu n-am pățit niciodată ceva asemănător, dar era un adevărat coşmar să-i vezi cum pleacă, ştiind că nu-i poți opri.

Între timp, orchestra a intonat câteva acorduri şi a apărut următorul comic, dar şirul de spectatori care plecau, întorşi cu spatele la scenă, nu se mai termina.

— Vă mulțumesc pentru participare! strigă pițigăiat bărbatul de cincizeci şi ceva de ani, iar spectatorii rămaşi izbucniră în râs. Ieşirea este într-acolo! Vă rugăm să vă îndreptați cât mai repede către autocare. Vă mulțumim!

Comicul a făcut o reverență şi a spus din nou „Vă mulțumesc” cu o voce plângăcioasă, dar spectatorii şi-au văzut de drum.

— Pe-acolo, da, poftiți, poftiți! Ieşirea este în partea aceea, continuă comicul cu lacrimi de crocodil, scoțând limba înciudat. Divinizez firma Hato Bus! Când ajungeți acasă, puteți să vă lăudați că m-ați zărit! strigă el.

În final se stinse vânzoleala din sală. Mai rămăsese doar o mână de spectatori.

— Hato Bus mă tortureză, oftă el. Uitați, asta rămâne între noi, zise coborându-şi vocea, dar oamenii aceia au cumpărat biletul la jumătate de preț. Şapte sute cincizeci de yeni bucata! Sigur, au venit foarte mulți, dar au intrat doi la preț de unul. Şi-acum pleacă aşa, în mijlocul spectacolului, fără nici un fel de mustrare de conştiință. Când li se spune că s-a făcut ora de plecare, se îmbulzesc spre ieşire. Oribil. Nu-i frumos ce spun, dar urăsc companiile ca Hato Bus.

Tonul glumeț nu îi ieşise prea bine şi o linişte ciudată a cuprins sala. Atunci s-a auzit o voce:

— Încă mai suntem aici, cei veniți cu Hato Bus!

Am tresărit.

Comicul s-a fâstâcit.

— Serios? Nu mă mințiți, nu?

— Ba da! a răspuns aceeaşi voce. Spectatorii au izbucnit în râs.

— Vai, ce urât! Cumplit! Mi-a stat ficatul în loc. Ba nu, inima. Iubesc firma Hato Bus! Serios, sunt un mare admirator al ei. Dumnezeule! Să-ți bați joc de o chestiune de viață şi de moarte, aşa ceva nu se face! Hato Bus îmi pune mie mâncarea pe masă, şi-a continuat comicul sporovăiala. Nu vreau să mă plâng tocmai dumneavoastră, care ați avut amabilitatea de a rămâne în sală, dar când vezi că trei sferturi din spectatori se pregătesc de plecare tocmai când urci tu pe scenă, îți piere tot cheful.

M-am ridicat de pe scaunul suplimentar din ultimul rând şi am venit un pic mai în față.

— Nu mă speriați! mi s-a adresat comicul. Când am zis şi eu că s-au liniştit apele, iar începe forfota. Am crezut că plecați şi era gata-gata să sar să vă trag de mânecă. Apoi am văzut că doar veneați mai în față. Vă mulțumesc. Poftiți,

poftiți! Nu vă jenați, veniți până în față de tot, până unde bate scuipatul.

Spectatorii au izbucnit în râs, uitându-se când la bărbatul de pe scenă, când la mine.

Apoi comicul a schimbat subiectul şi a început să bârfească nişte artişti care apăreau la televizor.

Eu nu venisem mai în față pentru spectacol. De fapt, nu avusesem nici un motiv ca să-mi schimb locul. Mă ridicasem chiar dintr-o pornire prostească.

Deşi mă apropiasem de scenă ca să văd mai bine, nu scena mă interesa. Voiam să-l văd pe cel care strigase: „Încă mai suntem aici, cei veniți cu Hato Bus!" De unde stăteam mai înainte, îi vedeam doar spatele. Şi silueta, şi vocea lui semănau cu ale tatălui meu. Tatăl meu mort. De aceea mă mutasem mai în față, pentru că eram curios să-l văd din profil. Şi, oricum, ce dacă semăna cu el? Tata murise la treizeci şi nouă de ani. Dacă ar fi trăit, acum ar fi avut şaptezeci şi cinci. Ar fi fost de înțeles dacă era un bătrân la care descopeream ceva din tatăl meu, dar fusese fără îndoială deplasat să-mi schimb locul doar ca să văd mai bine un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani. Ca să nu mai atrag atenția asupra mea, m-am alăturat corului de râsete din jur. Cu toate astea, nu ascultam nici un cuvânt din monologul comicului. Voiam să-l văd pe bărbatul acela. Vocea lui sunase şocant de asemănător cu a tatălui meu, iar din spate semăna tulburător de mult cu el, aşa cum mi-l aminteam. Voiam să-l văd, de fapt, ca să mă conving că greşisem. Nu avea cum să-i semene atât de bine. Voiam să-i văd chipul, să fiu dezamăgit, aşa cum mă aşteptam, şi să mă potolesc.

Monologul s-a încheiat.

Mi-am întors capul către bărbat. Era tatăl meu. Mai bine zis, avea profilul lui, aşa cum îl ştiam pe când era încă în

viață. Mi-am ferit imediat privirea, uluit că pe lume există oameni care pot semăna atât de bine.

Orchestra a intonat din nou câteva acorduri şi pe scenă au apărut doi jongleri, un bărbat şi o femeie.

Nu mai aveam curaj să întorc din nou capul către el. Îl zărisem doar o fracțiune de secundă şi era cam departe. Nu puteam trage concluzia că era leit tatăl meu din atâta lucru. Poate că, dacă îl vedeam din față, descopeream că nu-i semăna deloc. Lucruri de soiul ăsta se întâmplă mereu.

În acel moment am simțit o dorință copleşitoare de a-l vedea din față, deşi eram conştient că ar fi fost inutil. Bărbatul acela nu putea fi tatăl meu.

Jonglerul încerca să țină o minge în vârful unui băț sprijinit pe frunte. Ca să-şi mențină echilibrul, făcea paşi mărunți când la dreapta, când la stânga.

Urmărindu-i mişcările, am mai aruncat un ochi către bărbatul din sală.

Mă privea.

Am tresărit puternic. Bărbatul a zâmbit şi a dat uşor din cap. M-a trecut un fior pe şira spinării. Mi-am ferit privirea, încercând să-mi înfrâng neliniştea.

De ce se uita la mine? De ce îmi zâmbise şi dăduse din cap prietenos?

Evident, deoarece mai devreme comicul mă tachinase. Întorsese capul într-o doară, curios să vadă ce mai făcea tipul care-şi schimbase locul, şi ni se întâlniseră privirile. Zâmbetul său nu însemna decât un banal: „Te distrezi?” Un om bun, cu zâmbet plăcut, ca şi proxenetul care mă abordase pe stradă. Asakusa e un loc minunat. Ce bine că au mai rămas pe lume astfel de oameni!

Totuşi, acum, că-l văzusem din față, care era verdictul? m-am întrebat. Nu prea îmi dădeam seama. Moartea mi-l răpise pe tata pe când aveam doar doisprezece ani şi nu-mi mai aminteam bine trăsăturile chipului său. Puteam spune

că semăna cu el, dar nu aveam cum să fiu sigur. Cu alte cuvinte, semăna cu el aşa cum mi-l aminteam, nu cum fusese cu adevărat. De fapt, era leit imaginea pe care o aveam eu în minte, reconstituită din fotografii. Da, era leit. Îl văzusem şi din faţă şi aducea mult cu tata, dar asta nu însemna că era el.

Jonglerii şi-au încheiat numărul şi au urmat câteva aplauze plictisite.

De ce mă agit atâta? m-am mustrat eu. Probabil că şi lui îi par deja un ciudat. El mi-a zâmbit, iar eu am întors capul. Poate chiar se simte ofensat.

— Hei! se auzi o voce de aproape.

Mi-am ridicat privirea şi am dat cu ochii de el.

— Vii? mă întrebă de pe culoar.

— Eu?

Îmi tremura vocea. Chiar semăna foarte bine cu tatăl meu.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, bărbatul s-a îndreptat spre uşă, convins că aveam să-l urmez. Orchestra a dat semnalul de începere a actului următor.

Am pornit după el fără să stau pe gânduri.

4

Bărbatul mă aştepta pe strada cu cinematografe, acum pustie. Când m-a văzut ieşind, a arătat spre programul de pe panoul proptit în faţa sălii de spectacole şi mi-a spus:

— Nu pot să-l sufăr p-ăsta.

Din boxe tocmai începuse să se reverse vocea comicului respectiv.

— Nici mie nu prea-mi place.

— Păi nu? zise el şi începu să meargă. Nu e un artist destul de răsărit cât să încheie spectacolul.

Ne îndreptam către Bulevardul Internațional.

— Vii acasă?

— Poftim?

— La mine acasă, zise el, trăgându-şi pantalonii.

— Se poate?

— Sigur că da. Ce tot vorbeşti?

Era cu vreo zece ani mai tânăr decât mine, dar se purta foarte familiar.

— Pe aici, prin Asakusa, nu mai găseşti nimic de făcut seara. După zece, se închide peste tot.

Am ieşit în Bulevardul Internațional şi ne-am oprit la un semafor. Pe vremuri, bulevardul mi se părea mai lat. Erau şi mai puține maşini.

— Vii des?

— Poftim?

— Prin Asakusa.

— Destul de rar.

— Aha.

Bărbatul a pornit să traverseze grăbit. L-am urmat. În mod normal nu-mi plac asemenea oameni, dar de el nu-mi venea să mă despart.

În timp ce traversa, a început să se scotocească prin buzunare.

— Mă duc să iau țigări, îmi zise întorcând capul spre mine. Apoi mergem încolo. Aşteaptă aici.

M-a pus să-l aştept pe trotuar, în dreptul trecerii de pietoni, şi a pornit-o cu un mers uşor crăcănat în direcția Teatrului Internațional, unde se zărea un automat de țigări. L-am văzut băgând monede în aparat. Purta pantaloni albi,

de bumbac, şi o cămaşă albă cu guler tunică, lăsată pe din afară. Era tuns scurt şi avea un aspect curat şi îngrijit, lucru care m-a liniştit. Nu mi-ar fi plăcut ca omul care semăna cu tatăl meu să fie un nespălat.

Bărbatul se întoarse.

— Ai văzut?

— Ce anume?

— Cât de mare e hotelul!

— A, da!

De unde stăteam însă nu se zărea hotelul construit în locul Teatrului Internațional, deoarece rândul de clădiri din față bloca vederea. Fără să se sinchisească de asemenea detalii, bărbatul a luat-o înainte. L-am urmat.

Mă plimbam relaxat prin locuri pe unde nu mai călcasem de când aveam doisprezece ani. Arătau ca orice altă zonă decăzută din vechiul Tōkyō.

Mergeam la el acasă. Mă întrebam de ce nu mă împotrivesc. Dacă aş fi fost beat, era mai de-nțeles, dar aşa, cum puteam fi dispus să merg acasă la un om pe care de-abia îl cunoscusem?

Evident, pentru că semăna cu tata. Acest lucru mă făcuse să las garda jos şi să nu mă opun. Şi totuşi de ce voia acest bărbat să mă ducă la el acasă? În cazul lui nici nu se punea problema că eu, care oricum eram mai în vârstă decât el, aş semăna cu fiul său mort.

— Bere, da? mă întrebă.

— Vreți să repetați, vă rog?

Pentru că semăna atât de mult cu tatăl meu, îi răspundeam automat foarte politicos.

— E cald, nu vrei o bere? mă întrebă el şi se opri, numărându-şi mărunțişul din palmă.

Se îndreptă din nou spre un automat, de data asta unul cu bere la cutie.

— Țin doar una în frigider, că dacă am mai multă, cică o beau.

— Lăsați, cumpăr eu.

— Ei, na!

Cutia de 500 ml de bere a căzut cu zgomot prin măruntaiele aparatului.

— E rece, ține-o cu o batistă, cu ceva, îmi zise el, scoțând-o din aparat şi întinzându-mi-o.

— Bine.

Dădea semne că ar mai vrea una.

— Dar putem să bem atâta?

— Păi câtă e?! Ce tot îndrugi acolo?

A doua cutie de 500 ml a zdrăngănit prin aparat.

— O ții cu batista?

— Da.

Cealaltă cutie a luat-o el.

— Vă descurcați şi fără batistă?

— Pe mine nu mă deranjează.

Făcea pe deşteptul.

Mi-a venit să-i zic că nici pe mine nu mă deranjează, dar m-am abținut imediat, simțind cum mă inundă un val de bucurie.

De ce eram bucuros, nu prea ştiu.

Îmi plăcea să mă plimb cu acest bărbat care mergea țanțoş cu un pas în fața mea. Trăiam iluzia că merg alături de tatăl meu. Simțeam o linişte şi o pace cum nu mai simțisem de mult.

Eu mă descurc fără, dar tu ia-o cu batista. Auzi, ce-a putut să-mi zică!

Îmi venea să-l bat prieteneşte pe umăr şi să țopăi de bucurie.

— Aici, la etaj, zise el, cotind pe o alee.

În fața ne-a apărut o scară exterioară de fier, pe care a început s-o urce sprinten, fără să facă zgomot. L-am urmat.

Apartamentul era la etajul întâi. Bărbatul a mers până la a treia uşă, ultima de pe palier.

— Eu sunt, a anunțat el şi a lovit uşor cu piciorul în uşă.

Am rămas puțin în urmă, simțind cum mă trec toți fiorii.

Era însurat. Sigur că da. De mai devreme, când zisese „că cică o beau”, îmi intrase un ghimpe. Nu erau cuvintele lui, ci ale altcuiva, probabil ale soției.

Nu voiam să-i cunosc soția. Dintr-o lovitură, riscam să fiu readus la realitate din toată această fericire pe care mi-o adusese asemănarea lui cu tata. Nu, de fapt nu era asta. Nu era doar asta. O parte din mine se agăța de o speranță ascunsă, o spaimă ascunsă. Ei, de unde! Şi dacă totuşi...

— Hai odată, ce tot faci?

Bărbatul a dispărut înăuntru.

Eu am rămas împietrit.

O femeie a scos capul pe uşă, m-a poftit zâmbitoare să intru şi a dispărut la loc.

M-a luat cu amețeală. Nu putea fi adevărat. O luasem razna. De dormit, sigur nu dormeam. Nu există vise în care totul să fie atât de real.

— Hei, ce-ai pățit? se auzi vocea bărbatului.

— Intră! strigă şi femeia. Era vocea mamei. Femeia pe care o zărisem era mama.

Am început să tremur. Picioarele mi-au înghețat.

— Ăă... am îngăimat eu, simțind că mă podidesc lacrimile.

— Ce tot faci?

Bărbatul reapăru.

— Da...

— Hai, nu te mai codi! mă îndemnă el şi dispăru înăuntru.

— Ăă...

Am încercat să mă stăpânesc. Nu voiam să plec. Nu voiam să mă despart de ei şi totul să se termine. Mi-am

adunat toate puterile ca să mă controlez. Fiind singur o mare parte din viață eram obişnuit să-mi înfrâng emoțiile.

Am intrat pe uşă şi am spus:

— Mulțumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta.

— Nici un deranj, veni răspunsul mamei.

Mama mea murise la treizeci şi cinci de ani, dar acum stătea la doi paşi de mine, arătând exact cum mi-o aminteam înainte să moară.

— Stai liniştit, că nu-i chiar aşa târziu. Hai, ia loc.

Era un apartament vechi, compus dintr-o bucătărie şi o cameră de vreo treisprezece metri pătrați, dar curat lună. Am remarcat cât era de ordonat, încercând să-mi abat gândurile de la alte lucruri.

Frigiderul nu părea vechi, iar termosul era un model de ultimă generație, cu clapetă. Ia uite şi un calendar cu Rox, noul centru comercial! Imposibil să fie mama şi tata.

— Ce zici de astea? zise bărbatul.

— De ce anume?

— Sunt teleghidate. E înnebunită după ele.

Vreo trei maşini de curse măricele, cu antene şi telecomandă, erau înşirate pe un ziar într-un colț.

— Serios?

Nu puteam să mă uit în direcția femeii.

— Îți vine să crezi? La vârsta ei, cum prinde o clipă liberă, se apucă să se joace cu ele. A stricat deja vreo patru-cinci.

Femeia a râs, iar eu am întors capul spre ea fără să vreau. Era mama – cu chipul alb, buzele pline, mică de statură, râzând la fel ca în copilăria mea.

Totuşi, maşinuțe teleghidate? Nu avea cum să fie mama mea.

5

Puțin după ora unsprezece am luat un taxi de pe Bulevardul Internațional. Cei doi m-au condus.

— Mai vino, da?

— Chiar, să mai treci pe la noi!

M-am simțit ca un băiat de la țară care pleacă la Tōkyō şi e condus până la gară de părinți. Mi-a fost greu să mă despart de ei. Privindu-i cum dispar în zare, ochii mi s-au încețoşat de lacrimi.

— Nişte rude pe care nu le mai văzusem de mult, i-am explicat taximetristului.

N-am primit nici un răspuns.

— Ce bine e, am spus eu, neputând să mă abțin, şi am suspinat.

Poate credea că sunt beat. Şi chiar eram beat, pentru că după bere mai băusem şi whisky. Lacrimile mă făceau să mă simt uşurat.

— Ce bine e, am continuat eu de unul singur. Ce bine e când îți revezi rudele după atâta timp!

Şi totuşi cei doi nu-mi erau nici rude, nici altceva. Cât timp stătusem la ei, mă abținusem de nu ştiu câte ori să pun întrebarea care îmi ardea buzele: Chiar sunteți părinții mei, nu-i aşa? De câteva ori a trebuit efectiv să-mi acopăr gura cu mâna.

Cum să fie un cuplu de treizeci şi ceva de ani părinții unui bărbat de patruzeci şi şapte – de fapt, patruzeci şi opt de ani? Alături de ei mă simțeam ca un adolescent, deşi, evident, un adolescent nu ar fi putut să bea whisky. La un moment dat, când, probabil amețit de băutură, i-am spus „tată” fără să-mi dau seama, el mi-a răspuns cu un firesc: „Ce-i?”, exact ca unui copil.

— Pune-ți şervetul ăsta în poală, să nu dai pe tine.

Şi ea mă dădăcise întocmai ca o mamă. Cât puteam să fiu de beat ca să vărs pe mine nişte scoici din conservă?

— Ia uite, te-ai şi pătat! Nici n-am deschis bine gura, că ai şi dat pe tine.

Toate aceste momente îmi erau deja atât de dragi încât nu m-am putut abține să repet cu voce tare cuvintele lor.

„Ia uite, te-ai şi pătat! Nici n-am deschis bine gura, că ai şi dat pe tine."

„Mai vino, da?"

„Chiar, să mai treci pe la noi!"

„Lucrezi în televiziune? Uite ce om important! Deşteptul familiei!"

Mamă, să ştii că nu sunt nici deştept, nici important. Sunt doar singur şi duc o viață jalnică! am protestat eu în gând.

„Mai vino, da?"

„Chiar, să mai treci pe la noi!"

— Domnu', lăsați-o mai moale! Dacă mai faceți atâta gălăgie, vă dau jos, ne-am înțeles?

Putea să-mi zică orice, că nu-mi păsa. Am tăcut, pentru că nu voiam să mă dea jos din maşină, dar am derulat de nenumărate ori în minte cuvintele lor. Oraşul era inundat de lumină şi până şi culorile semaforului scânteiau fermecător.

În mahmureala de a doua zi, totul mi s-a părut de neconceput. Aveam senzația că visasem toate cele petrecute, întins pe vreo bancă, amețit de băutură. Însă în inimă încă îmi stăruia amintirea dulce a acelor clipe.

Trebuia să mă trezesc la realitate.

Următoarele zile le-am petrecut în compania producătorului şi a regizorului unui nou serial de televiziune, cutreierând terenurile de tenis şi sălile de biliard ca să ne documentăm. Cum biliardul devenea tot mai

popular în ultima vreme, voiam să-l folosim ca subiect, numai că asta ar fi însemnat să filmăm multe scene de interior. Producătorul a venit atunci cu ideea de a-l combina cu tenisul, care ar fi presupus un decor mai luminos. Ce puteam să zic? În ultima vreme scădea cererea de seriale, iar eu n-aveam de gând să las să-mi scape şansa la o asemenea comandă.

În a patra seară, m-am despărţit de ei într-un bar din Ryūdochō şi m-am întors acasă puţin după zece. Rămăsese ca în două zile să dau nume personajelor, să schiţez povestea şi să ataşez un plan în care să enumăr metodele prin care intenţionam să atrag audienţa.

Am pornit aerul condiţionat şi am făcut un duş. Cât m-am şters, mi-am ascultat mesajele de pe robotul telefonic. Un proiect pentru un program de două ore fusese anulat. Mesajul următor era de la un tânăr actor: „Mă scuzaţi, am avut o mulţime de chestii pe cap... Voiam să vă spun că mă căsătoresc cu Ari. Sunt sigur că o să fim fericiţi împreună. Ari zice că ar fi frumos să facem nunta prin noiembrie, în Fiji. Ce spuneţi, maestre, veniţi? Vă invităm să petrecem împreună!”

Nu eram maestrul lui, dar aşa se adresează tinerii actori scenariştilor. Dacă îl corectam, l-aş fi făcut să se simtă prost, iar eu aş fi părut arogant. Şi ce tupeu să-mi spună: „Vă invităm să petrecem împreună!” În fine, probabil că un şmecher de la TV nu vede nimic deplasat în asta.

A urmat vocea unei femei: „Sunt Fujino, de la etajul trei. Voiam doar să văd ce mai faceţi. La revedere!”

Aerul condiţionat a început în sfârşit să răcească încăperea.

M-am dus în dormitor să-mi iau pijamaua.

Parcă-mi vorbise o cunoştinţă de mult uitată, deşi cu doar zece zile în urmă stăteam în ploaie, cu ochii la fereastra ei.

După aceea mă dusesem în Asakusa.

Trăisem cu atâta intensitate acea experienţă – nici nu ştiam exact cum s-o numesc, poate fusese chiar o halucinaţie de beţiv –, încât tot ce se întâmplase înainte îmi părea de mult pierdut.

Nu, lucrurile nu stăteau chiar aşa. Parcă trecuse deja multă vreme şi de la noaptea aceea din Asakusa. Cele patru zile de documentare împinseseră la vale tot ce se întâmplase înainte, iar acum nu mă mai preocupa decât scenariul pe care trebuia să-l scriu.

Oare de atunci femeia tot aşteptase să-mi reînnoiesc invitaţia şi îşi petrecuse fiecare noapte tremurând de spaimă în blocul cuprins de o linişte mormântală?

Probabil că da, pentru că nu se schimbase nimic între timp. Nici mie nu-mi dăduse pace tăcerea din jur.

Se pare însă că acum uitasem complet de faptul că blocul era pustiu. Singurul lucru la care mă gândeam era acest proiect pe termen lung, primul pe care îl obţinusem după divorţ.

Oare de ce?

Răspunsul era Asakusa. Evenimentele din seara aceea îmi schimbaseră complet starea de spirit. Cei doi mă scoseseră din întunericul singurătăţii în care mă cufundasem.

Atunci cum e posibil ca, doar cinci zile mai târziu, să ţi se pară că a trecut o veşnicie de atunci? m-am întrebat. Ce tot spui acolo?

M-am simţit de parcă aş fi comis o impietate. Mă blamam că mă port ca un fiu nerecunoscător care îşi neglijează părinţii şi pe care îl interesează doar viaţa lui.

Ce viaţă mai e şi asta? m-am întrebat. Mă las prins în vâltoarea treburilor zilnice, mă entuziasmez pentru scurt timp, apoi toate trec fără să învăţ nimic din ele şi tot aşa, zi

de zi. De maturizat, nu mă maturizez şi o să mă trezesc într-o bună zi că sunt bătrân şi ramolit.

Cum am putut să las un asemenea lucru să se cufunde în uitare în doar câteva zile, ca şi cum nu ar fi contat?

Bărbatul şi femeia care semănau izbitor de mult cu părinții mei morți mă trataseră cu o bunătate cum doar mama şi tata mi-ar fi putut arăta, mă primiseră la ei, mă înveseliseră şi se bucuraseră alături de mine.

Nu era firesc să încerc să aflu cât din ce se întâmplase fusese realitate şi cât plăsmuire?

Parcă eram făcut doar din apă şi indiferență. Am simțit nevoia să merg numaidecât în Asakusa şi să bat la uşa lor.

Am stat şi mi-am limpezit mintea. Am făcut un efort să mă calmez. Unde ți-e capul? mi-am zis apoi. E prea târziu de mers în Asakusa. Cât crezi că e ceasul? A fost o experiență cutremurătoare. Crezi că o să te lămureşti cu ceva dacă dai buzna peste ei când ți se năzare ție?

Întrebarea era acum dacă să ignor sau nu telefonul femeii de la trei.

Eu o invitasem. Îi spusesem să vină să bem în tihnă un pahar. Sau poate doar să stăm de vorbă.

Am ridicat receptorul şi mi-am dat seama că nu îi ştiam numărul. Aflasem că o cheamă Fujino în noaptea în care plouase. Am deschis cartea de telefon şi i-am căutat numele la această adresă. L-am găsit cu prenumele Katsura, care ar fi putut fi feminin.

La al doilea țârâit a răspuns.

— Alo! Sunt Fujino, mă întâmpină o voce cristalină.

— Sunt Harada, de la şapte.

— Bună seara!

— Îmi cer scuze că sun la ora asta.

— Ne vedem la un pahar? mă întrebă ea.

— Se poate?

— Doar e sâmbătă seară. În zece minute. Ba nu, vin în cinci minute, mi-a zis ea fără nici urmă de tristețe în glas. Nu era vocea unui om care tremura de frică în noapte.

Având în minte imaginea unei femei răpuse de singurătate, căreia îi întindeam o mână de ajutor, m-am simțit puțin descumpănit, dar la urma urmei era mai bine decât să fi apărut la uşa mea cu o mutră plouată. Avea dreptate, era sâmbătă. Când nu se dădea pe post vreun serial scris de mine, mi se întâmpla să mai uit în ce zi eram.

— Kei, zise femeia.

Se aşezase pe canapea şi tocmai scotea capacul de la cutia lunguiață din plastic pe care o adusese. Înăuntru erau nişte bucăți de brânză şi un cuțit.

— Numele meu din acte e Katsura, dar *katsura*[1] de *fuji*[2] te trimite cu gândul la un copac altoit, nu? Prin urmare, vă rog să-mi spuneți Kei. Dacă se poate, scris K, în alfabet latin, sau dacă nu, „Ke-i”, în *kana*[3].

— Câte feluri de brânză!

— Tai doar câte o feliuță din fiecare, de aceea au ajuns toate atât de mici.

— S-o încerc oare pe cea cu mucegai negru?

— Sunteți sigur? mă întrebă ea amuzată.

— De ce, e rea?

— Mai toată lumea strâmbă din nas la ea.

— Atunci o să gust o feliuță subțire.

— Ştiți, eu pot să ghicesc în brânzeturile astea. Pot să aflu ceva despre un om în funcție de cea pe care o alege.

— Şi o feliuță de brânză cu mucegai negru ce spune?

---

[1] Arbore foios întâlnit în Japonia şi China (*Cercidiphyllum japonicum*).

[2] Glicină japoneză (*Wisteria floribunda*).

[3] Sistem japonez de scriere fonetică.

— Că sunteți încă tânăr.

— Şi v-ați dat seama de asta uitându-vă la brânză?

— Ei, dumneavoastră şi arătați tânăr. Dar să ştiți că există adolescenți, de exemplu, care refuză să se atingă de orice alt tip de brânză în afară de Snow Brand.

— Dar asta nu înseamnă că sunt bătrâni.

— Ba da, chiar sunt bătrâni.

— Poftim un pahar de *shōcū*[4] cu gheață.

— Poftim o felie de brânză cu mucegai negru.

Am râs amândoi şi am băut, ea *shōcū*, eu coniac. Spusese că îi place *shōcū*-ul.

Era veselă. Purta un tricou galben şi o pereche de blugi. Avea corpul unei femei cam la treizeci şi cinci de ani, cu rotunjimi moi, dar ceva din înfățişarea ei făcea notă discordantă cu tonul său şi veselia arborată.

— Ştiți că alaltăieri am trecut unul pe lângă celălalt? Ați ieşit din lift cu o față încruntată şi ați trecut pe lângă mine fără să-mi aruncați măcar o privire. La ce vă gândeați, oare? A, da? Ce fel de serial, polițist? Aha, despre sport, deci... Ce-i drept, mulți sportivi japonezi au o expresie asemănătoare.

Veselia ei părea forțată.

Poate că orgoliul o împingea să nu-şi arate tristețea, deşi având în vedere că apăruse la uşa mea beată, plângându-se de singurătate, ce sens mai avea acum să-şi ascundă disperarea?

— Mă las păgubaşă, a murmurat ea deodată.

— Poftim?

— Am obosit.

— Haideți să schimbăm locurile. Pe canapeaua aia nu se stă comod decât întins.

---

[4] Băutură alcoolică distilată, făcută din cartofi, orez sau cereale.

— Înainte să vin, mi-am jurat că o să facem doar conversație politicoasă şi o să plec.

— Nu era cazul să vă împovărați cu aşa ceva.

— Gata, m-am despovărat.

A zâmbit blând. Pentru prima oară am simțit că tonul şi înfățişarea ei se îmbinau perfect.

— Şi conversația uşoară consumă energie. Odată ce treci de treizeci de ani, trebuie să mai cobori tonul cu o octavă, două.

— Vreți nişte coniac?

— Mai am *shōcū*.

Am tăcut amândoi şi vuietul traficului de pe şoseaua de centură a pătruns din nou în încăpere.

— Să pun nişte muzică?

— Nu-i nevoie, răspunse ea zâmbind. Mereu ascult când sunt singură.

— Îmi pare rău, dar văd că nu pot să termin nici feliuța asta.

— În alte țări trebuie să existe oameni cărora le place, nu?

— Dacă n-ar fi, nu s-ar mai produce.

— Mie îmi place să încerc să mă familiarizez cu gusturile mai neobişnuite. Dacă dau peste un gust care prima dată mi se pare oribil, îl încerc de mai multe ori, până descopăr ce găsesc alții la el. Am senzația că aşa am înțeles măcar o părticică din Europa.

— Aha, deci e studiu serios.

— Da, nu e o simplă joacă.

— Eu cred că vă şi place, totuşi.

— Mda, poate. Dacă îi acord destul timp.

Mi-ar plăcea să-mi acordați şi mie ceva timp, poate o să-mi descoperiți o savoare ascunsă, mi-a venit să-i spun în glumă, dar m-am abținut, pentru că mi-era teamă să nu forțez nota.

Trebuie să recunosc că femeia era frumoasă. Prima mea impresie fusese că avea fruntea lată şi buzele groase, dar privind-o vorbind, am surprins multă forță în expresia ei. Uneori nu mai vedeam din ea decât ochii, care mă făceau să trec peste oricare alt defect.

— Aveți vreun învățăcel, vreun asistent?

— Nu, nu am.

— Vedetele de la televizor te fac să crezi că sunt şi în realitate aşa cum le vezi pe ecran. Când aud că, de pildă, comicii au o droaie de învățăcei şi că sunt foarte serioşi şi severi, parcă mă simt cumva păcălită.

— Eu sunt singur. Presupun că ar trebui să explic şi de ce.

— Nu, nu-i nevoie.

— Nu înțeleg cum de dumneavoastră sunteți singură.

— Am o arsură cumplită, răspunse ea fără să stea pe gânduri. Aici. E oribilă, zise ea şi îşi duse mâna la piept. Mi s-a făcut o grefă, dar tot n-a ieşit bine. A rămas aspră şi de altă culoare, a continuat ea şi şi-a terminat *shōcū*-ul. Nu e genul de lucru pe care să-l discuți cu vecinii, dar şi unde am locuit înainte erau câțiva oameni care îşi făceau griji că sunt singură, până ce a devenit de-a dreptul sufocant.

Mi-am căutat cuvintele.

— În sfârşit cred că am găsit ceva de lăudat la blocul ăsta, am început eu să zic, dar ea m-a întrerupt.

— Nişte coniac, se poate?

— Să vă dau un alt pahar.

I-am turnat coniac.

— Locul ăsta îngrozitor i-a alungat pe toți şi ne-a adus împreună. Mi-a plăcut mult felul în care ați vorbit adineauri. Mi-a plăcut tot, de când ați intrat pe uşă. Un bărbat care se apropie de cincizeci de ani nu prea are norocul să petreacă o seară în compania unei femei tinere şi frumoase ca dumneavoastră.

— În plus, ați aflat că femeia are un handicap. Vă puteți abandona orice reținere.

— Nu asta voiam să spun. Nu făceam vreo aluzie sexuală.

— Şi eu care speram la o aluzie sexuală... Pot să fac orice pe întuneric. Şi chiar şi pe lumină, atâta vreme cât e pe la spate.

Câteva clipe femeia nici n-a clipit. Eu înlemnisem. Apoi ea şi-a pus paharul de coniac pe masă, cu mare grijă să nu facă zgomot.

Eu încă îmi căutam cuvintele.

— Mereu fac asta, zise încetişor. Stric totul. Pot să beau puțină apă? mă întrebă ea, ridicându-se.

— Aduc eu, am zis şi m-am dus către chiuvetă.

Ea s-a aşezat la loc, cu ambele mâini pe genunchi.

— Poftim. Poate era bine să pun şi nişte gheață.

A băut o gură.

— Ar trebui să plec.

— Mai stai. Să mai bem un pic.

— Ar fi cumplit să mă îmbăt acum.

— Nici vorbă. N-ar fi nici cumplit, nici deplasat. Orice mi-ai spune e frumos, dacă e sincer.

Adevărul este că nu mi se păruse deloc vulgară. Am ezitat, de teamă să nu creadă c-o spun de complezență, dar până la urmă i-am zis:

— M-ai înduioşat.

— Atunci, mă săruți? mă întrebă ea. Avea ochii plecați.

— Sigur că da, m-am grăbit eu, de teamă să nu creadă că ezitam.

Dar dacă o sărutam acum, ar fi părut un gest caritabil din partea mea. Trebuia să ne punem pe picior de egalitate.

— Eşti frumoasă.

— Spui asta pentru că n-ai văzut.

S-a aplecat în față, de parcă s-ar fi prăbuşit. M-am aşezat lângă ea şi i-am atins umărul cu mâna.

— Eşti frumoasă.
— Termină!
Să-i laud frumusețea însemna probabil să-i scot în evidență defectul ascuns. Însă nu găsisem altceva mai bun de zis.
Ce tot vorbeşti acolo? m-am dojenit cu asprime. În asemenea momente, femeile nu vor cuvinte. Păi nu? Printr-un sărut poți să-ți faci cunoscute sentimentele într-un mod subtil...
Doar atât m-am gândit. Am sărutat-o prelung. Un sărut care ducea drept în pat.
Însă când am dat să o ating pe piept, s-a zbătut să scape din brațele mele şi s-a întors cu spatele.
— Arsura nu e vina ta.
Era ridicol ce spuneam. Mă loveam pentru prima dată de o astfel de problemă într-un moment intim.
— Mă duc puțin la baie, a murmurat ea. O să-mi acopăr pieptul cu un prosop.
S-a ridicat şi a dispărut în baie.
Pe mine nu m-ar fi deranjat să văd arsura. Nu cred că mi-ar fi provocat repulsie nici un fel de cicatrice, oricât de rău ar fi arătat. Eram mai degrabă impresionat de suferința ei.
Mai bine o vedeam şi gata. Mi se părea egoist să stea doar cu spatele, ca să nu-i văd arsura. Nu puteam să fac una ca asta.
Am auzit apa curgând la duş.
Dacă aş da buzna peste ea, aş speria-o, mi-am zis. Nu trebuie să fiu agresiv. Mai bine văd frumos cicatricea, apoi îi spun că n-are de ce să-şi facă probleme. Aşa trebuie să începem.
Însă când a apărut din baie înfăşurată într-un prosop albastru, mi-a spus cu o privire hotărâtă:
— Ştiu că poți să-mi dai jos prosopul dintr-o mişcare, dar promite-mi că n-ai s-o faci. Promite-mi!

I-am explicat că puteam să văd arsura, oricât de urâtă ar fi fost, şi că atitudinea mea faţă de ea nu s-ar fi schimbat după aceea.

— Nici să n-aud!

Nu s-a mişcat din loc. Tonul ei dur îmi dădea de înţeles că n-avea să mai facă nici un pas până nu promiteam.

— Bine, dacă asta vrei… am spus eu şi am aprobat din cap.

— Sigur?

— Da, sigur.

— Ştiu că e o comparaţie cam deplasată, a spus ea fără să se mişte, dar aşa ceva întâlneşti şi în poveşti. Deşi bărbatul nu are voie să se uite, se uită, iar între cei doi totul se năruie.

— Mai există şi alte poveşti, am zis eu. E drept, poate nu atât de cunoscute.

— De pildă?

— O fată se consideră urâtă. Adulţii văd o mulţime de lucruri frumoase la ea, dar ea, de pildă, vrea să se omoare pentru că are picioarele prea groase. Sau nu vede ce sens mai are să trăiască dacă nu i se vindecă un coş.

Câteva clipe a rămas nemişcată, cu privirea în pământ. Oare se supărase? Nu avea încredere în mine şi acum regreta că făcuse duş?

Apoi şi-a ridicat privirea puţin obosită şi s-a uitat în ochii mei.

— Nu râde de mine!

— Scuză-mă, am spus tâmpenii.

— Promite-mi că nu te uiţi.

— Nu mă uit. Promit.

S-a apropiat încet. Umerii ei albi m-au acaparat, stârnindu-mi un oarecare sentiment de euforie.

Stătea în faţa mea. Pe fruntea lată îi străluceau picături de apă.

Când am dat s-o îmbrăţişez, s-a răsucit rapid, întorcându-se cu spatele. Pe umărul stâng, de un alb imaculat, avea o aluniță.

— Ai o aluniță frumoasă, am zis eu, atingând-o.

— Am şi pe talie, şi pe coapsă.

Şi-a fluturat părul, vrând parcă să-şi alunge încordarea, şi a chicotit.

— Aşa e. Şi cea de pe talie e frumoasă.

Nu era ieşită în relief şi arăta ca o picătură de tuş.

M-am lăsat în genunchi.

— Şi cea de pe coapsă e frumoasă.

I-am mângâiat uşor fundul alb, frumos rotunjit, şi mi-am lipit buzele de aluniţa de pe fesa ei stângă.

6

Următoarele două zile m-am concentrat asupra scenariului, iar spre Asakusa am plecat în după-amiaza celei de-a treia zile.

Nerăbdarea din noaptea aceea, de a pleca imediat, se mai domolise datorită lui Kei. Aşa cum episodul din Asakusa îmi estompase îngrijorarea față de ea, la fel şi evoluția relației noastre îndepărtase acum puțin Asakusa.

Însă nu puteam să dau totul uitării. Blândețea vocilor celor doi încă îmi picura în suflet: „Mai vino, da?” „Chiar, să mai treci pe la noi!” Nu mai căutam alinare, ca data trecută, ci voiam să mă conving cât din ce se întâmplase se datora nopții, care exacerbează simțurile. Mă hotărâsem să merg

acolo după-amiaza, în miez de vară, cu gândul să dau piept cu realitatea la lumina zilei. În plus, mă şi temeam într-o oarecare măsură să mă întâlnesc cu ei în puterea nopţii.

La urma urmei, semănau izbitor cu mama şi cu tata, aşa cum îi păstrasem în amintirile mele în ultimii treizeci şi şase de ani. De fapt, nici n-aveam cum să fiu sigur că seamănă până la cel mai mic detaliu, bazându-mă doar pe amintiri de la o vârstă atât de fragedă. Senzaţia de linişte sufletească absolută care mă învăluise cât stătusem alături de ei îmi crease însă iluzia că erau cu adevărat părinţii mei.

Când eram copil, veneam acasă din câte-o excursie cu şcoala, azvârleam cât colo ghiozdanul făcut de mama dintr-un sac de marinar cu însemnele Armatei Imperiale, aruncam de pe mine cămaşa, pantalonii şi ciorapii, apoi mă rostogoleam pe *tatami*, dezbărându-mă de orice mască sau crispare, şi aţipeam privind din spate silueta mamei, care pregătea cina. O senzaţie la fel de plăcută mă învăluise şi în noaptea aceea.

Nu-mi aminteam să mai fi simţit aşa ceva de la doisprezece ani. Sigur, au existat destule momente în care încordarea mi s-a risipit şi am găsit un refugiu trecător alături de fosta mea nevastă, dar nu am avut niciodată sentimentul plăcut de a fi protejat.

Poate că reticenţa mea în a cere acest lucru unei femei i-a înfrânt soţiei mele orice pornire de a mă ocroti. Aveam o idee fixă, şi anume că instinctele materne trebuie îndreptate exclusiv asupra copiilor şi niciodată către soţ, pentru că altfel relaţia conjugală degenerează. Chiar dacă auzeam la tot pasul declaraţii de genul: „E vai de el, săracul, nu pot să-l părăsesc” sau „Am cucerit-o trezindu-i sentimentele materne”, eu nu puteam să-mi las soţia să mă răsfeţe şi să mă cocoloşească.

Îmi imaginez că toată încordarea în care am trăit de la doisprezece ani m-a făcut incapabil să mă las răsfăţat. Cei

care au avut o copilărie sănătoasă ştiu să se alinte şi să se facă iubiți. Eu unul crescusem altfel, ceea ce a făcut ca relația dintre mine şi soția mea să se răcească treptat. Însă ea nu a pomenit niciodată de divorț, cu toate că abia mai putea îndura lipsa mea de afecțiune.

În asemenea condiții, a trebuit să propun eu să ne despărțim – sau, cel puțin, ăsta a fost alibiul meu. Totuşi, în timpul procedurilor de divorț, soția mea a insistat mereu că încă mă iubea. Acum însă era fericită alături de Mamiya. N-aveau decât. Foarte bine, dar nici la divorț nu am putut rămâne pasiv. Am pus lucrurile în mişcare, mi-am asumat toată vina şi am şi pierdut majoritatea bunurilor – banii, casa, terenul.

Deşi nu recunoşteam deschis acest lucru, eram sătul şi secătuit de tot ce se întâmplase.

Voiam să fiu şi eu pasiv. Să simt plăcerea de a-i auzi pe mama şi pe tata spunându-mi ce şi cum să fac, iar eu să mă supun întru totul. „Pune-ți prosopul ăsta în poală, să nu dai pe tine! Ia uite, te-ai pătat. Nici n-am deschis bine gura, că ai şi dat pe tine!”

Poate că asta îmi doream din tot sufletul, liniştea sufletească şi bucuria de a auzi aceste cuvinte.

Era o dorință cristalizată în iluzia unei singure nopți. O iluzie neobişnuit de vie, dar mai uşor de explicat prin prisma unei tulburări emoționale temporare. Nu îmi convenea să recunosc că aş avea o slăbiciune care să-mi poată stârni asemenea tulburare, însă nu era mai firesc să judec lucrurile aşa, dat fiind tot ce se întâmplase?

De data asta am coborât la stația Tawara-machi, şi nu la capătul liniei, în Asakusa.

Mi-am amintit cât de indignat fusesem cu câtva timp în urmă când auzisem un prezentator TV citind Tawara-*chō*. Parcă îmi insultase oraşul natal. Se citeşte Tawara-*machi*!

mă răstisem la el. Chiar dacă rareori treceam pe acolo, eram totuşi mândru de locul meu de baştină.

Când am urcat scările de la metrou şi am ieşit afară, razele soarelui din miez de vară pârjoleau nemiloase străzile ponosite. Deşi urma să îi revăd pe cei doi, din cauza îndoielilor care mă rodeau, oraşul îmi părea murdar, iar soarele, o adevărată tortură. Am simțit cum mi se îngreunează picioarele.

Treptat, am început să fiu tot mai sigur că nu aveam de ce anume să mă conving. Îmi era imposibil să cred că ce se întâmplase fusese real, deci puteam să mă aştept ca adevărul, oricare ar fi fost el, să mă dezamăgească. Atunci de ce mă îndrept spre un loc care mi-ar putea distruge amintirile frumoase din acea seară? m-am întrebat eu, mergând agale şi legănând în mână punga cu prăjituri şi *sake* cumpărate de la Jiyūgaoka.

Când fusesem la ei mă trataseră cu mâncare şi băutură şi trebuia să le mulțumesc. Era posibil să nu-i găsesc acasă la ora aceea, dar puteam să las punga la un vecin.

Am recunoscut imediat aleea care cotea către clădirea în care locuiau. Când mersesem prima dată la ei nu eram încă beat, deci îmi aminteam bine împrejurimile.

Am cotit şi în față mi-a apărut scara exterioară de metal, exact cum îmi aminteam. Am urcat-o fără zgomot, aşa cum făcuse şi bărbatul în seara aceea.

Până să ajung acolo, mă urmărise neliniştea – sau poate speranța – că întreaga clădire ar fi putut dispărea, însă coridorul exterior de la etaj se întindea acum cât se poate de real în fața mea, iar la capătul lui era uşa de la apartamentul lor, lăsată deschisă.

În uşă era o găleată de plastic albastră, ca de gunoi. Nu o lăsaseră deschisă pentru că mă aşteptau pe mine, ci probabil pentru că altfel nu se aerisea.

Oricâtă grijă am avut să urc scara fără zgomot, ecoul paşilor mei trebuie să fi pătruns în toate apartamentele. Odată ajuns pe coridor, nu puteam să zăbovesc prea mult acolo. Am pornit hotărât spre capătul culoarului, ca împins de la spate, şi am ciocănit uşor în uşa întredeschisă.

— Bună ziua! am strigat eu şi m-am uitat neliniştit înăuntru.

— A, ai venit? s-a auzit vocea ei. Femeia, care nu putea fi alta decât mama mea încă tânără, stătea la o măsuță joasă şi învârtea la manivela unui aparat din plastic.

— Îmi cer scuze că am venit fără să mă anunț.

— Nu-i nimic. Noi nu avem telefon şi toată lumea vine neanunțată, a răspuns ea, învârtind mai departe la manivelă.

— Ce cald a fost în ultima vreme, nu?

— Într-adevăr.

Nu mai văzusem un asemenea aparat până atunci.

— Ce faceți acolo? am întrebat-o eu şi am intrat. Mereu mi se reproşa că sunt prea reținut, dar de data asta am intrat fără să mă codesc, de parcă eram la mine acasă.

— Înghețată.

— Înghețată?

— Bărbatul meu zice că înghețata din comerț e prea dulce.

— N-am mai văzut până acum aşa un aparat.

— Îi fac şi reclamă la televizor.

Nu avea cum să fie mama. Un asemenea aparat nu exista în 1950 sau 1951. Era cât se poate de clar că această femeie trăia în prezent.

— Scoate-ți pantalonii.

— Pardon?... De ce?

— Ca să nu se şifoneze.

— Nu-i nevoie.

Cum să intru în casa omului şi să-mi scot pantalonii în fața unei femei?
— Atunci dezbracă-te măcar în partea de sus.
— Nici asta nu se poate.
— De ce?
— Pentru că rămân doar în maiou.
— Păi şi ce-are? Ce te codeşti atâta?
— Nu mă codesc...
— Hai, învârte-aici!
— Poftim?
— Uite, ții aşa şi-nvârți!
În clipa următoare m-am trezit rotind manivela în locul ei la aparatul de făcut îngheţată.
— Aduc un prosopel umed să te şterg.
A scos un prosop împăturit cu grijă dintr-o cutie de carton aşezată într-un colț al camerei şi s-a dus la chiuvetă.
— Ăăă... v-am adus nişte *sake* şi prăjiturele.
— Mulțumesc, dar nu trebuia să te deranjezi.
— Ei, data trecută m-ați tratat cu o mulțime de lucruri...
— Vai, ce bine ne-am simțit atunci!
— Chiar aşa. Tata unde e?
Întrebarea mi-a țâşnit de pe buze cât se poate de firesc. Ar fi trebuit să i se pară ciudat că-i spun „tată” unui bărbat fără copii, dar ea nici măcar n-a tresărit.
— E în schimbu-ntâi. Termină la şapte, deci pe la opt ar trebui să ajungă.
— E în schimbu-ntâi şi ajunge la opt?
— Restaurantul e deschis până la două noaptea.
În timp ce-mi explica, a dat să mă şteargă pe față cu prosopul ud, dar eu m-am ferit fără să vreau.
— Stai cuminte! mi-a zis ea, de parcă ar fi dojenit un copil.
Am continuat să învârt la manivelă, iar ea m-a şters pe față şi pe gât.

— Înseamnă că uneori ajunge şi pe la trei acasă.
— Merge greu?
— Poftim?
— Manivela.
— Nu.
— Atunci nu e nevoie să dai cu atâta putere.
— Unde e restaurantul?
— În Shintomichō.
— Nu e prea departe?
— Până de curând a lucrat în Asakusa, dar niciodată nu rezistă prea mult într-un loc. Se plictiseşte şi pleacă.
— Da?
— Să ştii că e foarte priceput. Când se aşază el la tejghea, nu iroseşte ingrediente sau orez, iar *sushi*-ul îi iese foarte arătos. Lucrează îngrijit, urât nu e, ştie să se poarte cu clienții, nu face pe deşteptul şi deci nu i se poate reproşa nimic.
— Aha.
Femeia clătea prosopul în chiuvetă.
— Dar se satură imediat şi odată te trezeşti că şi-a dat demisia.
— Hm...
Îmi construisem în minte o imagine idealizată a tatălui meu şi era straniu să aud acum despre defectele sale. Dar nu, aici nu e vorba despre tata, ci despre soțul acestei femei, mi-am reamintit eu. N-ar trebui să-i confund.
— Restaurante de *sushi* sunt pe toate drumurile. Dacă te înscrii în asociația maeştrilor-bucătari, găseşti foarte uşor de lucru. Aşa că i s-a suit la cap. Zice că nu poate să-i sufere pe bucătarii care se poartă de parcă ar fi în stare să-şi dea viața pentru *sushi* şi de-asta evită restaurantele mai răsărite.
— Dacă reuşeşte să câştige cât să pună de mâncare pe masă, e bine, nu?

— De mâncat, avem ce mânca, dar o casă ca asta e tot ce ne putem permite. Însă pe mine nu mă deranjează. Dacă începi să-ți doreşti mai mult, lista se lungeşte la infinit. Atâta vreme cât putem să ducem o viață tihnită, nu am de ce să mă plâng.

— Aha...

— Bei o bere?

— Nu, mulțumesc.

Nu se cădea să mă apuc să beau în miezul zilei, când soțul ei nici nu era acasă.

— Nu ştii decât să zici „nu”. Şi data trecută ai zis tot timpul „Nu, mulțumesc”, „Ajunge, săru’mâna”, dar dacă ți-am pus în pahar, n-ai mai strâmbat din nas, zise ea, deschizând o sticlă de bere.

Până la urmă am acceptat băutura. Pe măsură ce mă cuprindea amețeala, începea să mi se pară că nimic din ce se întâmpla nu era ciudat.

Pur şi simplu cunoscusem un tip jovial care mă invitase la el acasă. Soția lui se dovedise a fi şi ea o femeie simpatică şi stătuserăm toți trei la o băută, apoi îmi văzusem de treabă. Unora li se întâmplă chiar des asemenea lucruri. Nostalgia mă făcuse să proiectez asupra lor imaginea tatălui şi a mamei, dar dacă reuşeam să mă eliberez de asta, chiar nu aveam ce altceva să-mi clarific.

Femeia purta o rochie curată, roz pal, cu dungi verticale. Pe brațele ei goale se vedeau urmele înțepăturilor de țânțari. Era imposibil ca mama mea moartă să fie acum în fața mea, atât de aproape încât s-o pot atinge. Şi cum să stea tata să lucreze la un restaurant de *sushi* din Shintomichō până la şapte seara, când eu venisem în vizită? Nu puteam decât să recunosc că starea mea psihică era atât de şubredă, încât mă făcuse să mă pierd în fantezii nebuneşti.

— Data trecută m-am simțit atât de bine, am spus eu, încât am ținut morțiş să vin să vă mulțumesc.

— Speram că o să vii mai repede, răspunse ea, turnându-mi bere.

Am aruncat o privire spre profilul ei şi am tresărit din nou. Semăna perfect cu mama.

În plus, nu era straniu că stăteam lângă o femeie de treizeci şi ceva de ani, dar în aer nu plutea nici urmă de tensiune sexuală? Ba deloc. Era normal să-mi reprim pornirile erotice, având în vedere că semăna atât de mult cu mama.

Dar el ce-ar zice dacă s-ar întoarce acum acasă? m-am întrebat. M-ar crede dacă i-aş spune că soția lui seamănă cu mama şi că nu m-am gândit nici o clipă la ceva indecent? Cum să creadă una ca asta? Trebuia să plec. Nu puteam să-mi mai prelungesc vizita bând bere. Nu voiam să creez probleme unui cuplu atât de reuşit.

Am dat să spun că trebuie să plec, dar m-am oprit. Dacă plecam acum, aş fi rămas cu aceeaşi frustrare. Îmi era imposibil să cred că faptul că întâlnisem doi oameni care semănau într-atât cu părinții mei era o pură întâmplare.

Dacă tot bătusem drumul până aici, puteam să lămuresc măcar un lucru.

— Vrei nişte castravete? mă întrebă ea.

— Nu. Îmi pare rău, dar...

— Dar ce?

— Trebuie să plec.

— Păi abia ai venit!

— Am nişte treburi de rezolvat. O să mai trec pe-aici. Vă rog să-i transmiteți salutări din partea mea.

— Chiar trebuie să pleci?

— Da, îmi pare rău.

— La televiziune, acolo ai treabă?

— Da, tocmai în Akasaka.

— Şi eu care credeam că o să luăm cina tustrei!

— Am trecut pe-aici doar ca să aduc ceva în semn de mulțumire. Văd că până la urmă tot am stat şi-am băut o bere...

— Haide, lasă politețurile!

Am făcut o plecăciune voit formală şi m-am ridicat.

— Tata o să fie foarte necăjit.

— Am să mai vin.

M-am pregătit să pun întrebarea la care mă tot gândeam. M-a trecut un fior rece.

— Ziceau că vine taifunul, dar uite că n-a mai venit, i-am auzit eu vocea din spate, când m-am aplecat să mă încalț. Şi glasul îi semăna teribil cu al mamei.

— Ştiu că e ciudat să vă întreb asta tocmai acum... am zis eu în cele din urmă.

— Ce anume?

— Care vă este numele de familie? Nu aveți plăcuță cu numele pe uşă.

— Ce tot vorbeşti? Ne cheamă Harada, cum să ne cheme?

Femeia a rostit nonşalant numele meu de familie şi a izbucnit în râs.

— Ce-ai pățit, te-a prostit căldura? Cine a mai auzit ca un copil să-şi întrebe părinții cum îi cheamă?

În acea clipă am simțit cum se ridică un ciocan deasupra mea şi mi se prăvăleşte în moalele capului.

— Da, aşa e... Nu ştiu ce-i cu mine, am îngăimat fără să-mi întorc privirea spre ea. Ne mai vedem!

— Te-aşteptăm!

— Sigur...

— Ai grijă de tine!

— La revedere!

M-am străduit să merg cât se poate de firesc, dar spaima mă prindea din urmă. Am coborât scara de fier grăbind pasul la fiecare treaptă, iar când am ajuns în stradă alergam

de-a binelea. Simţeam cum fiecare celulă din trupul meu pulsa de groază.

O, ceruri! strigam în sinea mea. Nu eram credincios, dar acum simţeam nevoia disperată de a mă arunca la picioarele unei puteri divine.

Am oprit un taxi, dar imediat mi-am cerut scuze şi l-am lăsat să plece. Mi se făcuse dintr-odată frică să mă trezesc închis într-o cutie doar cu şoferul. Mi-era groază ca nu cumva, odată ce o lua din loc, şoferul să se întoarcă spre mine şi să descopăr că avea chipul tatălui meu.

Ai văzut prea multe filme de groază, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că lumea mă privea ciudat.

M-am grăbit spre staţia de metrou Tawara-machi. Învins de nelinişte, am privit înapoi, de teamă să n-o văd pe mama alergând în urma mea.

Dar nu era nimeni în spate.

7

Pe seară a venit furtuna.

Priveam fulgerele şi rafalele din barul de la ultimul etaj al unui hotel zgârie-nori. Ploaia se năpustea peste geamuri înnegurându-le, iar în spatele lor scăpărau fulgere. Scânteierile care săgetau văzduhul se vedeau uşor estompat, lucru care mă irita puţin. Îmi venea să fac ţăndări geamul uriaş, ca să văd săgeţile vii de lumină. Simţeam nevoia să mă detaşez de tot ce e ambiguu, opac, cuprins de întuneric. Voiam să mă cufund într-o lume radioasă, de o

limpezime pură. Evitasem barurile subterane sau cele de la parter şi venisem aici în căutarea unui loc luminos, dar odată cu apropierea norilor de furtună şi căderea nopții, întunericul punea treptat stăpânire şi pe refugiul meu de la înălțimi.

Îmi era teamă să mă întorc în casa pustie. Sigur, nu casa în sine mă speria. Eu eram cel de care îmi era frică. Ştiam asta. Mă simțeam complet pierdut, incapabil să scap de imaginea halucinantă a părinților mei morți, care îmi apăruseră în fața ochilor aşa cum îi ştiam din copilărie.

Chiar nu părea să fie o halucinație. O văzusem pe mama cu ochii mei, la fel de clar cum vedeam şi paharul din fața mea. Cum puteam să cred că fusese o iluzie? M-a servit cu bere şi amețeala de pe urma alcoolului o simțisem până mai adineauri.

Fusese totuşi o halucinație. Aşa ceva nu avea cum să fie real.

Problema era că nu găseam în mine puterea de a destrăma singur acea fantasmă şi de a mă vindeca. Mă simțeam cumplit de neajutorat. Faptul că îmi pierdusem părinții la doisprezece ani lăsase cu siguranță urme adânci asupra mea. Însă mereu am crezut că şi cei care cresc alături de părinți au parte în viață de un alt fel de traume şi că, prin urmare, eram pe picior de egalitate cu restul lumii. Ceea ce contează e cum reuşeşti să le controlezi şi să te împaci cu ele ca om matur, iar în ceea ce mă privea, consideram acest capitol încheiat. Nu îmi imaginasem vreodată că aş putea primi o asemenea lovitură. Poate că aceste halucinații erau menite să umple golul lăsat de pierderea părinților la o vârstă atât de fragedă, deşi la nivel conştient eu nu credeam că aş avea asemenea nevoi. Dar dacă mă gândeam la ce alinare simțisem cât fusesem alături de ei, însemna că în subconştient tânjeam după aceeaşi afecțiune. Nu puteam să nu remarc faptul că halucinațiile

apăruseră în contextul singurătății rămase în urma divorțului, dar din punctul meu de vedere, asta nu explica deloc lucrurile.

Au cum să existe halucinații atât de reale? Dacă acelea erau halucinații, atunci şi barul în care mă aflam, şi hotelul, şi tunetele, şi fulgerele, şi potopul, toate erau halucinații. Eram sigur în aceeaşi măsură că mama, aşa cum o văzusem azi la prânz, tata din seara aceea, obiectele şi oamenii care mă înconjurau acum se aflau cu adevărat lângă mine. Îmi era imposibil să-mi şterg această impresie.

Trebuia să abordez totul cu calm.

Deşi nu voiam să recunosc, acesta era probabil un semn că mă aflam în pragul unei căderi nervoase, o culminație a stării mele psihice fragile. Dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să fac ceva s-o previn.

Gata cu băutura! Trebuia să mă duc acasă şi să mă apuc de lucru. Primul zid de apărare în lupta cu halucinațiile era să-mi mențin ritmul de viață neschimbat.

Am luat un taxi şi m-am întors acasă.

Când m-am dat jos din maşină, ploaia se oprise şi luna scălda în lumină parcarea goală.

Cât am urcat cu liftul mi-am propus să aprind mai întâi toate luminile din casă, de la lampadar şi veioza de la capul patului, până la becul din baie.

Apoi trebuia să-mi înfrâng teama. Vocea mamei încă îmi ardea tâmplele: „Cine a mai auzit ca un copil să-şi întrebe părinții cum îi cheamă?"

Am deschis uşa apartamentului cufundat în beznă şi am aprins lumina din sufragerie. Şi pe cea din dormitor, şi veioza de la capul patului, şi becul din hol, şi lampadarul.

Apoi m-a cuprins panica.

Nu se aprindea lumina de la baie. Am apăsat întrerupătorul de nu ştiu câte ori, dar fără succes. În acel moment am simțit o prezență stranie plutind în încăpere.

Am încremenit de spaimă, aşteptând ca din cadă să apară o mână grotescă, apoi cotul, chipul şi întregul trup al unui monstru amenințător.

Cu gura deschisă, am tras adânc aer în piept şi am trântit uşa, abținându-mă din toate puterile să urlu.

Mă purtam prosteşte. S-a ars becul, asta-i tot. La ce tot tremuri? îmi spuneam, dar o vreme n-am fost în stare să mă clintesc din loc. Încremenit, am auzit ceva. Un sunet. De unde venea? A, soneria! Soneria din hol. Nu e nimic ciudat! am încercat să mă liniştesc. A venit cineva care sună la sonerie. Nu-i nimic anormal. Dar... cine să fie? Dacă e tata, ce mă fac? Dacă e mama?

M-am apropiat de interfon. Mi-am dat seama că eram în continuare sufocat de groază şi asta mă scârbea. „Vino-ți în fire!” am murmurat eu şi am ridicat receptorul.

— Sunt eu, Kei.

Vocea ei m-a umplut de bucurie.

Am deschis uşa şi am dat de Kei, îmbrăcată cu o bluză verde pal şi o fustă galbenă.

— Pot să intru? mă întrebă ea, plecându-şi uşor capul într-o parte.

Nu i-am povestit ce mi se întâmplase.

Nu ştiam cum ar reacționa altcineva într-o astfel de situație. Poate că eram excesiv de precaut. La gândul ăsta, mi-a venit de nu ştiu câte ori să-i povestesc totul dintr-o suflare, dar de fiecare dată mi-am înghițit cuvintele.

Dacă aş fi fost jefuit, de exemplu, era altă poveste.

Poate că halucinațiile erau o slăbiciune de-a mea şi nu voiam ca ea să mă vadă îngrozit de un lucru pe care nu-l înțelegeam.

Kei mi-a spus că tocmai mă văzuse de la fereastră intrând în bloc şi că păream palid şi cumplit de obosit. Am încercat s-o păcălesc, că arătam palid în lumina lunii şi că nu eram câtuşi de puțin obosit. Kei avea treizeci şi trei de ani, iar eu,

un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă, încercam să-mi ascund oboseala.

— Zici tu? răspunse Kei din brațele mele. Era totuşi ceva ciudat...

— Şi în jurul meu plutea cumva un aer fantomatic?

Am spus-o ca pe o glumă, dar o întrebasem pe jumătate în serios. Se ştie câtă intuiție au femeile.

— Cam aşa ceva. Ştiu că sună sinistru, dar parcă păşeai printr-o altă dimensiune.

— Ca o vedenie?

— Da, ca o vedenie. Când am sunat la sonerie, n-aş fi băgat mâna-n foc că o să te găsesc acasă.

— Şi acum tot vedenie sunt?

— Deloc. Ți se vede şi părul din nas.

Am izbucnit amândoi în râs şi ne-am îmbrățişat.

— Nu e voie, îmi zise ea din nou, refuzând categoric să mă lase să-i văd sau să-i ating pieptul.

I-am cuprins din nou coapsele darnice, albe, punctate de o singură aluniță, şi am făcut dragoste.

În seara aceea am aflat că lucra în departamentul de contabilitate al unei firme cu profil alimentar şi că se născuse într-un sat, la o oră distanță cu autobuzul de Toyama.

În după-amiaza zilei următoare, m-am dus într-un bar cu biliard în care petrecusem o oră întreagă documentându-mă, în urmă cu câteva zile, şi am stat acolo singur până noaptea târziu. Nu primisem nici o înştiințare că proiectul fusese aprobat oficial, dar mă rugaseră să mă apuc deja de primul episod, pentru că, dacă aşteptam până se dădeau toate aprobările, s-ar fi întârziat cu filmarea.

Producătorul avea încredere în proiect şi era convins că o să se concretizeze, atâta timp cât nu întâmpina vreo obiecție mai importantă din partea sponsorilor. Dacă ar fi fost vorba de un aşa-zis subcontractor, adică de o casă de producție

din afară, nu m-aş fi apucat de scris înainte să se dea aprobarea oficială, pentru că adesea se întâmplă ca un proiect să cadă din cauza postului de televiziune, chiar dacă pare la un pas de finalizare. Însă în acest caz, era vorba de o producție proprie a postului şi, atâta timp cât se primise undă verde de la departamentele de producție, administrativ şi financiar, asta era ultima mea sesiune de documentare înainte să mă apuc de scris.

A doua zi, dis-de-dimineață, am început să scriu.

După nouă seara am primit un telefon de la Kei. Mă întreba dacă am chef să bem ceva şi să ronțăim nişte țipar prăjit.

Reuşisem să umplu cincizeci şi trei de pagini a două sute de semne din prima zi de lucru şi eram foarte binedispus. Am stat şi am băut la mine până la unsprezece, apoi ne-am despărțit doar cu un sărut. Aveam chef de sex, dar Kei m-a refuzat.

— Nu vreau să crezi că mă gândesc la sex de fiecare dată când te sun.

— Nu cred aşa ceva, am răspuns eu şi, gândindu-mă că la vârsta mea oboseala şi-ar fi spus cuvântul a doua zi, am lăsat-o în pace, fără să protestez.

Am sărutat-o la plecare, înainte să deschid uşa, am sărutat-o încă o dată pe hol şi am petrecut-o cu privirea până a intrat în lift.

A doua zi m-am trezit la şapte, iar la opt m-am apucat de scris. Până seara umplusem şaizeci şi opt de pagini. Aveam în total o sută douăzeci şi una de pagini, care în mod normal ar fi ajuns pentru un episod, însă acest serial trebuia să aibă mult dialog. Având şi schimburi rapide de replici, intuiția îmi spunea că mai aveam nevoie de vreo patruzeci de pagini, chiar dacă mai intrau şi scene cu tenis sau biliard, în care nu se vorbea.

Epuizat, am luat cina într-un restaurant italienesc din apropiere şi am închiriat o casetă video cu ultimul film al lui Eddie Murphy. Mi-am turnat nişte bere şi am pus caseta, dar am adormit pe canapea şi m-am trezit după miezul nopții, când m-am trântit în pat încercând să nu mă gândesc la tâmpenii. Am dormit bine. Îmi petrecusem întreaga zi cufundat în lucru şi reuşisem să-i las în urmă pe părinții mei.

În cea de-a treia zi am încheiat primul episod, la o sută şaizeci şi cinci de pagini. Era poate puțin cam lung, dar pentru un episod-pilot e nevoie de multe precizări cu privire la personaje, amplasament şi clădiri, aşa că, fără partea explicativă, mai rămâneau probabil mai puțin de o sută şaizeci de pagini de replici propriu-zise.

Aveam o viteză de zile mari. Mi se întâmpla uneori să scriu doar trei pagini într-o zi întreagă, pe care apoi să le arunc, iar când povestea se repeta mai multe zile la rând, începeam să iau serios în calcul o reorientare profesională. De data asta însă, debordam de energie. Scriam cu o uşurință fantastică şi orice personaj mă apucam să schițez, prindea viață numaidecât.

Era de-abia trei după-amiaza. Mai rămânea să-l recitesc şi să mă ocup de corecturi, dar m-am hotărât să le amân pe a doua zi.

Dacă îl lăsam să dospească, problemele îmi săreau în ochi mai uşor.

Pe de altă parte, nu voiam să stau singur acasă. Kei încă nu se întorsese de la muncă şi nu aveam pe cine să sun pe nepusă masă, ca să-mi țină companie la trei după-amiaza.

Mai demult, obişnuiam să o scot pe nevastă-mea la un film în asemenea momente, dar bucuria de a finaliza un manuscris era, la urma urmei, doar bucuria mea şi am înțeles că ea nu o împărtăşea. De atunci m-am străduit să

nu mi-o mai manifest deschis. De aceea trebuia să am grijă şi faţă de Kei.

Mă bucuram că lucrasem cu spor la episodul-pilot, dar nu era numai asta. Era o bucurie diferită de cea pe care o simţeam la finalizarea unui proiect de sine stătător, pentru că acum ştiam că avea şi o continuare. Eram convins că o să întreacă aşteptările producătorului şi ale regizorului. Proiectul nu mă entuziasmase de la bun început, dar odată ce m-am pus pe scris, am reuşit să mi-l apropii. Am izbutit să antrenez personajele şi povestea în direcţia în care voiam.

M-am dus în Ginza şi am băut o bere, într-un restaurant gol la ora aceea.

Apoi gândurile mi s-au îndreptat agale către părinţii pe care îi îndepărtasem de mine. În acel moment, mama şi tata mi-au zâmbit. Evident, nu erau în berărie. Îi simţeam în sufletul meu, privindu-mă liniştiţi.

„Te aşteptăm! Ai grijă de tine!” îmi răsuna în minte vocea mamei.

Lăsasem frica să mă înghită, dar dacă stăteam să mă gândesc bine, mama şi tata nu făcuseră absolut nimic care să mă rănească. Poate că dacă m-aş fi lăudat în faţa mamei că am terminat cu bine proiectul, ar fi stat şi m-ar fi ascultat bucuroasă.

Sigur că e un lucru bizar şi că e foarte posibil ca totul să nu fie decât o halucinaţie de-a mea, dar, la urma urmei, ce e rău în a mă lăsa pradă ei? m-am întrebat.

Dacă halucinaţiile m-ar fi urmărit în permanenţă, şi acasă, şi cât lucram, ar fi trebuit să urmez un tratament medical pentru a le alunga, dar de ce să fug de nişte halucinaţii paşnice, care nu apăreau decât atunci când mergeam în Asakusa şi care, mai mult, mă alinau şi îmi dădeau putere?

Cuvintele pe care mi le adresase femeia aceea la plecare îmi confirmaseră că era mama mea. În plus, încă nu apucaserăm să stăm deloc de vorbă ca între părinte şi copil.

Ideea ca nişte părinţi de treizeci şi ceva de ani să aibă un fiu de patruzeci şi opt ţinea de domeniul fantasticului, dar dacă halucinaţiile mele făceau posibil acest lucru, eu eram dornic să mă las pradă lor. Frica îmi dispăruse ca prin minune. În faţa ochilor nu aveam decât chipurile fericite ale părinţilor mei, întâmpinându-mă cu braţele deschise.

Nu pot spune că nu ştiam ce înseamnă să văd chipul fericit al unui om care să mă accepte cu inima deschisă. Trăisem acest sentiment pentru scurt timp, alături de soţia şi de fiul meu, cât fusese bebeluş. Din acest punct de vedere, nu mă simţeam mai puţin norocos decât restul lumii. Cu toate astea, să tânjesc după chipurile zâmbitoare ale părinţilor şi să-mi provoc chiar şi halucinaţii era poate slăbiciunea mea ascunsă.

Dar dacă suprimam această slăbiciune, nu-i făceam oare să dispară şi pe părinţii mei, care prinseseră viaţă în Asakusa? Chiar dacă erau acolo când îi vizitam, iar în restul zilelor păreau să-şi vadă de treburile lor, nu era totuşi posibil ca ei de fapt să nu existe decât atunci când intrau în contact cu mine? Mi i-am imaginat ca pe nişte figuri de ceară încremenite în plină acţiune. Dacă eu eram singurul care le insufla din nou viaţă?

M-am ridicat, am ieşit în strada scăldată de razele soarelui şi am oprit un taxi.

Am cotit pe alee şi, când am început să urc scara exterioară, m-a cuprins din nou un val de teamă. M-am oprit înainte să ajung în capul scărilor.

Oare ce anume erau de fapt cei doi?

Erau ratoni, sau vulpi?[5]

Tata murise la treizeci şi nouă de ani, iar mama la treizeci şi cinci. Era absolut imposibil ca în această clădire să trăiască părinţii mei, aşa cum fuseseră cu treizeci şi şase de ani în urmă.

Oricât de incertă ar fi realitatea, există totuşi lucruri verosimile şi lucruri neverosimile, iar atunci când un bărbat de patruzeci şi opt de ani nu mai reuşeşte să facă distincţia între ele nu înseamnă că e distrus? Faptul că am îmbrăţişat cu atâta uşurinţă irealitatea şi am venit cu taxiul până aici, cu sufletul la gură, e din cauză că nu-mi mai pasă de viaţa mea? m-am întrebat.

Nu mi se părea deloc că ar fi aşa.

Reuşisem să mă concentrez excelent la scenariul primului episod, rezultatele nu fuseseră deloc dezamăgitoare, avusesem chiar puterea să mă bucur de ele, deci nu mi se părea că mă lăsasem furat cu totul de irealitate, împins de disperare.

Dar dacă urcam până în capul scărilor şi traversam coridorul de la etaj, în ultimul apartament erau părinţii mei – sau cel puţin doi oameni care, nu mă îndoiam, împrumutaseră numele şi înfăţişarea lor. Prezenţa lor era atât de vie, atât de plină de nostalgie şi savoare, încât până la urmă nu am mai reuşit să mă împotrivesc forţei care mă trăgea înspre ei.

Poate că mă adânceam cu fiecare pas într-o mlaştină înfricoşătoare, dar dacă făceam acum cale-ntoarsă, la ce mi-

---

[5] În credinţa populară japoneză, ratonii şi vulpile au puteri magice şi se pot preschimba în oameni.

ar fi ajutat? Un om cu mintea sănătoasă ar fi evitat aceste scări cu orice preț. Dar eu ce aveam de câştigat apărându-mi normalitatea? Ce mă aştepta la urmă, dacă nu doar o viață derizorie?

Am urcat până la etaj.

Doar câțiva paşi mă mai despărțeau de mama şi de tata.

La gândul ăsta, un sentiment de stinghereală m-a furnicat prin tot corpul. Cu fiecare pas, picioarele începeau să-mi tremure. Cum o să fie oare? Să mă aflu față în față cu ei, să ne recunoaştem şi să vorbim ca părinte şi copil?

Aveam multe să le spun. Voiam să le povestesc tot ce mi se întâmplase, tot ce trăisem de la doisprezece ani până acum.

— Hideo! m-am auzit eu strigat din spate.

Era vocea tatălui meu. Nu am putut să mă întorc imediat spre el, pentru că înghețasem.

— Ce-ai încremenit aici?

Vocea s-a apropiat, am simțit o bătaie uşoară pe umărul drept, iar în clipa următoare, tata s-a strecurat pe lângă mine şi s-a îndreptat către uşă.

— Ce zici, facem nişte pase? mă întrebă el, fără să se întoarcă spre mine.

— Unde?

Dar tata intrase deja în casă. L-am urmat şi, ca mai înainte, m-am oprit în uşa lăsată deschisă ca să intre aer.

— Avem unde, prin zonă?

— Ia uite! Când ai venit? mă întâmpină veselă mama, aplecată la chiuvetă.

— Stătea afară ca popândăul, zise tata râzând, sprijinit de fereastra din fundul camerei. Desfăcea un pachet de țigări, prin urmare tocmai fusese să-şi cumpere.

— Bună ziua!

Începeam să am tonul copilului de doisprezece ani.

— Ei, hai, intră! îmi zise mama.

— Intră, intră! îi ţinu tata isonul.
— O dată am ieşit să facem pase în piaţeta din faţa Teatrului Internaţional, am zis eu, descălţându-mă.
— Nu doar o dată!
— Ba da, tocmai de-asta îmi şi amintesc atât de bine. Îmi doream mult de tot să ne mai jucăm. Numai la asta îmi stătea gândul!
— Păi atunci, mergem?
— Hai, duceţi-vă! ne îndemnă mama.
— E vreun parc prin împrejurimi?
— Ce-are dacă mergem pe drum, în spate?
— Păi avem cum?
— Toate magazinele au obloanele trase. Până pe şaptişpe ale lunii oraşul e pustiu.
Avea dreptate. Era august şi Tōkyōul părea părăsit, pentru că toată lumea pleca în perioada sărbătorii Bon. Mi se păruse mie berăria cam prea goală, dar mă gândisem că de vină era ora.
Tata a cotrobăit prin fundul dulapului şi a scos două mănuşi de baseball. Erau vechi şi uzate, dar nu mi le aminteam.
— Superbe mănuşi!
— A, cu tine am jucat doar cu minge de cauciuc, nu?
Într-adevăr. Avea o minge adevărată de baseball, dar zicea că încă nu e de nasul meu şi nu mă lăsa s-o folosesc. Îmi doream enorm să ne jucăm cu ea. Până la urmă, el fiind foarte ocupat, am apucat să ne jucăm o singură dată cu mingea de cauciuc. Era mult mai doritor să joace baseball cu tovarăşii lui de la restaurantul de *sushi* şi nu-i acorda prea multă atenţie propriului copil.
— Dăm o fugă, atunci! am zis eu.
— V-aştept!
Mama ne-a condus până la uşă, iar eu şi tata am ieşit în spatele blocului. Am descoperit însă că nu ne puteam da

pase în stradă, chiar dacă majoritatea magazinelor aveau obloanele trase şi era mai puţin trafic decât de obicei.

— Asta e, ce să-i faci! Hai încoace atunci, a zis tata şi a luat-o hotărât înainte.

Mă simţeam minunat. Când eram mic, tata mi se părea iute la mânie şi sigur pe el, dar poate că de fapt era genul de om dintr-o bucată, care vorbeşte fără să se gândească de două ori, dar care, când vede că nu se poate ca el, în loc să se dea bătut, încearcă să găsească altă soluţie.

Mă încânta ce descoperisem. Trăiam această bucurie ca un bărbat de patruzeci şi opt de ani, dar când am ieşit în strada din faţa Templului Honganji şi am prins în mănuşă prima minge aruncată de tata, am redevenit pe loc copilul de doisprezece ani.

Fusese o pasă excelentă. Avânt bun, control desăvârşit.

— Eşti tare, tată!

— Păi da' ce credeai!

Din când în când eram întrerupţi de trecători sau de maşini, dar ne-am dat pase aproape o oră. Simţeam că fiecare minge aruncată mai tare sau mai încet îl aducea pe tata mai aproape de mine, după o absenţă atât de îndelungată. Când venea câte-o maşină, treceam pe marginea drumului şi o priveam cum trece. Fără îndoială, erau maşini moderne şi mă bucuram să-l văd şi pe tata ferindu-se de ele.

— Vine maşina!

— Bine!

Ne-am întrerupt astfel jocul de nenumărate ori şi ne-am retras încet-încet către zidul înalt din jurul templului. Savuram fiecare clipă.

— Ce zici, ne întoarcem? O să mă certe maică-ta dacă o lăsăm prea mult singură, taman când ai venit şi tu!

Cuvintele lui erau pline de prospeţime. Mi-am dat seama că, faţă de cum mi-i aminteam eu de la doisprezece ani, cei

doi se schimbaseră mult. Acum priveam cu încântare mersul tatălui meu şi felul cum îşi îndoia braţele, în care ghiceai gesturile unui mândru artizan.

Acasă, pe măsuţa joasă, ne aşteptau trei pahare cu bere, fasole verde şi *hiyayakko*[6].

— Ce bine-ar fi dacă am avea un duş! zise mama.

— Unde să-l mai punem şi pe-ăla?

Tata se dezbrăcase la bustul gol şi se ştergea cu un prosop. Avea pielea albă, dar era bine făcut. Am rămas şi eu doar în maiou şi m-am spălat la chiuvetă, după ce a terminat.

El a deschis televizorul. Era un meci de baseball din campionatul liceelor.

Ventilatorul se învârtea.

— Hideo, hai încoace! mă strigă mama.

M-am aşezat între ei şi mi-au turnat bere.

— Azi eşti în schimbul de noapte, tată?

— Nu, mi-am dat demisia.

— Da, iar şi-a lăsat slujba!

— Nu mă lua la rost! Ce, ţi-e teamă că n-o să ai ce mânca?

— Nu, dar...

— Era de-a dreptul revoltător! Eu eram singurul în stare să facă un *sushi* ca lumea, iar restaurantul avea cinci mese, plus locuri la tejghea! M-au rugat să mai rabd luna august, că în septembrie ieşea celălalt din spital. Şi cu clienţii cum rămânea, între timp? Mi-era imposibil să onorez toate comenzile şi-mi ieşea un *sushi* de mai mare ruşinea. Iar clienţii se plângeau, bineînţeles. E adevărat, clienţii din ziua de azi sunt mai indulgenţi şi nu-şi varsă nervii pe tine, dar

---

[6] Tofu servit rece, cu sos de ghimbir sau ceapă verde.

dacă nu te fac cu ou şi cu oțet, asta nu-nseamnă că totul e-n regulă!

— Bine, bine... Hai, lasă gălăgia! Acuma te-ai găsit, când a venit Hideo pe la noi?

— N-ai deschis tu discuția?

Eu eram de-a dreptul euforic. Când au murit, părinții mei nu aveau televizor. Nici fasole verde sau *hiyayakko* nu-şi permiteau să pună pe masă în fiecare zi. Ventilatorul era şi el nou.

Mă bucur, mamă. Mă bucur, tată, că puteți duce un trai decent.

— Bea cu încredere, că nu e whisky! mă îndemnă tata.

— Da, da, bea fără reținere, că ne permitem, zise mama.

Am golit paharul dintr-o suflare şi mama mi l-a umplut la loc.

Aş fi vrut să le cumpăr un duş. Şi un aparat de aer condiționat. Le-aş fi adus şi câteva duzini de sticle de bere.

Însă nu puteam să fac asta. Aici eram ca pe un platou de filmare: oricât de real părea tot ce mă înconjura, nimic nu era adevărat. Dacă plecam, cei doi ar fi încetat imediat să se mişte, ar fi pălit şi ar fi rămas fără suflare.

— Ziceai că îți câştigi pâinea din scris? mă întrebă tata.

— Da, scrie scenarii pentru televiziune. Grozav, nu? îl întrerupse mama.

— Ce-i aşa grozav? Ăştia care scriu habar n-au care-i mersul lumii! Îşi dau mereu aere, sunt nişte laşi şi, sincer să fiu, nu pot să-i sufăr!

— Cum poți să-i spui aşa ceva copilului tău?

— N-am zis că e şi el la fel. Voiam să spun că, în general, sunt mulți indivizi de soiul ăsta. Scriitoraşilor nu prea le pasă de restul lumii.

Mă distram văzându-l pe tatăl meu cel tânăr făcând pe deşteptul, dar începea să mă roadă un sentiment de

zădărnicie. Sigur, vorbea exact cum îmi aduceam aminte, dar nu cumva eu îl făceam să spună tot ce spunea?

Oamenii pe care îi aveam în față nu erau părinții mei de mult pierduți, ci rodul imaginației mele, iar cei doi, care erau morți, nu se mai întorceau oricât m-aş fi zbătut eu. Trebuia să pun capăt acestor încercări disperate de a găsi puțină consolare.

Pe de altă parte însă, privindu-i pe cei pe care îi aveam în fața ochilor şi care nu aduceau câtuşi de puțin a halucinație, mă întrebam cum aş fi putut să pretind că totul e doar rodul imaginației mele.

— Tată, să-ți strâng mâna! am zis eu.

— Deja?

— Mamă, dă-mi şi tu mâna!

— De ce, pleci?

— Stai să cinăm împreună! Ce zici?

Dacă şi aceste cuvinte le spuneau tot la comanda mea, era foarte trist.

— Nu plec, voiam doar să vă strâng mâna.

— Ei, aşa da...

Tata mi-a întins mâna şi eu i-am prins-o cu putere. Am simțit şi strânsoarea lui. Nu-mi strângeam propria mână.

— Poftim! zise mama şi îmi întinse şi ea mâna. Era poate puțin aspră, dar era mâna mamei, mai mică şi mai moale decât a tatei.

Voiam să-mi imprim în piele aceste atingeri vii, prea intense ca să poată fi doar o iluzie.

— Auzi, tată, am zis eu, încercând să găsesc ceva care să nu poată fi doar plăsmuirea mea. Parcă ştiai să joci cărți, nu? l-am întrebat, amintindu-mi că juca atunci când aveam musafiri.

— Ce-ți veni, aşa, dintr-odată?

— Oare le mai avem?

— Da. N-am mai jucat de mult, dar le avem.

— Mă înveți şi pe mine?

Eu nu ştiam să joc cărți. Dacă tata mă învăța un joc pe care nu-l ştiam şi îl mai țineam minte chiar după ce mă despărțeam de ei însemna că tata nu exista doar în imaginația mea.

— Eşti scriitor şi habar n-ai să joci cărți?

— La un moment dat eram înnebunit după *mah-jong*.

— Ce să jucăm, *koi-koi*?

— Orice, nu contează. *Hachi-hachi* parcă se juca în trei, nu?

— Păi văd că te pricepi!

— Asta e tot ce ştiu.

— Nu mai bine jucăm *hana-awase*? propuse mama.

Habar n-aveam care era diferența între ele.

— Explicați-mi şi mie cum se joacă.

Dacă mă învățau jocul însemna că mama şi tata existau independent de mine. N-aş mai fi putut să-i consider o halucinație. Asta ar fi însemnat că trăiau cu adevărat, că îi vedeam în carne şi oase.

Tata a scos cărțile de joc din cutia adusă de mama şi a început să le amestece cu îndemânare.

— Ştii că fiecare carte reprezintă o lună, da?

— O lună?

— Vai de mine! Nici măcar atâta lucru nu ştii? Ce-ar fi să dăm asta un pic la o parte? a zis el şi a dat un brânci măsuței.

O sticlă de bere era cât pe ce să se verse şi m-am grăbit s-o prind. Mama a ridicat măsuța şi a mutat-o într-un colț.

— *Hana-awase*, de care a zis maică-ta acum, se mai numeşte şi *bakappana*. Asta fiindcă orice bleg e în stare să-l joace. Ai priceput?

Tatăl meu cel tânăr şi mândru s-a ridicat apoi într-un genunchi şi a început să-mi explice regulile jocului cu un aer atotştiutor.

9

În seara următoare eram într-o cafenea din Shibuya, aşteptându-l pe producător. Când a intrat şi a dat cu ochii de mine, s-a schimbat uşor la faţă.

Şi-a mascat imediat reacţia cu un zâmbet, dar tot m-a pus pe gânduri. Sigur era ceva legat de proiect.

Lucrul la primul episod mersese foarte bine. Îl scrisesem repede şi, când l-am recitit, n-am mai avut nevoie să intervin asupra textului. Mersese cam prea bine. În asemenea momente e imposibil să nu se întâmple ceva.

— Lucraţi foarte rapid, îmi zise el.

A comandat un pahar de lapte cu gheaţă şi şi-a şters sudoarea de pe faţă cu un prosopel.

— Am fost într-o pasă bună.

— Mă bucur.

Şi totuşi îmi evita privirea. Şi-a deschis servieta subţire din piele şi a scos un plic mare, maroniu.

— Era bine dacă vă spuneam la telefon să vă aduceţi ştampila personală.

— Pentru ce?

— Pentru că, mai nou, trebuie să încheiem toate formalităţile înainte de predarea manuscrisului.

A scos din plic contractul meu cu postul de televiziune.

— E un contract standard. Cu excepţia onorariului, textul e după tipic. Aplicaţi ştampila în cele trei locuri marcate cu creionul.

— Deci proiectul este bătut în cuie?

— Desigur. Toţi sponsorii au dat undă verde. Îl difuzăm începând cu a doua săptămână din octombrie, iar înainte de asta introducem episodul-pilot. Ieri am dat o fugă la Osaka şi am discutat cu Laboratoarele Farmaceutice R. şi cum am

ajuns înapoi, de la cinci, am avut întâlnire cu cei de la Cosmetice M. Azi-dimineață la zece discutam cu Automobile K. Astea nu sunt lucruri de care să se ocupe producătorul! Ar fi suficient să meargă cineva de la marketing, dar ei țin morțiş să audă totul direct de la producător. Sunt rupt de oboseală! Îmi cer scuze că nu v-am înştiințat până acum. Programul de lucru va fi destul de încărcat, pentru că începem filmările în prima săptămână a lui septembrie. Sper ca totul să meargă bine.

— Iată primul episod, am zis eu şi i-am întins manuscrisul.

— Vă mulțumesc. Îl citesc şi, dacă e ceva, mai vorbim la telefon.

Între timp a apărut chelnerița, cu paharul de lapte cu gheață.

Aşadar, în momentul de față nu exista nici o problemă. Sau poate că de-abia de acum începeau problemele?

Actrița principală era însărcinată în trei luni şi nu ştia cine e tatăl copilului. Era însă hotărâtă să-l păstreze. Filmările durau trei luni de zile, la sfârşitul cărora ar fi fost în şase luni şi sarcina s-ar fi văzut. Sigur, se puteau folosi haine care s-o mascheze, dar era de preferat să evit scenele cu tenis. În plus, nu se putea şti ce reacție ar avea publicul față de o mamă necăsătorită. Dacă se transforma într-un avantaj era foarte bine, dar exista şi posibilitatea să se întâmple exact pe dos. Schimbarea distribuției tocmai acum ar fi ridicat probleme, dar dacă era vorba să se intervină în acest sens, acum era cel mai bun moment şi aşa mai departe. Ştiam că dau dovadă de prea multă imaginație, dar mai bine să te aştepți la ce-i mai rău. Aşa, loviturile pe care le primeşti sunt mai uşoare.

— A, şi încă ceva! spuse el de parcă tocmai îşi amintise un detaliu important.

Acum e-acum, mi-am zis.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți, legat de primul episod? m-a întrebat el.

— Păi am acoperit cam tot când ne-am documentat, i-am răspuns.

— Bun!

— Deocamdată citiți scenariul.

— Sunteți foarte încrezător.

Şi totuşi parcă încerca să-mi spună ceva. Nu mă privea în ochi şi părea preocupat.

— E vreo problemă? am întrebat eu, forțându-mă să zâmbesc.

— Poftim?

— A intervenit ceva?

— De ce spuneți asta?

— Când ați intrat, nu arătați de parcă absolut totul ar fi în regulă.

Mai exact, când a intrat şi a dat cu ochii de mine. Da, când m-a văzut pe mine s-a schimbat la față.

— Ei, nu-i nimic grav, zise el râzând.

— La ce vă referiți?

— N-aş vrea să vă supărați pe mine. Oricum, s-ar putea să-mi fac griji degeaba.

— E o problemă care mă priveşte?

— Vă simțiți bine... fizic?

— De ce?

— Aşa suntem noi, producătorii, mereu speriați să nu se întâmple ceva.

— Mă simt foarte bine.

— Înseamnă că lumina e de vină.

— E ceva în neregulă cu felul în care arăt?

— Da, mi s-a părut că sunteți cam palid. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e să-mi clacheze scenaristul. Vă rog să aveți mare grijă de dumneavoastră

până terminăm serialul. După aceea, vă priveşte, puteți da şi ortul popii din partea mea...

Ne-am amuzat amândoi, am mai stat puțin la palavre şi ne-am despărțit.

Plimbându-mă prin oraş, am încercat să mă privesc în vitrinele magazinelor, dar nu mă vedeam destul de bine cât să-mi dau seama dacă sunt palid. Eu unul nu mă simțeam deloc obosit.

Cu o seară în urmă luasem cina cu mama şi cu tata, apoi plecasem şi pe la unsprezece eram deja în pat. La nouă dimineața mă apucasem de revizuit scenariul, iar într-o oră şi jumătate treaba era terminată.

E ridicol! mi-am zis eu în gând.

Şi totuşi povestea nu-mi dădea pace.

Părinții mei aparțineau lumii de dincolo şi nu era imposibil ca un om care interacționa cu astfel de prezențe să fie secat de forță vitală. Asemenea exemple sunt lesne de găsit în legende sau în romane.

Când mă bărbierisem înainte să plec de-acasă, nu mi se păruse că aş fi prea palid, dar nici nu m-ar fi mirat să descopăr că îmi pierdusem puțin culoarea din obraji.

Voiam să mă uit cât mai repede într-o oglindă ca să mă lămuresc, dar nu pentru că mi-ar fi fost teamă. Din contră, aveam un straniu sentiment de pace. Ceva îmi spunea că, în spatele nonşalanței lor, mama şi tata făcuseră un sacrificiu uriaş ca să poată fi din nou alături de mine. Dacă pentru a-i răsplăti trebuia să-mi pierd din vitalitate, târgul era ca şi făcut. Din contră, m-aş fi simțit chiar uşurat. Voiam să-mi văd cât mai repede chipul palid în oglindă şi să mă liniştesc. Mama şi tata îmi dăruiau oricum prea mult.

Mi-am adus aminte de un restaurant cu specific indian unde fusesem de mai multe ori. Lângă casa de marcat se afla o oglindă mare.

Era cam devreme, dar mi-am propus să iau cina acolo şi apoi să mă duc acasă. Dacă începeau să difuzeze serialul din a doua săptămână a lui octombrie, aş fi vrut ca în cursul lunii august să mai scriu trei episoade. Asta însemna un episod la cinci zile. Ei, în sfârşit o provocare! mi-am zis eu şi am schițat un zâmbet. Era clar că nu-mi pierdusem nici un strop din vitalitate. Am intrat în restaurant şi m-am privit în oglindă: nu păream deloc palid.

— Arăți îngrozitor! mă întâmpină Kei.

Venise pe la mine puțin după nouă seara.

— Cum adică?

Am fost şocat de vorbele ei, fiindcă mă mai uitasem o dată în oglindă, după ce ajunsesem acasă, şi nu observasem nimic ciudat.

— Nu mă tachina, să ştii că nu-mi place! am zis eu şi m-am dus la baie.

Am aprins cele două becuri de o sută de wați şi mi-am examinat din nou chipul în oglindă.

— Recunosc că am mai îmbătrânit, dar nu mi se pare că arăt chiar atât de rău.

Kei a venit lângă mine. Privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

— Sigur că am pungi sub ochi, dar le am de ceva vreme. La ce te aştepți de la un om de patruzeci şi opt de ani, care trăieşte la oraş? Nu e normal să fie un pic mai palid?

— Mă rog... zise Kei. Aseară te-am văzut de la geam când te-ai întors.

— Şi eu m-am uitat la fereastra ta.

— Era întuneric, nu?

— Am crezut că încă n-ai ajuns acasă.

— Stau mult şi mă uit pe geam. Uneori sting lumina, pentru că nu vreau să mă dau de gol că sunt singură.

— Puteai să dai un semn.

— Mi-a fost teamă.

— De mine?

— Păreai foarte palid.

— Stai aşa! Uită-te acum la mine, dacă zici că sunt palid! Sigur, nu sunt rumen în obraji ca un surfer, dar în nici un caz nu sunt palid. Aşa am fost dintotdeauna. De obosit, nu sunt obosit, deci n-ai absolut nici un motiv de îngrijorare. Te rog să nu mă mai sperii!

— Păi în cazul ăsta, înseamnă că nu te vezi, zise Kei, uitându-se fix la mine. Tu chiar nu vezi cât de epuizat arăți?

— Cum adică, epuizat? Mai degrabă tu eşti palidă! m-am răstit eu la imaginea lui Kei din oglindă. Mă văd foarte bine. Uite, ridic mâna dreaptă şi o cobor. Te iau după umeri. Mă ciupesc de nas cu mâna stângă şi scot limba, am zis eu şi am scos limba. Dacă nici asta nu se vede, atunci la ce ne uităm acum?

— Nu te mai prosti!

Privirea lui Kei era extrem de serioasă.

— Nu am chef să mă prostesc, dar nici nu pot să fiu din cale-afară de serios. Sunt sănătos tun. Mi-e bine şi te doresc foarte tare.

Am sărutat-o. Kei a dat să protesteze şi să se opună, dar s-a înmuiat imediat. Când i-am dat drumul, m-a întrebat:

— Sigur nu s-a întâmplat nimic? Nimic ieşit din comun?

— Cum adică? am replicat eu, deşi înțelesesem ce voia să spună.

Dacă îi povesteam acum de părinții mei, s-ar fi repezit să pretindă că înțelegea despre ce era vorba şi i-ar fi catalogat drept spirite malefice. Nu voiam deloc să-i văd pe părinții mei tratați ca pe nişte duhuri care trebuie alungate.

— Nimic straniu? mă întrebă ea din nou.

— Nu. Nu-mi vine nimic în minte.

— Minți.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu ştii să minți.

— La cât de urât te uiți acum la mine, îmi vine să-mi cer iertare şi pentru minciunile pe care nu le-am spus.

— Nu te mai eschiva atât! Sunt convinsă că e ceva grav.

— Cât mă bucur să te aud vorbind aşa...

— Nu schimba vorba!

— Nu mi-am dat seama că îmi duci grija.

— Nu e şi firesc? Sau poate mă înşel?

— Cu ce?

Kei a ezitat şi şi-a ferit uşor privirea, apoi şi-a ațintit-o din nou cu intensitate asupra mea.

— Credeam că suntem împreună, zise ea.

— Şi eu. Doar că...

— Doar că ce?

— Eu nu pot să pretind aşa ceva.

— De ce nu?

— Între noi e o diferență de cincisprezece ani.

— Mă bucur că mă consideri prea tânără la treizeci şi trei de ani, dar şi eu am un handicap. Nu-ți mai face atâtea probleme. Suntem împreună?

— Da.

— Mă săruți şi în altă parte decât în baie?

Ne-am mai sărutat o dată prelung, apoi ne-am întors în sufragerie.

Am considerat încheiată discuția despre paloarea mea, însă când ne-am aşezat pe canapea şi am dat s-o mângâi, evitându-i pieptul, Kei s-a crispat toată.

— Nu te mai ascunde!

— Nu ascund nimic.

— Atunci răspunde-mi la o întrebare.

— Zău, n-ai de ce să-ți faci griji!

— Chiar nu te vedeai obosit în oglindă?

— Nu există om de patruzeci şi opt de ani care să nu fie obosit.

— Ai cearcăne şi eşti tras la față, zise ea privindu-mă.

Am rămas tăcut câteva clipe, uitându-mă la ea.
— Aşa arăţi şi acum, aşa arătai şi în oglindă.
Citisem odată un roman cu un om sănătos căruia cei din jurul lui îi tot spun că e bolnav, până se îmbolnăveşte cu adevărat, dar nu credeam că asta urmărea Kei. Totuşi, cel puţin din câte văzusem eu, nu aveam cearcăne şi nici nu eram tras la faţă. Dimpotrivă, parcă mă mai îngrăşasem puţin. Prin urmare, întrebarea era care dintre noi vedea ceva ireal. Părerea lui Kei era cea dominantă, pentru că şi producătorul îmi spusese că nu arăt bine.
Stăteam pe gânduri, nemişcat. Kei rămăsese şi ea nemişcată.
Un val de spaimă cumplită a început să-mi răscolească măruntaiele.
Dacă ce vedeam în oglindă nu era înfăţişarea mea reală, atunci chiar nu-mi mai puteam evalua starea. Era posibil ceva atât de absurd? Dar deja se întâmplau lucruri absurde, pe care nu puteam să le neg pe motiv că nu erau de bun-simţ.
— Bine, îţi spun, am cedat eu. Îţi spun, dar să n-o iei ca pe ceva înspăimântător.
Kei a încuviinţat în tăcere.
— Pentru mine nu contează decât fericirea pe care o simt acum. Bine, poate că sunt epuizat, dar există multe alte lucruri care mă obosesc şi, în comparaţie cu ele, întâmplarea asta chiar nu are de ce să-ţi creeze temeri. Ce mi s-a întâmplat a fost un lucru minunat, deşi trebuie să recunosc că şi ireal.
Am început să-i povestesc, pornind de la seara în care îl întâlnisem pe tata în sala de spectacole. Kei nu a afişat nici un fel de expresie incredulă. Poate că şi-o ascundea, de teamă ca nu cumva să-mi întrerup povestirea la jumătate. În orice caz, interesul cu care mă asculta era vizibil.

Chiar dacă ne consideram un cuplu, încă nu petrecuserăm prea mult timp împreună. M-a impresionat cu câtă perseverență insistase să afle motivul pentru care eram slăbit. Poate că sună a înfumurare din partea mea, dar mi s-a părut un gest drăgăstos.

Mi-am dat seama atunci că de multă vreme nu-i mai păsase cuiva de mine atât de tare. Dar n-o spun ca să mă plâng. Nici mie nu-mi mai păsase cu adevărat de alții de mult timp, deci nu aveam cum să mă aştept la prea multă grijă din partea lor. Doar că mă încerca un sentiment de vinovăție la gândul că, pentru mine, mângâierea pe care mi-o oferea Kei era ca o apă care ostoieşte un gât însetat.

De ce? Pentru că aseară eram înconjurat de grija şi de dragostea părinților mei.

Într-un fel, vedeam grija lor ca pe o iluzie, iar dragostea lui Kei ca pe o realitate, lucru care mă făcea să mă simt vinovat.

Şi totuşi, aseară, când am ajuns acasă, am recapitulat jocul de cărți învățat de la tata şi am citit în enciclopedie că lunile şi cărțile de joc corespund întocmai, aşa cum îmi explicase.

Povestindu-i lui Kei toate cele întâmplate, mi s-a părut din nou de neconceput ca mama şi tata să fie cu adevărat în Asakusa.

Cât am fost căsătorit, fiecare pas pe care îl făceam era legat într-un fel sau altul de soția mea. Şi atunci când eram liber să fac ce vreau, tot mă gândeam în permanență cum să-mi motivez acțiunile. Chiar şi după ce ne-am despărțit, sentimentul acela de încorsetare nu mi-a dat pace o vreme, dar îmi amintesc ce sentiment copleşitor de libertate am avut într-o bună zi, când mi-am dat seama că nimeni nu-şi mai băga nasul în treburile mele.

A doua zi după ce i-am povestit lui Kei despre cele întâmplate în Asakusa, am resimțit încorsetarea care mă afectase pe vremuri alături de soția mea. Senzația de a încerca să fac ceva pe ascuns.

Mă gândeam la o escapadă în Asakusa, fără ştirea lui Kei.

— Promite-mi! îmi zisese Kei. Promite-mi că nu te mai duci acolo niciodată!

Mi-a adus nenumărate argumente logice, cărora nu mă puteam opune.

Chiar dacă nu aveau intenții malefice şi nu voiau să mă rănească în vreun fel, mama şi tata erau morți de multă vreme. Morții au puterea de a zdruncina din temelie lumea celor vii prin simpla lor apariție şi înțelegeam perfect dorința lui Kei de a mă proteja, pentru că era şi dorința mea. Doar că nu puteam să-i privesc pe mama şi pe tata ca pe un rău care trebuia exorcizat.

— Dar nu poți pretinde că prezența lor e cu totul benefică. Uite cât eşti de slăbit! Ai speria pe oricine cu ochii ăştia înfundați în orbite.

În ziua aceea, de dimineață, mă privisem în oglindă şi nu mă văzusem deloc slăbit.

— Te rog să mă crezi! insistase Kei. Eşti îngrozitor de palid.

Se întâmplă des ca declinul cuiva, atât de vizibil altora, să nu fie perceput de persoana în cauză. Poate că aş fi avut

ceva de învăţat din asta, dar n-aveam nici un chef să-mi ţină morală o oglindă.

— Hai, arată-mă! i-am zis eu oglinzii. Arată-mă aşa cum sunt cu adevărat!

Însă oglinda m-a înfăţişat doar ca pe un om plin de vitalitate. Atunci mi-am propus să-i vizitez pe mama şi pe tata pentru ultima oară.

„Mai vino pe la noi!", „Vino cât de curând!" mă rugaseră părinţii mei şi eu le promisesem: „O să vă vizitez cât pot de repede". Mi se părea nedrept ca totul să se termine aici. Ei mă aşteptau răbdători în casa din Asakusa, când ar fi putut probabil să dea buzna şi la mine-acasă, dacă ar fi vrut. Să renunţ la ei fără nici o vorbă ar fi fost un gest de autoapărare extrem de egoist. Şi ce dacă mă mai istoveam un pic? Merita să-mi abandonez părinţii ca să-mi ocrotesc sănătatea? Era viaţa mea atât de importantă? Aveam dragostea lui Kei, dar nu mă mai puteam încrede în dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

Acelaşi lucru îl simţeam şi faţă de dragostea părintească, dar acum părinţii mei trăiau doar pentru mine. Îi vedeam neajutoraţi, sortiţi să dispară în momentul în care eu nu le mai acordam atenţie. Voiam să-mi iau măcar rămas-bun de la ei.

În seara aceea mi-am încălcat promisiunea faţă de Kei.

Am petrecut o bună parte a după-amiezii schiţând planul pentru al doilea episod. Când am terminat, i-am telefonat lui Kei ca să mă conving că nu era acasă, apoi m-am pregătit să ies. Mă urmărea însă senzaţia că ea mă priveşte de undeva şi, ca să scap de impresia asta, mi-am zis: „Ce-ar fi să merg să mănânc ceva bun?" cu voce tare şi am ieşit pe hol.

Ştiam că în acel moment Kei era în faţa unui calculator, în departamentul de contabilitate al firmei din Tsukiji, şi că nu mă putea ţine sub observaţie până nu ieşea de la serviciu. O şi sunasem ca să mă conving că nu era acasă,

deci stomacul meu n-ar fi trebuit să se strângă în momentul în care s-au deschis uşile liftului şi n-ar fi fost deloc nevoie să mă cocoşez sub fereastra lui Kei când am ieşit din bloc. Însă exact asta am simţit şi am ajuns în stradă furişându-mă.

Mi-a trebuit surprinzător de multă voinţă ca să-mi încalc promisiunea faţă de ea. Însemna asta oare că o iubeam pe Kei mai mult decât credeam? În taxi, în drum spre Asakusa, mi-am amintit de privirea serioasă cu care încerca să-mi smulgă promisiunea şi de coapsele ei albe.

— Tată, e Hideo! am auzit-o pe mama strigând de sus, când am dat să urc scara exterioară.

Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit chipul zâmbitor. Se pregătea să iasă la cumpărături. Mi-a făcut un semn din cap şi a dispărut. Îi mai auzeam doar vocea.

— A venit Hideo, tată!

Aş fi vrut să-i atrag atenţia că deranja vecinii dacă vorbea prea tare, însă chiar nu ştiam dacă alţii puteau să-i audă vocea.

Când am ajuns la etaj, mama stătea în dreptul uşii. M-a întâmpinat cu un zâmbet cald, primitor.

— Bine-ai venit!

— Bună ziua! i-am răspuns, zâmbind şi eu.

— Eu dau o fugă la cumpărături, dar e tata acasă.

Am trecut pe lângă ea şi, când m-am uitat înăuntru, l-am văzut pe tata ridicându-se în capul oaselor, cu un evantai în mână.

— Hei!

— Ziua bună!

— Bei o bere?

Tata s-a ridicat iute şi a deschis frigiderul.

— Mai bine o păstrăm pentru masă.

— Nici să n-aud! De la prânz îmi arde buza după o bere, dar n-am vrut s-o aud iar pe maică-ta bombănind, aşa că am băut apă. M-am umflat tot.

La televizor era din nou un meci de baseball din campionatul liceelor.

Ne-am aşezat turceşte în fața ecranului şi ne-am băut berile.

— Ai mai exersat?

— La ce?

— La jocul de cărți.

— N-am avut timp.

— Te ții prea ocupat la vârsta ta. După ce-o să mai îmbătrâneşti, nimic n-o să ți se mai pară palpitant.

— Mi-ar plăcea să jucăm *oicho-kabu* în trei.

— Hai c-o să te menajez, ce să fac! Mă simt vinovat că unicul meu copil a ajuns la vârsta asta fără să ştie măcar florile.

Tata mi-a ținut apoi o lecție despre cum să trişezi. Am urmărit cu interes toate metodele pe care mi le-a expus: aplecatul, alesul, aruncatul, trasul cu ochiul. Până a venit mama desfăcuserăm deja trei beri.

— Mamă, hai mai bine să comandăm ceva de mâncare! am zis eu amețit de băutură, întorcând o față îmbujorată şi veselă către ea.

— Dar am cumpărat o mulțime de lucruri!

Sigur că mințea în privința cumpărăturilor. Totul era o piesă de teatru pusă în scenă doar pentru mine.

— Ei, mai lasă munca, mamă! Hai să comandăm ceva şi să jucăm *oicho-kabu* toți trei.

— Ce-a ajuns copilul ăsta să semene cu taică-su!

— Şi ce e rău dacă un copil seamănă cu părintele lui? se amestecă şi tata.

— Exact. Haideți să comandăm țipar. Fac eu cinste. Poate că nu se vede, dar să ştiți că eu câştig binişor.

— Atunci să dau o fugă...

— Nu de aici din colț, da? zise tata. Încearcă peste drum de Katsumasa.

— Dar să nu iei din ăla ieftin, bine? Vreau să mâncăm nişte ficăţei prăjiți, cu țipar fript de cea mai bună calitate, cu supă de ficat de țipar şi orez separat, am zis eu încercând să imit tonul capricios al tatei.

— Ce mă fac eu cu voi? conchise mama, vizibil încântată.

Când s-a întors, am jucat toți trei *oicho-kabu*. Amândoi erau pricepuți şi rapizi.

„Ei, hotărăşte-te odată!"

„Da' greu te mai mişti!"

„Ce-ar fi să le dai mai frumos?"

„Hai, hai, că m-am încins! Îți trebuie, sau nu? zi repede!"

Amândoi jucau cu încrâncenare, deşi ar fi trebuit să fie doar un joc de plăcere cu fiul lor, şi am fost uluit s-o aud pe mama folosind cu dezinvoltură cuvinte ca „doiar", „treiar", „pătrar". Răspundea iute şi răspicat, ce mai, era o dură.

— Ştii, dac-am fi fost lângă tine, nu te lăsam să ajungi aşa un tăntălău. Dar asta e, chiar n-am avut de ales, zise tata cu amărăciune în timp ce mâncam.

— Dar nici nu puteam să-l învățăm jocuri de cărți pe un copil de doisprezece ani! protestă mama.

— În orice caz, filozofia mea de viață sau, altfel spus, viziunea mea asupra condiției umane...

— Ce-i cu vorbăria asta pretențioasă? îl întrerupse mama.

— Ia mai taci! Am citit şi eu cărți serioase la vremea mea. Nu mă bazez pe ele, dar ştiu ce e rău şi ce e bine.

— Atunci spune cu cuvintele tale.

— Păi încercam să vorbesc pe limba lui! Eu îmi petrec ziua la muncă discutând cu tot felul de muşterii. Trebuie să faci asta, că n-ai încotro. Un maestru-bucătar de *sushi* nu se compară cu un bucătar francez. Noi nu stăm pe roze ca ei. Ăia se învârt țanțoşi prin bucătărie şi au senzația că dacă

le-a ieşit ceva bun de mâncare, nimic nu li se poate reproşa. Noi lucrăm pe de-a-ntregul în văzul clienților. Din punctul ăsta de vedere, suntem un fel de actori. Suntem actori, bucătari şi, dacă mai pui la socoteală faptul că ne vindem marfa, suntem chiar şi negustori. Tu crezi că munca asta se poate face fără puțină distracție şi relaxare din când în când? E foarte solicitantă, să ştii!

— Aşa să fie?

— Uite, vezi cum e femeia? Râde de greutățile bărbatului ei!

Până la urmă n-am mai putut să le spun că era ultima mea vizită, şi asta nu pentru că s-ar fi gândit la mine în termeni elogioşi, ci pentru că se bucurau când eram împreună şi se distrau de minune. Nu mi-a venit să le-o spun nici când am ieşit toți trei în Bulevardul Internațional, ca să mă conducă din nou la taxi, cu aceleaşi îndemnuri călduroase:

— Să mai vii pe la noi!

— Te-aşteptăm!

11

La întoarcere, în taxi, m-am minunat de câtă cumpătare dădeau dovadă părinții mei. Spuneau tot ce le trecea prin cap, dar nu suflaseră nici măcar o vorbă cum că ar vrea să vină în vizită pe la mine. Pe de-o parte asta mă întrista, pe de altă parte mi-era ruşine că profitam de delicatețea lor ca să nu lansez o invitație. Dar în acelaşi timp simțeam că între

real şi iluzie era o graniță pe care toți trei o recunoşteam şi de care evitam să ne apropiem.

Apoi mi-am amintit de fiul meu, Shigeki.

Ştiu că sună cumplit să spun că „mi-am amintit” de el, dar de când divorțasem, băiatul se înstrăinase complet de mine. Îi ținea partea mamei lui. Când îi spuneam ceva, nici nu-mi răspundea, iar ei i se adresa intenționat mai afectuos. Asta era foarte bine, de vreme ce după divorț rămăsese să locuiască împreună cu ea, iar dacă apropierea unui băiat de nouăsprezece ani de mama lui putea fi rezultatul antipatiei față de mine, poate că era mai bine să renunț la orice încercare de a-l face să mă îndrăgească. Dacă voia să-şi urască tatăl şi să-şi prețuiască mama, n-avea decât. Prin urmare, mă străduiam să uit de fiul meu.

Oare Shigeki aflase de relația mamei lui cu Mamiya?

Deşi mă îndoiam că un băiat în anul doi de facultate ar mai fi chinuit de asemenea nelinişti, mă întrebam totuşi dacă nu cumva avea nevoie de dragostea tatălui său. Eu fusesem în Asakusa şi simțisem din plin afecțiunea părintească. Mă gândeam că poate trebuia să-i întorc lui Shigeki această afecțiune.

— Îmi cer scuze, dar ați putea să mă duceți în Akasaka? l-am rugat eu pe şofer şi i-am dat numele unui hotel.

În felul acesta scăpam s-o mai mint pe Kei în acea seară, iar a doua zi îmi propusesem să mă întâlnesc cu Shigeki. Puteam să luăm prânzul împreună şi să-i dau o sumă de bani frumuşică, să aibă de buzunar. Însă nu eram prea sigur că Shigeki ar da curs unei invitații neaşteptate din partea tatălui său.

— Familia Imamura, am auzit eu vocea fostei mele soții de la celălalt capăt al firului.

Revenise la numele de fată.

— Eu sunt.

Ayako a ezitat puțin, apoi a întrebat:

— Shigeki?
— Nu, nu. Eu sunt, Hideo.
— Vai de mine! zise ea, străduindu-se să pară veselă. Mi s-a părut un pic ciudat, dar m-am gândit că cine altcineva să spună „eu sunt”?
— Aha!
Şi glasul meu trăda acum efortul de a părea vesel. Era prima dată când vorbeam cu ea la telefon după divorț.
— Vă seamănă vocea teribil.
— Asta e, ce pot face...
Credeam c-o să începem imediat să ne înțepăm, dar conversația nu dădea încă semne de încordare.
— Să înțeleg că nu e acasă?
— E în State. Are un prieten care studiază un an la o universitate din Arizona, iar Shigeki stă douăzeci de zile împreună cu el, la familia care îl găzduieşte.
— În Arizona e cald, nu?
— Ei, e tânăr!
— Deci ai scăpat de el.
— Cum adică?
— Ştie?
— Ce să ştie?
— De tine şi Mamiya.
— Încă nu e momentul să-i spun.
— Deci sunteți împreună, nu?
— Să ştii că nu mă simt datoare.
— Să ce?
— Să-ți spun ție tot.
— Nu, nu-mi eşti datoare, dar am putea măcar să ne purtăm decent, nu? Eu şi Mamiya ne cunoaştem de multă vreme. Acum nu mai putem lucra împreună.
— Şi ce vă opreşte? Viața personală n-are nici o legătură cu asta.
— Nu e chiar aşa.

— Nu, zău! Ne-am despărțit fiindcă aşa ai vrut tu, deci n-ai de ce să fii gelos dacă se întâmplă ceva între mine şi Mamiya.

— Nu-i vorba de gelozie.

— Atunci n-ar trebui să faci atâta caz!

— Teoretic nu, dar îmi imaginez că şi lui Mamiya îi vine greu.

— Aşa zice, dar n-am comis nici un adulter şi deci nu văd de ce se cramponează de asta, mai ales că totul s-a întâmplat după ce am divorțat.

— Vă vedeați dinainte de divorț, nu?

— Ce tot vorbeşti?

— Păi nu s-a întâmplat totul cam prea repede? La doar o lună după ce ne-am despărțit?

— Eşti dezgustător! Relația noastră se răcise de mult. Dacă cineva îmi spunea că mă iubeşte chiar a doua zi după divorț, îi săream în brațe!

— O să rămâneți împreună?

— Repet, nu mă simt datoare să-ți spun lucrurile astea.

— Shigeki e şi fiul meu. Am tot dreptul să fiu îngrijorat de efectul pe care asta l-ar avea asupra lui.

— Ce ți-a căşunat aşa, dintr-odată, pe Shigeki? Până acum nici că-ți păsa de el.

— Am sunat pentru că voiam să-l văd.

— Eşti absolut dezgustător. Scuze, dar închid. Mi se face greață dacă mai vorbesc cu tine.

Şi cu asta, Ayako a încheiat convorbirea.

Dacă tot ai reuşit să scapi de un bărbat atât de nesuferit, ai putea să te arăți mai recunoscătoare. Ai putea să-mi dai înapoi o parte din banii pe care i-ai stors de la mine! Asta cred că i-aş fi spus dacă n-ar fi închis telefonul. Avea dreptate, eram un om îngrozitor. Însă nu mă puteam abține. Când vorbeam cu ea, pur şi simplu nu mă puteam abține. Şi ea se transforma într-o femeie insuportabilă când vorbea cu

mine. Ăsta era pur şi simplu drumul pe care o apucase relaţia noastră pe parcursul anilor.

Stăteam în camera de hotel de la etajul nouă şi mă uitam pe fereastră la un alt hotel zgârie-nori şi la maşinile care treceau pe Bulevardul Aoyama.

Nu era vina lui Shigeki că nu ne puteam întâlni. Privind însă fluxul neîntrerupt de stopuri roşii şi faruri, mi-am dat seama cât de tare mă obişnuisem cu dezamăgirea în relaţia cu fiul meu.

Cam de când intrase la gimnaziu, relaţia noastră stătuse în permanenţă sub semnul decepţiei. Poate că aşteptările mele se îndreptau într-o direcţie greşită, iar Shigeki nu avea nici o vină pentru tristeţile pe care mi le provoca. Personalitatea copilului nu se dezvoltă întocmai după placul părinţilor. Ştiam asta, dar mă înfuriam când îmi ignora părerea sau se arăta neascultător într-o chestiune minoră.

Iar când mă enervam, rezultatul era dezastruos, pentru că nu făceam decât să mă consum. În cele din urmă, după ce a intrat la liceu, m-am hotărât să mă las păgubaş. De atunci, de fiecare dată când intram în vorbă cu el, mă pregăteam dinainte pentru o mică doză de dezamăgire. Dacă, de exemplu, îi ofeream o cafea şi el accepta bucuros, eram mai degrabă uluit. Bineînţeles, eu eram vinovatul. Eu eram cel care eşuase şi ca tată, şi ca soţ. Tot ce făceam era greşit. Nu credeam asta cu adevărat, dar privind de la geam panorama nocturnă şi pictându-mă în culori atât de sumbre, am simţit un fior plăcut.

A doua zi de dimineaţă, puţin după ora zece, am predat camera.

Achitasem nota de plată şi mă îndreptam către ieşire, când l-am observat pe Mamiya intrând.

Ar fi fost jenant să mă întorc brusc în altă direcţie, aşa că m-am oprit confuz şi l-am privit intrând pe uşile batante. Dacă nu mă observă, cu atât mai bine, mi-am spus.

Când a ajuns înăuntru, Mamiya a aruncat o privire grăbită în jur şi a dat să se îndrepte către cafenea, dar a tresărit şi a întors capul spre mine.

Am zâmbit şi am înclinat uşor din cap. Mi-am dat seama că îmi lipsise. Ayako avea dreptate. Vieţile noastre private nu aveau nici o legătură cu restul.

— Ăă... a îngăimat Mamiya.

Rămăsese nemişcat, cu capul întors către mine, şi mă privea de parcă eram o fantomă. Ei, hai că n-o fi chiar aşa, mi-am zis eu şi m-am apropiat. Mamiya m-a salutat, zâmbind ca să-şi ascundă uimirea.

— Ce faceţi aici atât de devreme? l-am întrebat.

Pentru cei care lucrează în televiziune, zece dimineaţa e o oră matinală.

— Mă întâlnesc cu cineva, a răspuns el, privind în direcţia cafenelei.

Un bărbat dinăuntru i-a făcut semn cu mâna. Era un scriitor pe care îl cunoşteam, ceva mai în vârstă şi cu mai multă trecere decât mine.

Mamiya a ridicat şi el mâna, iar eu l-am salutat cu o plecăciune. Bărbatul ne-a făcut semn să stăm de vorbă liniştiţi şi s-a aşezat la loc pe scaun.

Nu aveam însă nimic de discutat. Dacă nu ne-am fi întâlnit pe neaşteptate, aş fi găsit ceva de spus, dar acum nu mai puteam propune relaxat să mai colaborăm la vreun proiect.

— Ce-i cu dumneata? mă întrebă Mamiya.

— A, nimic. Uneori mai rămân şi eu peste noapte la hotel.

— Nu, vorbeam de felul în care arătaţi. Sunteţi foarte schimbat.

— Cum arăt?

— N-a trecut prea mult de când ne-am văzut ultima oară. Aţi slăbit enorm.

— Aşa vi se pare?

— Mă scuzați că vă spun asta, dar am rămas uluit.
— Arăt extenuat?
— Nici chiar aşa, dar ce s-a întâmplat, totuşi?
— Poate că am exagerat puțin cu munca.
— Asta nu-i bine.
— De când sunt singur, nu mai ştiu să mă opresc.
— Ați consultat un medic?
— Nu. Doar nu mă doare nimic.

Şi, oricum, m-am uitat în oglindă şi nu sunt deloc palid, am adăugat eu în gând.

— Chiar ar trebui să mergeți la doctor.
— Nu mă speriați!
— Vorbesc foarte serios. Îmi cer scuze că mă amestec, dar nu mi se pare normal să slăbiți în ritmul ăsta.
— Bine, aşa am să fac. La revedere!

I-am făcut un semn cu mâna şi m-am îndreptat spre ieşire.

— Unde mergeți?
— Acasă.

Mamiya a dat să mai adauge ceva, dar i-am întors spatele şi am ieşit din hotel.

Exact cum bănuiam. Se pare că, după seara petrecută alături de ai mei, păream şi mai epuizat în ochii celorlalți.

Am mers până la stația de taxiuri.

Dacă o țin tot aşa, topindu-mă pe picioare fără să simt nimic, şi într-o bună zi mor, asta e, mi-am zis. Un om căruia i-a fost dat să-şi întâlnească părinții morți nu poate să aibă alte pretenții.

Blocul meu era împresurat de huruitul maşinilor de pe şoseaua de centură şi sufocat de gaze de eşapament, ca-ntotdeauna. Ca să fie suportabil înăuntru, toate geamurile erau închise.

Şi ferestrele de la apartamentul lui Kei păreau oarbe. Razele soarelui se reflectau în geamuri şi nu-mi dădeam seama dacă în spatele lor era vreo siluetă.

Am descuiat, am împins uşa din sticlă groasă şi am intrat în hol. În colțul cel mai întunecat apăruseră şapte-opt cutii noi de carton, ordonat stivuite, iar un tânăr înalt stătea de pază lângă ele. M-am uitat spre el, dar părea absent şi nu a reacționat defel.

Uşile s-au deschis şi am urcat în lift. Am apăsat butonul pentru etajul şapte. Pe când uşile se închideau, m-am uitat în direcția tânărului şi am constatat că mă urmărea cu interes. Când mi-a întâlnit privirea, şi-a ferit ochii numaidecât, dar am apucat să citesc în ei o mare curiozitate. Deci ajunsesem atât de slab încât atrăgeam privirile oamenilor. Dar de ce nu vedeam şi eu asta? Să fi fost oare un şiretlic pus la cale de mama şi tata?

Deodată, liftul s-a oprit. Era prea curând ca să fi ajuns la etajul şapte. M-am uitat la afişajul de deasupra uşilor şi am văzut luminița aprinsă în dreptul etajului trei. Kei. Uşile s-au deschis. Era ea.

— Hei! am zis eu mirat. Ai avut liber azi?

Kei mă privea în tăcere. Purta o rochie albă, fără mâneci, lungă până la glezne, ca un neglijeu. Rămăsese nemişcată în fața liftului.

Am apăsat un buton pentru a ține uşile deschise şi am întrebat-o zâmbind:

— Ce faci, intri?

Preț de o clipă, pe fața ei gravă a apărut o expresie plină de milă.

— Unde-ai fost? mă întrebă ea, fără să facă vreo mişcare.

— Am rămas la un hotel şi am lucrat. M-am gândit să mai schimb decorul.

— Minți! îmi răspunse pe o voce joasă, dar hotărâtă.

A intrat apoi în lift fără să-şi dezlipească privirea de mine. S-a apropiat atât de tare, încât am crezut c-o să mă sărute, dar n-a făcut decât să murmure încă o dată:

— Minţi!

Am simţit un iz dulceag de parfum. Uşile liftului s-au închis.

— E prima oară, am zis eu blând, fără să-mi întorc privirea de la ea şi prinzând-o în braţe.

Kei s-a crispat uşor.

— E prima oară când miroşi a parfum.

— M-am uitat pe geam. Toată noaptea. În sfârşit te-ai întors.

Vorbea rar, de parcă citea dintr-o carte. Părea furioasă.

— Ai avut liber azi?

Uşile s-au deschis înainte ca ea să-mi răspundă. A luat-o înainte pe coridorul de la etajul şapte.

Am început să-mi caut cheia prin buzunar. Când a ajuns în dreptul uşii, s-a oprit şi mi-a urmărit atent fiecare mişcare, cu un aer ţanţoş şi hotărât. Am descuiat.

— Intru eu primul, ca să trag draperiile şi să pornesc aerul condiţionat. A fost îngrozitor de cald în ultimele zile.

Am înţeles din expresia lui Kei că păream extrem de slăbit, dar nu puteam să-i confirm impresia purtându-mă de parcă n-aveam pic de vlagă. Am pornit aerul condiţionat şi am tras draperiile, sporovăind intenţionat pe un ton ridicol de vesel. Uşa de fier s-a închis cu un zgomot greoi, metalic.

— E deja ora prânzului. Ce zici de nişte tăiţei reci? Am cumpărat o cutie întreagă de paste instant şi mai am şuncă, ouă şi castraveţi.

Mă urcasem pe un taburet ca să potrivesc direcţia în care sufla aparatul de aer condiţionat. Kei s-a apropiat încet şi şi-a încolăcit braţele în jurul meu.

— De ce te-ai dus? De ce ţi-ai încălcat promisiunea şi te-ai dus? mă mustră ea.

Mi-am căutat cuvintele, neştiind ce să răspund, dar n-am putut s-o mint.

— Am vrut să-mi iau rămas-bun. Nu puteam, pur şi simplu, să-i abandonez şi să las lucrurile să se termine aşa.

— Şi ți-ai luat rămas-bun?

Cocoțat pe scaun, am încercat să zâmbesc.

— Hai, dă-mi drumul! Vreau să cobor.

Kei însă nu se dezlipea de mine.

— Le-ai spus adio, sau nu?

— Parcă ai fi maică-mea!

— Răspunde-mi, le-ai spus că nu te mai duci pe la ei?

— Nu, n-am putut.

— Ştiam eu!

— Nici mama, nici tata n-au făcut nimic rău. Nu merită să-şi audă propriul fiu spunând că nu vrea să-i mai vadă niciodată.

Kei şi-a desfăcut brațele din jurul meu.

— Dă-te jos!

— Pur şi simplu n-am putut să le spun un asemenea lucru.

M-am dat jos de pe scaun.

— Vino! îmi zise Kei, cu o privire care ardea.

— Unde să vin?

Kei s-a apropiat de mine iritată, m-a apucat de mâna dreaptă şi m-a tras ca pe o marionetă până în fața băii. A deschis uşa şi a aprins lumina. Eram din nou în fața oglinzii, unul lângă altul.

— Te vezi?

— Mă văd.

— Cum arăți?

Chipul celui din oglindă plesnea de sănătate.

— Foarte bine, chiar în formă.

— Ajută-l, te rog! zise Kei deodată şi îşi încolăci brațele în jurul gâtului meu. Ajută-l! Te implor, ajută-l pe omul ăsta!

Nu mie îmi cerea ajutorul. Kei era probabil atee, dar se agăța cu disperare de ceva. Implora ajutorul cuiva. Nu am ştiut cum să reacționez la fervoarea cu care se ruga. Eram uimit că există oameni care se pot ruga atât de sincer pentru altcineva.

— Ajută-l cumva! continua Kei să implore lângă urechea mea. Fă ceva pentru el, te rog!

Plângea. Se ruga plângând.

Am simțit deodată cum mi se umple inima de dragoste şi am strâns-o în brațe.

— Îți mulțumesc, i-am spus eu.

Kei a continuat să se roage, fără să-mi răspundă.

— Ajută-l, te implor!

Se agăța de gâtul meu cu toată puterea.

Dintr-odată am simțit o oboseală cumplită. Kei era prea grea. Nu mă mai puteam ține pe picioare.

— Iartă-mă, am zis eu clătinându-mă. Nu ştiu... brusc mă simt obosit.

Mi s-au înmuiat genunchii şi n-am mai fost în stare s-o țin în brațe. M-am prăbuşit pe podea. Respiram greu.

— Ce s-a întâmplat?

Kei s-a aplecat deasupra mea.

— Nu ştiu. Mă simt atât de obosit...

— Uită-te în oglindă.

Ce tot spunea? Mi-era greu şi să ridic capul.

— Uită-te în oglindă, pentru că acum s-ar putea să vezi, în sfârşit.

Ce să văd? Nici nu puteam să-mi țin ochii deschişi. Nu-mi doream decât să înlemnesc acolo.

— Uită-te în oglindă!

M-a apucat de braț şi s-a ridicat în picioare.

— Nu pot...

— Uită-te!

Am reuşit cu greu să-mi ridic capul. Kei a încercat să mă sprijine, cât să mă pot vedea în oglindă. Şi-a trecut o mână pe sub braţul meu drept şi m-a tras spre ea cu toate puterile.

Aşa am putut să mă salt puţin şi m-am privit în oglindă, prin ceaţa unei sfârşeli cumplite. În faţa ochilor mi-a apărut un bătrân. M-am cutremurat. Eram eu.

Aveam ochii înfundaţi în orbite, obrajii traşi şi eram palid ca o stafie.

— Aaah! am urlat eu.

S-a auzit însă doar un sunet stins, ca un oftat.

— Aaa...

M-am târât în coate şi genunchi până în sufragerie şi m-am întins pe podea. Efortul mi-a stors până şi ultimul strop de putere.

Kei s-a întins lângă mine, protectoare. Stăteam cu ochii închişi şi tremuram uşor. Groaza îmi rodea măruntaiele. Ideea că eram dispus să mor dacă părinţii mei îmi doreau moartea mi s-a şters din minte. Am început să intonez cu disperare în sinea mea: *Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu*[7].

12

[7] Invocaţie către Buddha Amitābha, care dăruieşte mântuire tuturor celor ce-i rostesc numele.

Într-o oră mi-am revenit din sfârşeală. Mi-am recăpătat vitalitatea. Îmi simţeam trupul clocotind de energie, atât de fierbinte încât îmi venea greu să cred că ceva mai devreme nu mă puteam ridica de pe podea.

Am deschis ochii şi mi-am privit mâinile. Înainte, când le privisem temător, erau palide, descărnate, doar piele şi os, însă acum păreau rozalii şi cărnoase, aşa cum le ştiam. Debordam de energie şi simţeam că nu mai pot sta locului.

M-am ridicat încet.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Kei.

— Ciudat! Iar mă simt bine. Tot slăbit îţi par?

Kei a încuviinţat.

— Dar nu mă simt deloc rău. Îmi vine să zburd!

Kei m-a privit îngrozită. Era şi normal. Arătam ca o stafie, iar faptul că spuneam că îmi vine să zburd nu putea decât să însemne că forţa mea se trăgea din lumea de dincolo, cea din care evadaseră mama şi tata.

— Cum aş putea să te ajut?

Kei mă privea implorator.

— Aş vrea să stai cu mine, dacă nu îţi par chiar atât de sinistru.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Iartă-mă...

Avea dreptate. Mă purtam prea rece cu ea, după ce mă ţinuse în braţe, se rugase pentru mine şi stătuse întinsă pe podea, încălzindu-mă cu trupul ei. Însă când îmi aminteam chipul palid, sfârşit, reflectat în oglindă, nu puteam să nu mă mir cum de era lângă mine, cum de putea să mă strângă în braţe fără repulsie. Mai ales că eram cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea. Dacă aş fi fost în locul lui Kei, aş fi fugit afară urlând. Faptul că punea atâta inimă când relaţia noastră era abia la început, nicidecum una consolidată în ani sau luni de zile, cădea ca o palmă pe obrazul meu. Desconsideram teribil lumea. Şi la fel femeile.

— Îți mulțumesc, i-am spus, dar n-am putut să mă uit în ochii ei.

Aş fi vrut de fapt să-i zâmbesc şi s-o iau în brațe, dar m-am gândit că aş fi arătat şi mai sinistru cu un zâmbet lățit pe chipul meu ca de stafie.

— Mi s-a făcut foame, am zis.

— Pregătesc imediat ceva.

Kei s-a ridicat şi s-a dus la bucătărie.

Eram atât de energic încât aş fi vrut să-i dau şi eu o mână de ajutor, dar mi-am zis că probabil are nevoie de câteva clipe de singurătate.

Până am terminat masa de prânz şi ne-am băut cafelele, se făcuse deja ora două. Între timp discutaserăm despre alte lucruri.

Kei mi-a mărturisit cum îşi închipuise că un scenarist are o viață mai eclatantă. I-am explicat că există şi asemenea oameni, dar, în majoritatea cazurilor, scrisul implică singurătate. I-am povestit despre Paul Theroux, care scrisese o nuvelă inspirată din viața socială spumoasă a scriitorilor englezi, când de fapt era chiar comic cât de retraşi trăiau. Eu unul nu desconsideram izolarea şi nici nu mi se părea un chin să fiu singur.

— Chiar aşa? mă întrebă Kei.

— Pe tine însă te vreau aproape. Mă ajută enorm prezența ta.

Într-adevăr, poate că nu făceam față singurătății chiar atât de bine. Poate că, doar pentru că îmi dorisem să scap din chingile nevestei şi copilului şi să fiu singur, după ce mă despărțisem de ei, eram mai slab ca oricând. Nu conştientizasem acest lucru, dar era posibil ca sentimentul meu de singurătate să-i fi chemat înapoi pe mama şi pe tata.

Când a venit vorba în sfârşit despre părinții mei, ceştile noastre de cafea erau deja goale.

Kei a rămas tăcută o vreme.

Şi eu la fel. Mă tot întrebam ce să fac. Şi cât discutaserăm despre alte lucruri, gândul ăsta îmi tot dăduse târcoale.

Din stradă s-a auzit un scrâşnet puternic de frână bruscă. Mi-am ridicat capul, aşteptând să aud impactul. Kei şi-a ridicat şi ea privirea. Însă vuietul monoton al traficului a continuat să se audă ca de obicei.

— Diseară... am zis eu.

— Da?

— Mă gândeam să mă mai duc o dată.

— Asta ar putea să te omoare.

— Şi dacă stau aici e totuna.

— Crezi?

— Mâinile astea, pe care tu le vezi uscate, mie îmi par normale. Lucrurile n-au cum să se încheie dacă pur şi simplu nu mă mai duc pe la ei.

— Şi dacă mai laşi să treacă ceva timp? Poate că influența lor asupra ta o să scadă şi totul o să se termine.

— Nu pot să fac asta. Aşa, mama şi tata n-o să se poată întoarce împăcați în lumea de dincolo. Nu vreau să pun punct într-un asemenea fel, lăsându-i baltă. Sunt oameni buni, să ştii.

— Dar uite în ce hal te-au adus!

— Nu cred că o fac intenționat. Aşa păţeşti când iei contact cu lumea de dincolo. Poate că mama şi tata nici n-au habar de starea mea şi nu mă văd slăbit, aşa cum nici eu nu mă văd slăbit. De fapt, sunt convins că aşa e, pentru că altfel sigur şi-ar fi făcut griji pentru mine.

— Eşti foarte înțelegător.

Nu o spusese pe un ton de laudă. Straniu din partea ei, dar fusese ironică.

— Ştiu că sună arogant ce spun, dar... am zis eu.

— Ce anume?

— Pentru mine e foarte importantă viața pe care noi doi o vom duce împreună de-acum încolo şi de aceea aş vrea să clarific totul.

— Dacă mori, n-o să mai existe un „de-acum încolo”.

— Şi ce să fac? Doar n-o să mă duc la poliție!

— Ai putea merge la templu sau la un şaman.

— Nu vreau să plătesc pe cineva ca să-mi alunge părinții!

— Vezi lucrurile prea naiv. Nu sunt părinții tăi!

— I-am pierdut când aveam doisprezece ani. Am dreptul să fiu sentimental.

— Măcar mai aşteaptă o zi. O să cer un sfat.

— Cui?

— Oricui. Mă duc la templu, văd eu.

— O să înțeleagă.

— Poftim?

— Mama şi tata o să înțeleagă, dacă vorbesc cu ei.

— Asta presupui tu. Îți rişti viața pentru aşa ceva?

— N-o să pățesc nimic. Doar dau o fugă până în Asakusa şi vin înapoi înainte de zece. Hai, unsprezece.

Kei s-a ridicat.

— Lasă-mă până la patru, m-a rugat ea.

— Nu.

— Trei şi jumătate.

Mă impresiona adânc grija ei.

— Nu pleca până la trei şi jumătate!

Kei alergă spre uşă.

— Stai aici, da? Promite-mi că mă aştepți!

Uşa grea se deschise şi apoi se închise.

Pentru Kei, părinții mei erau doar nişte spirite malefice de care trebuia să fug. Mă întrista că ei puteau fi priviți astfel. Ba chiar îmi era milă. Dacă eu nu-i prețuiam, nu aveau pe nimeni altcineva alături.

M-am dus la fereastră. În curând trebuia s-o văd pe Kei ieşind din bloc. Poate că încă aştepta liftul. Sau poate că de-

abia acum se deschideau uşile la etajul şapte. Sigur acum Kei urca în lift şi uşile se închideau. Cobora. Am văzut-o ieşind în goană din bloc mai devreme decât mă aşteptam. A ajuns în stradă alergând, îmbrăcată în rochia albă de casă şi în sandale. Umerii ei micuți mi-au rămas imprimați pe retină.

Poate că e ultima dată când o văd, mi-am spus eu şi m-am îndreptat încet spre uşă.

13

— Ce surpriză! Să vii pe la noi două zile la rând!

Tata era în bucătărie, dezbrăcat până la brâu, şi se ştergea de sudoare. M-a întâmpinat zâmbind.

— Să nu te iei după taică-tu şi să-ți neglijezi serviciul, zise mama, care făcea ordine în dulap.

— Am adus o jumătate de pepene roşu. Unul întreg ar fi fost prea mult, am spus eu şi am lăsat pe podeaua din bucătărie pepenele învelit în punga de plastic.

— Atunci să-l băgăm repede-n frigider.

— E deja rece, am spus eu şi m-am descălțat. Mi l-au dat de la gheață.

— Păi hai să-l mâncăm! propuse mama şi veni la bucătărie.

— Neapărat să-l mâncăm! adăugă tata şi intră în cealaltă cameră, trăgându-şi *yukata*[8] la loc pe el. Îmi place la nebunie pepenele roşu.

— Ce cald e! Cred că m-am şi iritat pe ceafă de la atâta umezeală, se plânse mama, spălându-se pe mâini.

— Ce tot faci? Hai, dă jos cămaşa! se răsti tata.

— N-ați vrea să luăm cina în oraş? am întrebat eu, aşezându-mă lângă el.

— În oraş? se miră mama, întorcându-se spre noi.

— N-am mâncat niciodată *sukiyaki*[1] împreună la restaurant, nu?

— Păi, pe vremea aia, cum era să mâncăm? zise tata, punând ventilatorul să se rotească de jur-împrejur şi găsindu-i un alt loc. Nu ne-am fi putut permite în veci!

— Pot să vă fac cinste diseară?

— Adică să nu mâncăm aici? întrebă mama cu un glas care trăda îngrijorare. Şi tata se oprise din ce făcea mai-nainte.

— Preferați să rămânem aici? am zis eu, gata să-mi retrag invitația, însă tata a intervenit.

— Nu, nici vorbă.

— Bine, dar… protestă mama, încremenită în bucătărie.

De vreme ce mai ieşisem o dată cu tata să ne dăm pase cu mingea de baseball, mă gândisem că n-ar fi fost aşa o problemă să mai facă vreo câțiva paşi, până la un restaurant de *sukiyaki* de pe lângă Kaminarimon, dar pentru ei părea a fi un obstacol de netrecut.

— Nu-i nici o problemă dacă stăm aici. Era doar o idee.

Ceva îmi spunea că ar fi fost mai bine să-mi iau rămas-bun de la ei în altă parte, nu acasă, fiindcă mi-ar fi venit mai uşor să le vorbesc într-un loc aglomerat, plin de clienți

---

[8] Chimono lejer de vară.

şi de chelnerițe, cum era interiorul spațios al unui restaurant de *sukiyaki*, dar nu voiam să le provoc vreo neplăcere.

— Nu prea e vremea de *sukiyaki*. Mai bine mâncăm ceva aici, spuse tata.

— Desigur. Atunci aşa rămâne. Mă gândeam doar că mi-ar fi plăcut să stăm toți trei în jurul unui *nabe*[9].

— Fără aer condiționat, chiar nu putem face *sukiyaki* aici, spuse mama.

— Nu-i nici o problemă. Îmi cer scuze, nu era cazul să aduc vorba despre asta.

— Haide, nu tai pepenele ăla odată? se răsti tata la mama.

Cuvintele mele zdruncinaseră atmosfera senină şi mi-am dat seama cât de fragil era micul nostru univers.

Astăzi însă nu-mi mai puteam permite să tac. Trebuia să le dau vestea, chiar dacă i-ar fi distrus.

— Nu ştiu de ce, dar am simțit nevoia să mai vin şi azi pe aici.

— Foarte bine. Vino de câte ori vrei.

— Ştiți…

— Ce zici, jucăm cărți?

— Da, sigur. După ce mâncăm pepenele.

Mi-a trecut prin cap chiar şi gândul că, odată ce deschideam subiectul despărțirii, mama şi tata s-ar fi transformat în nişte monştri groteşti, care s-ar fi năpustit asupra mea. Ideea era înfricoşătoare, dar ceva îmi spunea că, dacă şi-ar fi schimbat înfățişarea, şi ei ar fi fost la fel de înspăimântați şi, în orice caz, n-ar fi făcut-o intenționat.

---

[9] Oală în care se prepară *sukiyaki* şi alte fierturi.

Am mâncat pepenele, apoi am început să jucăm cărți. Umbra de tristețe de mai devreme s-a risipit şi jocul s-a încins.

S-a făcut ora patru, apoi cinci.

Aş fi vrut să ne oprim la un moment dat, dar ei se distrau atât de bine, încât n-am putut să pun capăt jocului. Umbrele înserării se strecurau deja în încăpere.

Dintr-odată m-a străbătut un fior de groază. Trebuia să vorbesc cu ei cât era încă lumină afară, pentru că, după ce se înnopta, poate nu mai reuşeam să-mi fac curaj. Era exclus să plec de acolo fără să le spun ce-aveam de gând.

— Aprind lumina? Cât e ceasul? întrebă tata, ridicându-se.

— E trecut de şase, îi răspunse mama.

Tata aprinse lumina şi ultimele scânteieri ale amurgului dispărură din fereastră.

— Trebuie să ies să fac nişte cumpărături, spuse mama.

— La ora asta? Mai avem câte ceva de ieri.

— Am terminat totul la prânz. Mai e doar nişte *nattō*[10].

— Cum să-i dăm lui Hideo aşa ceva la cină?

— Tată! am zis eu. Mamă!

— Ce e?

— Stai liniştit, că pregătesc imediat cina. Încropesc eu ceva cât beți voi o bere.

— Am ceva să vă spun.

— Să ne spui?

— Ce?

— Se poate să vorbim chiar acum?

— Se poate, nu se poate, acuma zi!

M-am aşezat în genunchi, plecându-mi capul.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă mama.

---

[10] Boabe de soia fermentate.

— Ce vrea să însemne asta? zise şi tata intrigat, aşezându-se la loc.

— De azi înainte nu mai pot veni pe la voi.

— De ce?

— Cum aşa?

Amândoi protestaseră cu tristețe în glas, aproape neîncrezători. Era clar că nu ştiau nimic despre cât eram de slăbit.

— Mă simt foarte bine aici şi nici nu ştiți cât de fericit sunt că am putut să vă revăd. Aş vrea să ne mai întâlnim, chiar dacă asta ar însemna să mor, dar...

— De ce să mori?

— Cum poți să spui una ca asta?

Atunci am stat şi le-am povestit despre ce-mi spuseseră producătorul şi Mamiya şi cum mă văzusem într-o bună zi în oglindă, ajuns aproape un spectru.

Am omis partea cu Kei. Chiar dacă asta însemna să improvizez puțin în alte părți, aşa am considerat că era mai bine. Poate că forțele de pe lumea cealaltă s-ar fi răzbunat pe cineva care încerca să mă despartă de părinții mei. Nu eram sigur dacă ea rămânea în siguranță prin simplul fapt că nu îi rosteam numele, dar cel puțin mama şi tata au crezut tot ce le-am spus.

Când am terminat de povestit, mi-am împreunat din nou palmele şi mi-am cerut iertare.

Amândoi tăceau.

Cărțile zăceau împrăştiate pe pernița folosită drept masă de joc.

Nu îndrăzneam să-mi ridic privirea. Eram terorizat la gândul că, dacă ridicam capul, i-aş fi văzut transformați în nişte creaturi înfiorătoare, gata să se năpustească asupra mea. Tremuram din toate încheieturile.

Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Înțeleg, zise tata calm.

— Ştiam eu, spuse şi mama cu tristeţe. Ştiam că n-o putem duce aşa la nesfârşit.

Încă nu puteam să-mi ridic capul. Tot ce-mi doream acum era să dispar, pur şi simplu.

— N-avem ce-i face, adăugă tata.

— Aşa e. A durat puţin, dar nici nu ştii cât de fericiţi am fost şi noi că am putut petrece clipele astea împreună.

— Haideţi, mergem? întrebă tata brusc.

— Unde?

Mi-am ridicat capul uluit şi m-am uitat spre el.

— Cum unde? La *sukiyaki*! Că doar n-om face *sukiyaki* aici, în miezul verii, fără aer condiţionat!

— Se poate?

— Sigur că se poate! spuse mama cu un suspin. Doar ne luăm adio, nu? Bineînţeles că se poate!

Ne-am îndreptat tustrei către Kaminarimon prin amurgul târziu. Când am traversat Bulevardul Internaţional, am dat de un restaurant cu specific pescăresc, în faţa căruia se frigeau ficăţei de ţipar.

— Mâncăm câte-o frigăruie? zise tata, oprindu-se.

Auzindu-l, mi-am dat seama că nimeni nu deschisese gura de când plecaserăm.

— Sigur că da! am aprobat eu însufleţit.

— Trei frigărui, vă rog.

— Înainte de masă? protestă mama, cu vocea încă înecată de tristeţe.

— Ia nu mai bombăni! Doar ştii că băiatul ăsta are nevoie de hrană.

— Haide, mamă, că sunt bune! am încercat eu s-o înduplec şi i-am întins una.

— Mulţumesc.

Am plecat mai departe, mâncându-ne frigăruile. Ne-am cufundat din nou în tăcere.

— Aa! zise tata, încercând să mai însenineze atmosfera, şi se opri din nou.

— Ce-i?

Mă străduiam şi eu să par cât mai vesel.

— Aveau de vânzare şi figurine dulci. Ce ziceți de o pungă?

— Sigur! Luați-o voi înainte, că vă prind numaidecât din urmă.

M-am întors şi am cumpărat o pungă de prăjiturele înfățişând cele şapte zeități ale norocului şi templul Sensōji, închinat zeiței Kannon. Primind restul, am observat că mama şi tata nu plecaseră mai departe, ci mă aşteptau. Privit de părinții mei de treizeci şi ceva de ani cum plătesc dulciurile, m-am simțit ca un elev de gimnaziu.

Atunci mi-am dat seama că, dacă mama şi tata se despărțeau de mine, pierdeau şi Asakusa. Probabil că azi îşi luau rămas-bun şi de la împrejurimi. Tata încerca să reînvie cât mai multe amintiri. M-am întors alergând la ei.

— Tată! am strigat eu, apropiindu-mă. Ce zici de nişte sărățele crocante de pe aleea cu restaurante de *sushi*?

— Sună bine.

— Mamă, vin într-o clipă. Aşteptați-mă!

Însă la magazinul de pe străduța care ducea către cartierul cu cinematografe nu mai aveau sărățele. Tocmai azi! mi-am zis eu cu amărăciune.

M-am întors în goană şi i-am găsit pe părinții mei stând stingheri şi abătuți în mijlocul trecătorilor.

— Nu mai aveau. Fir-ar să fie! m-am înfuriat eu ca un puşti de şcoală generală.

— Ei, n-are nimic, îmi răspunse tata, străduindu-se să pară vesel.

Mama doar mă privea.

— O luăm pe strada asta, către templu? Putem să ne mâncăm figurinele pe drum, să trecem să ne închinăm zeiței Kannon, apoi să ne vedem de cină. Ce ziceți?

— Sună bine, dar... zise tata cu un glas plin de regret. Mi-ar plăcea, numai că e imposibil. Nu le putem avea chiar pe toate.

— Mi-ar plăcea să mă rog zeiței Kannon, zise mama suspinând.

Stătea pleoştită, cu umerii lăsați, de nici n-o mai recunoşteam pe femeia plină de viață cu care jucasem cărți mai devreme. A trebuit să-mi înghit dureros cuvintele care îmi veniseră pe buze: „Gata, să uităm totul! Nu mai vreau să ne despărțim. O să mai vin pe la voi, mamă, mai vin!"

— Mergem? zise tata.

— Da. Hai să mâncăm *sukiyaki*. Să mâncăm pe săturate! i-am răspuns.

— Poftiți, poftiți! ne întâmpină cu o voce aspră femeia de vreo şaptezeci de ani care se îngrijea de pantofi, la intrare.

— Aveți o masă de trei persoane?

— Desigur, domnule. Trei locuri, vă rog!

— Imediat! se auzi o voce dinăuntru.

O chelneriță durdulie, la vreo patruzeci de ani, cu pielea foarte albă, s-a îndreptat spre noi cu paşi mărunți şi repezi.

— Bine ați venit! Poftiți pe aici, ne chemă ea.

Sala mare era compusă din mai multe separeuri marcate de paravane înalte de un metru, iar în interiorul fiecăruia se afla câte o măsuță joasă, pe care era fixat un reşou cu gaz.

Mesele libere se vedeau de la o poştă. Mai puțin de jumătate din separeuri erau învăluite în aburii care se înălțau din boluri.

E numai bine aşa, mi-am zis eu. E bine iarna când este atât de plin încât vecinul beat mai-mai că dărâmă paravanul dintre mese, dar vara, chiar şi cu aerul condiționat pornit, tot s-ar face prea cald dacă ar fi aglomerație.

Ne-am aşezat la o masă de lângă peretele din fund, mama şi tata unul lângă altul, iar eu pe partea opusă. Am comandat bere şi cel mai scump meniu *sukiyaki* pentru trei persoane.

— O să mai luăm carne şi legume pe parcurs.

— Îmi spuneți şi vă servesc. Deocamdată aduc berea, spuse chelnerița şi se îndepărtă, cu fruntea plină de sudoare.

— Doar n-o să mai comandăm nimic în plus! zise mama cu obidă.

— De ce nu? protestă tata enervat.

— Cine o să poată mânca atâta?

— Nu ziceam s-o mănânci tu! Băiatul ăsta se consumă de fiecare dată când ne vede. Noi nu ne dăm seama, pare-se, dar e foarte slăbit.

— Ştiu asta!

— Şi atunci de ce bombăni, dacă ştii că e bine să se hrănească?

— Eu aş vrea ca voi doi să mâncați pe săturate, am intervenit eu.

— Hai, nu ne mai cocoloşi! Între noi fie vorba, morții pot să înfulece oricâtă carne vor, că tot nu pun nimic pe ei. Eu unul mă mulțumesc doar cu figurinele.

— Dar îi simțiți gustul, nu?

— Asta da.

— Păi atunci să ne înfruptăm!

— Ce-i drept, noi nu ne putem hrăni decât atunci când suntem cu tine. Aşadar, să mâncăm!

Chelnerița sosi cu berea.

— Duduie, zise tata. Ce legătură crezi că e între noi?

— Sunteți soț şi soție, nu?

— A, da, ea e nevastă-mea. Mă refeream la el.

— Să fie un client?

— Client? Cum adică?

— Păi, mă gândeam că poate sunteți bucătar, ceva de genul ăsta.

— Ia uite ce isteață e!

— Şi că dânsul e un client fidel care v-a invitat la cină.

— La fix!

Chelnerița a izbucnit în râs şi a plecat.

— Acum te-ai găsit şi tu s-o tachinezi, zise mama posomorâtă.

— Tu eşti problema, să ştii! Încearcă omul să mai destindă atmosfera şi tu îi tai tot cheful.

— Nu e momentul să te amuzi!

— Haide, mamă, linişteşte-te! am zis eu. Nu zice nimeni să fii veselă, dar să ştii că-l înțeleg şi pe tata. Hai mai bine să bem!

Le-am umplut paharele cu bere.

— Nimeni nu te-ar lua drept copilul nostru. Multe ciudățenii se mai întâmplă pe lumea asta, spuse tata cu un zâmbet amar şi îmi turnă bere în pahar.

Cum „noroc” nu era urarea cea mai potrivită şi orice altceva ar fi făcut-o pe mama să izbucnească în lacrimi, ne-am băut berile în tăcere.

Chelnerița s-a întors, a pus oala pe masă şi a uns-o cu ulei. Începea să pregătească *sukiyaki*-ul.

— Băiatul ăsta... începu tata să-i zică.

— Vai de mine, se cade să-i spuneți aşa?

— A, păi...

— Nici o problemă, nici o problemă, am intervenit eu. Îmi place să mi se spună astfel.

— Şi-a pierdut părinții la doisprezece ani.

— Îmi pare rău.

— A avut multe necazuri, dar s-a descurcat. S-a descurcat de minune. A ajuns foarte bine.

— Deci ați crescut singur? întrebă chelnerița, privindu-mă.

— Nu, n-am fost chiar singur. L-am avut pe bunicul meu, m-au mai ajutat şi unchiul, şi mătuşa.

— Oricum, tot singur a fost, mai mereu. A răzbătut singur-singurel, iar acum poate să vină aici şi să comande carne de vită pe săturate. S-a ajuns.

— Vai de mine, v-ați îmbătat deja? întrebă chelnerița uluită.

— Ajunge, mulțumesc, zise mama pe un ton vesel. Văzând expresia mirată a chelneriței, adăugă imediat: Mă ocup eu mai departe. Dacă avem nevoie de ceva, vă chemăm.

— Am înțeles. Chiar ne lipsesc astăzi două fete care au plecat din oraş pentru sărbătoarea Bon şi încă nu s-au întors, răspunse chelnerița pe un ton recunoscător, apoi mulțumi politicos şi se retrase.

— Vezi să-i strecori o bancnotă la plecare, da? zise tata, făcându-mi un semn discret înspre ea.

— Bine.

— Să ştii că acum nu se mai procedează aşa, interveni mama.

— Ba aşa se face! Orice om cu bun-simț lasă ceva. O sută de yeni, acolo. Ba nu, o mie, că suta nu mai e de hârtie. O mie de yeni! Vai de tine, Hideo, în ce lume trăieşti!

— Poate că nu-i momentul să deschid subiectul ăsta... zise mama.

— Stai liniştită, o întrerupse tata, făcându-şi de lucru cu mâncarea din oală. Spune tot ce ai pe suflet.

— Nu-mi vine să cred că ai patruzeci şi opt de ani! îmi zise mama, privindu-mă.

— Aşa e. Eu unul mă bucur enorm să-mi văd mama atât de tânără şi frumoasă.

— I-auzi! zise tata stânjenit.

Dacă aş fi fost de vârsta tatei, probabil că nu aş fi spus ceva atât de convențional, însă acum, dimpotrivă, aşa mi se

părea cel mai bine, pentru că în felul acesta reuşeam să-i transmit ce simțeam.

— Treizeci şi şase de ani petrecuți fără noi...

— Dar la un moment dat s-a însurat, zise tata.

— Copiii reuşesc să se descurce într-un fel sau altul.

— Păi au de ales? Trebuie să se descurce şi fără părinți, nu?

— Haide, lasă-ne şi pe noi să vorbim!

— Nu-mi spune mie să tac!

— Nu-ți dai seama că n-avem timp de prostii? zise mama deodată, pe un ton îndurerat, sfâşietor.

— Cum adică n-avem timp? am întrebat eu, întorcându-mi privirea către tata. Vă grăbiți cumva?

— Da, răspunse mama cu ochii plini de lacrimi. De aceea am şi trimis-o pe chelneriță de aici.

M-am uitat din nou la tata. Arăta de parcă primise o palmă peste obraz.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Nimic, nimic, zise tata cu o față gravă, clătinând din cap.

— Uite, zise mama şi îşi îndreptă spatele. Sunt foarte grăbită şi nu pot să mă exprim prea bine, dar să ştii că amândoi te iubim mult.

— Doar nu plecați acum!

Ceva îmi spunea că asta urma să se întâmple.

— Ne bucurăm tare mult că te-am revăzut, zise tata. Eşti un fiu minunat.

— Aşa e, adăugă mama.

— Ba nu! Eu nu sunt aşa cum credeți voi. Nu am fost un soț bun şi nici un tată bun. Nici nu ştiți ce oameni minunați sunteți voi, nu eu! Aveți o căldură incredibilă. Aşa un părinte ar trebui să fiu şi eu. Ştiu că par un fiu devotat, dar dacă ați fi trăit, nu ştiu cât de frumos m-aş fi purtat cu voi. Nici o slujbă serioasă nu am reuşit să am. Mă lupt cu...

M-am oprit în mijlocul propoziției, uluit. Se întâmpla ceva cu umerii mamei. Le distingeam conturul, dar dintr-odată începusem să văd prin ei. Mi-am întors repede privirea către tata. Pieptul începuse să-i dispară.

Deci asta se petrecea. Plecau. Am rămas cu gura căscată, neputând să mai scot o vorbă.

— Nu mai spune nimic, zise tata. Nu mai spune nimic.

— Să ştii că suntem mândri de tine, zise mama.

— Aşa e. Nu te mai chinui, că n-ai de ce. Dacă nu ai tu singur grijă de tine, cine-o să aibă?

— Nu plecați! i-am rugat eu, scâncind ca un copil.

— Nu avem încotro. Credeam c-o să ne rămână mai mult timp.

— Nu! Nu plecați!

— Ai grijă de tine.

— Nu cred c-o să ne mai vedem.

Umerii tatei dispăreau, iar chipul mamei devenea tot mai cețos. Nu-mi puteam dezlipi ochii de ei. Silueta tatei se şterse cu totul.

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc din inimă!

Vorbeam în şoaptă. Inconştient, mă temeam ca nu cumva să fim întrerupți chiar în acel moment.

— Adio! zise mama, aproape o umbră.

— Cu bine!

Tata dispăruse.

Lacrimile îmi secaseră. Eram sfârşit.

— Adio! am murmurat eu.

Mama şi tata plecaseră, lăsând în urma lor doar castroanele, bețişoarele, paharele cu bere şi punga de figurine, masa murdară şi pernele şifonate.

Oala fierbea, scoțând aburi.

— Dar nici nu v-ați atins de mâncare! am gemut uşor.

În acel moment m-a cuprins o oboseală de moarte. Eram atât de epuizat, încât îmi venea să-mi odihnesc capul pe

masă. M-am sprijinit cu coatele de ea şi mi-am acoperit fața cu palmele.

— Oare găsesc singuri toaleta? se auzi vocea chelneriței.

— Nu, au plecat.

Mi-am lăsat mâinile pe masă, dar mi-am ținut capul plecat. Sigur arătam cumplit de istovit şi nu voiam s-o sperii.

— Au plecat amândoi?

Se gândea că se întâmplase ceva grav, şi pe bună dreptate. Aproape că nu ne atinseserăm de mâncare.

— Vă rog să-mi aduceți nota.

— Sunteți sigur?

— Da.

— Îmi cer scuze. Nici n-am observat când au plecat. Vă rog să aşteptați o clipă. Să opresc focul?

— Da.

— E ceva grav? Aveam impresia că vă distrați de minune.

Simțeam că nu mai pot să-mi ascund durerea. Chelnerița a oprit reşoul şi s-a dus să facă nota.

Nu era momentul să plâng. Voiam ceva care să-mi amintească de ei. Bețişoarele! Luptându-mă cu oboseala, am strâns cele două perechi de bețişoare pe care le folosiseră, am scos o batistă din buzunar şi mi-am adunat toate puterile ca să le învelesc cu grijă în ea.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptați. Poftiți nota.

Am făcut un efort uriaş să mă uit la notă, să scot banii şi să plătesc.

— Vă simțiți rău? mă întrebă ea uşor alarmată. Probabil că văzuse cum arătam.

— Poftiți, am zis eu şi i-am întins banii.

Chelnerița s-a îndreptat din nou către casa de marcat.

M-am ridicat încet. Am făcut patru, cinci paşi către ieşire şi m-am uitat înapoi. Masa noastră arăta cumplit de trist, ca o cochilie abandonată. Am vrut să mă întorc şi să iau punga

cu figurine, dar nu mă mai ţineau picioarele să fac calentoarsă.

Am ajuns la ieşire, am aşteptat-o pe chelneriţă să vină cu restul şi i-am lăsat o bancnotă de o mie şi nişte mărunţiş, aşa cum îmi ceruse tata.

— Avem un client care pleacă. Numărul douăzeci şi trei! anunţă chelneriţa.

Mă întrebam dacă încălţările părinţilor mei rămăseseră la recepţie, dar am văzut că dispăruseră. Bătrâna de la intrare mi-a înapoiat o singură pereche de pantofi, cu un aer firesc, şi mi-a spus cu vocea ei dogită:

— Mai poftiţi pe la noi!

Desigur, n-avea cum să ştie nimic din cele întâmplate.

14

În întuneric, am simţit un iz slab de parfum.

Ascundea sub vălurile lui mirosul vag al unui trup, ca un camuflaj care mă făcea să-l caut. Camuflajul e menit să ascundă, dar tocmai pentru că ştii acest lucru, încerci să descoperi ce pândeşte în spatele lui. Pe măsură ce mă trezeam, parfumul devenea tot mai slab şi m-am simţit deodată învăluit de căldura şi mirosul dulceag al unui trup de femeie.

Am deschis încet ochii şi privirea mi-a căzut pe o piele lăptoasă. Albeaţa acestei pieli, care mă învăluia ca un halou, mi-a dat un sentiment de beatitudine.

— Cum e? se auzi vocea lui Kei.

Aha, deci era Kei.

— Mm...

— Ți-a mai trecut oboseala?

Oare cât era ceasul? Aveam senzația că dormisem o viață.

Mă întorsesem din Asakusa cu taxiul şi, când intrasem în holul blocului, Kei se repezise la mine să mă sprijine. O dădusem însă la o parte şi încercasem să merg pe picioarele mele. M-am gândit că trebuia să-i explic totul, dar nu aveam suficientă putere să vorbesc. Mă simțeam vinovat să alerg în brațele unei femei după ce tocmai mă despărțisem de părinții mei şi voiam să-mi alung din suflet orice sentiment erotic.

Kei nu avea cum să înțeleagă asta. Cu o privire rănită de răceala mea, a mers încetişor pe lângă mine, gata să-mi sară în ajutor dacă mă clătinam, şi am urcat în lift. Deşi era una singură, felul în care se învârtea în jurul meu îmi dădea senzația că ar fi reuşit să mă prindă în orice direcție m-aş fi prăbuşit. Ştiam că trebuia să-i fiu recunoscător, dar ce simțeam era tocmai contrariul.

Am ajuns pe palierul de la etajul şapte. Chiar şi când mi se înmuiau picioarele, îi dădeam la o parte mâna lui Kei. Nu ar fi trebuit să fac asta. Oare de ce eram atât de crud? Kei nu-mi făcuse nimic. Şi totuşi nici măcar când am scos cheia şi am căzut în genunchi, neputând s-o bag în broască, n-am acceptat ajutorul ei.

Acum eram întins în pat.

Nu-mi aminteam cum ajunsesem acolo. Nu mi-era clar nici dacă reuşisem să descui uşa. Singurul lucru pe care îl ştiam era încăpățânarea cu care refuzasem ajutorul ei până în ultima clipă. Acum însă, acea îndârjire rămăsese doar o amintire îndepărtată. Eram în brațele lui Kei şi nici nu-mi mai trecea prin cap să o resping.

— Cum e? mă întrebă ea din nou.

— Mm...

— Te simți slăbit?

Oare cum mă simt? m-am întrebat eu. Cred că destul de bine. În nici un caz slăbit. Am deschis gura să-i spun că îmi trecuse oboseala, dar în loc de asta mi-am lipit buzele de pielea ei albă, ca sorbit de ea. Sărutând-o, am încercat cu disperare să-i dau la o parte fașa albă și lată care îi acoperea mereu pieptul.

— Termină! protestă Kei.

— Ți-am mai spus, nici o cicatrice n-o să schimbe ce simt pentru tine.

— Iartă-mă, dar te rog, nu! Niciodată!

Tremurând, și-a acoperit pieptul cu mâinile și s-a întors repede pe burtă. Avea umerii țepeni, încordați.

Gata, de acord. Și totuși de ce nu mă credea?

— Bine, i-am spus eu, atingându-i umărul alb. Poți să stai liniștită. Relaxează-te! Mi-am lipit buzele de umărul ei și l-am atins jucăuș cu limba. Pânza care îi ascundea pieptul tăia acum nemilos arcuirea lină a spatelui său alb, dar n-am mai insistat.

Mângâind-o, am tras încet pătura adunată în jurul ei, care o acoperea de la brâu în jos. Fesele albe și goale s-au crispat ușor, frumusețea lor desfătându-mi privirea. Le-am mângâiat și le-am acoperit cu sărutări.

În mijlocul îmbrățișării noastre, Kei m-a întrebat cu respirația tăiată:

— S-a terminat, nu?

— Da, s-a terminat. Au plecat.

Suspinele printre care am rostit aceste cuvinte nu-mi trădau întreaga suferință.

După-amiază, pe la ora trei, am ieșit să mâncăm în oraș.

Era o căldură cumplită, iar eu mă luptam, ca de obicei, să merg pe trotuarele sufocate de gaze de eșapament inhalând cât mai puțin aer, însă eram vesel.

Kei nu părea la fel de senină. Pe drum spre micul restaurant aflat cam la un kilometru depărtare, a tot dat semne de nemulțumire:

— De ce n-ai maşină?

— I-am dat-o băiatului meu. Când o să termin serialul pe care tocmai l-am început, o să-mi permit o maşină de clasa unui Accord.

— Păi să-ți iei, insistă ea.

— O să-mi iau. Vreau să mă şi mut.

— Într-un bloc mai puțin zgomotos.

— Şi cu apartamente mari.

— Şi unde să rămânem tot doar noi doi, când vine noaptea.

La localul cu specific spaniol serveau doar cafea până la cinci şi jumătate.

— Vă putem oferi nişte prăjituri, ne spuse zâmbind patroana.

Cum nu ne mai simțeam în stare să părăsim restaurantul cu aer condiționat şi să căutăm un altul prin canicula de afară, am comandat cafea şi tarte.

În afară de noi mai era un singur cuplu. Ne-am aşezat la o masă departe de ei, lângă fereastră. Strada scăldată în razele necruțătoare ale soarelui arăta ca din altă lume. Muzica era oprită şi înăuntru domnea liniştea. O pisică a traversat agale restaurantul cufundat în tihna după-amiezii.

Mama şi tata n-o să vadă niciodată un astfel de tablou, m-am gândit eu, simțind cum începe să mă împungă tristețea.

— Nu prea văd cum o să ne ajungă, zise Kei chicotind.

— Ce anume?

— Tartele astea. N-am mâncat nimic de-aseară.

— Nici nu-mi dădusem seama, am zis eu fără să zâmbesc.

Veselia candidă a lui Kei mă deranja. Când mama şi tata se sacrificaseră pentru mine!

Însă Kei nu ştia încă tot ce se întâmplase. Aveam nevoie de mai mult timp ca să pot recapitula totul în detaliu. Prin urmare, nu era de mirare că pur şi simplu se bucura că scăpasem de nişte spirite malefice. De fapt, nu Kei mă irita. Eu mă simțeam vinovat pentru cât de senin încercam să-mi regăsesc fericirea alături de ea. Pe mine mă învinuiam pentru că dădusem fuga la o femeie frumoasă la nici o zi după ce dispăruseră părinții mei.

— Am ceva să-ți spun, i-am şoptit.

— Aoleu! exclamă Kei zâmbind. Mă sperii.

— Eu am eşuat o dată în căsnicie. În plus, nici n-am fost un tată prea bun. Nu cred că merit dragostea cuiva ca tine.

— Şi?

— N-aş vrea să-ți faci iluzii.

— Ce iluzii?

— Nu ştiu, dar nu pot să nu mă întreb de ce ai alege un bărbat ca mine. Mă gândesc uneori că poate nu mă cunoşti aşa cum sunt cu adevărat.

— Cu toții ne facem iluzii.

— E adevărat, dar eu de fapt sunt un om anost. Asta voiam să ştii.

— Şi ce vrei să auzi de la mine? Că mă mulțumesc cu tine aşa cum eşti?

— Poate.

— Ei bine, nu! Dacă eşti un om anost, ai face bine să te schimbi. E egoist din partea ta să-mi ceri să te aprob întru totul.

Avea perfectă dreptate. Când începuseră să dispară, părinții mei spuseseră numai lucruri bune despre mine, chiar dacă eu le negam cu vehemență, dar nu puteam să cer acelaşi lucru de la o femeie.

— Nu vreau să par... zise Kei schițând un zâmbet.

Patroana sosi cu tartele şi cafeaua.

Kei a aşteptat să plece, cu privirea în pământ. Era foarte frumoasă.

— Nu vrei să pari cum? am invitat-o eu să continue.

— Lipsită de modestie. De parcă aş crede că e cine ştie ce de capul meu.

— Păi chiar e! Eşti deşteaptă, frumoasă, fermecătoare, sigură pe tine.

— Poate că ți-am arătat doar părțile mele bune. Faptul că îmi ascund pieptul e o dovadă grăitoare.

— Eu n-am obiceiul să-mi fac prea des autocritica, dar şi dacă mă chinui să-mi adun toate calitățile, tot rămân cu mult în urma ta.

— Dar defectele mele sunt chiar cumplite. Sunt o combinație grotescă.

— Şi eu.

— Cel mai rău e când pur şi simplu nu-mi mai suport hidoşenia şi-mi vine să... ezită Kei şi îşi alese cu grijă cuvintele. Să dispar de pe fața pământului.

Vorbele ei mi-au răsunat viu în urechi. Am simțit un fior de groază la gândul că ar putea dispărea şi ea, oricând, iar eu n-aş avea cum s-o opresc.

— Nu spune asta! am protestat. Să nu mai spui aşa ceva!

Kei a încuviințat. Silueta ei se vedea la fel de clar ca oricând. Privind-o cu atenție, mi-am dat seama cât de fericit eram că exista cu adevărat.

— Aş vrea să-ți văd apartamentul, i-am spus eu în drum spre casă.

— Aha, răspunse ea imediat, apoi tăcu îngândurată.

— E dezordine?

— Nu, deloc.

— Dacă nu vrei, pot să-l văd altă dată.

— De ce crezi că n-aş vrea?

— Pentru că ai tăcut brusc.

— Îmi treceam lucrurile în revistă. Casa poate dezvălui multe despre cum eşti cu adevărat.

— Aş vrea să ştiu totul despre tine.

— Mă întreb dacă e o idee bună... Oare nu am fi mai fericiți să continuăm aşa, chiar cu riscul de a ne amăgi?

— Atunci o să aştept în hol până sădeşti tu semințele amăgirii.

— Nu-i nevoie. În general îmi place să păstrez aparențele, dar azi nu prea am chef să mă dau peste cap.

Numărul 305 era chiar înaintea apartamentului cu patru camere de la capătul culoarului. Mi-am dat seama de-afară că era o garsonieră tipică: o cameră plus o bucătărie-sufragerie. Chiar şi aşa, având în vedere zona, chiria nu putea fi mică. Probabil că o mai ajutau părinții cu bani. Oare ce părere aveau ei despre fiica lor nemăritată, de treizeci şi trei de ani? Oare ştiau de arsură? Înclinam să cred că era imposibil să nu ştie, dar, cum părinții ei locuiau într-un sătuc, la o oră depărtare de Toyama, putea să le ascundă orice voia. Poate că prefera să nu le spună fiindcă nu-i plăcea să îi amestece prea mult în viața ei. Nu că m-ar fi interesat.

— Poftiți, mă invită Kei, cum deschise uşa.

— Sigur nu te deranjează că dau buzna aşa?

— Ți-am zis că nu. Durează puțin până începe să se facă simțit aerul condiționat, dar şi în hol e cald, nu-i aşa?

Ce m-a surprins de cum am intrat a fost că apartamentul era în stil japonez.

— Nu ştiam că există şi camere în stil japonez în blocul ăsta!

— Astea sunt singurele. Se pare că inițial au fost mai multe.

— Dar au ajuns birouri, nu?

— Da. Le-au renovat şi acum le închiriază.

— Chiar mă gândeam că un pat ar fi ocupat jumătate de cameră, am zis eu, trăgând cu ochiul în dormitor.

— Asta e minuscula mea sufragerie, îmi spuse Kei desfăcându-şi brațele şi arătând spre spațiul din fața bucătăriei.

— Ce curată o ții!

În mijlocul sufrageriei cu imitație de parchet maro era o măsuță albă de inox, cu două scaune albe. Pe ele stăteau două pernițe rotunde tradiționale, indigo, care nu se potriveau deloc cu restul.

— Bei un ceai de orz? Stăm aici, sau vrei să mergem dincolo?

— Aş prefera dincolo, dacă nu te deranjează.

— Sigur.

În dormitor avea un dulap şi o comodă albă – genul de mobilier ieftin –, iar în mijloc, o măsuță joasă, rustică. Îmi imaginasem camera decorată după gustul unei persoane mature şi am fost înduioşat să descopăr, din felul nepotrivit şi chiar copilăresc în care era dispusă mobila, că, de fapt, Kei era încă foarte tânără. Sau poate că trăgeam concluzii pripite.

Având în vedere că nu se descurca prea bine cu banii, nu putea să arunce cu una, cu două mobila pe care şi-o cumpărase la douăzeci de ani. Nu-şi permitea probabil să redecoreze casa după gusturile pe care le avea acum, la treizeci. Amestecul de stiluri nu însemna neapărat că era încă o fetiță.

Mi-au atras atenția două reproduceri surprinzător de mari, atârnate pe peretele opus.

— Ei, de-asta îmi făceam eu probleme... zise imediat Kei, care turna ceaiul în bucătărie, urmărindu-mi fiecare mişcare. Mi-a dat senzația că se amuza şi, de fapt, nu-şi făcea atâtea griji pe cât lăsa să se înțeleagă.

Ambele erau în stil japonez.

— Îmi plac picturile japoneze. Se vorbeşte mult despre impresionism sau modernismul american, dar eu prefer pictura japoneză.

— Maeda Seison?

— De unde ştii?

— Are semnătura lui.

— Şi ai reuşit s-o descifrezi?

— Am mai văzut tabloul ăsta.

— Originalul e uite-atât de mare! zise Kei zâmbind, cu braţele larg desfăcute.

Pictura înfăţişa un samurai întins în sarcofag. Însă nu era sumbră. Interiorul sarcofagului era pictat într-un roşu sângeriu, foarte aprins, care, alături de straiele bogate şi armura războinicului, făcea din acest tablou o adevărată capodoperă.

— Ăsta de cine e?

— Tot de Seison.

— Ce reprezintă?

— Acum într-adevăr mă simt jenată!

Câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în straie din epoca Edo erau îngrămădiţi în jurul unei tinere întinse pe spate, dezbrăcată. Siluetele întoarse ale bărbaţilor lăsau să se vadă din trupul femeii doar sânii.

Kei a adus tava cu ceştile de ceai şi a venit lângă mine.

— Ce crezi că reprezintă?

— Văd că doi dintre ei au mâinile împreunate, ca pentru rugăciune.

— E o autopsie.

— Aha... Deci o taie.

— Mie îmi place, dar mi-e teamă că dă cam multe în vileag.

Desigur, o compoziţie înfăţişând o femeie goală, întinsă, înconjurată de bărbaţi, spunea multe despre înclinaţiile sexuale ale lui Kei, dar nici nu se putea compara cu

fanteziile obscene ale unui bărbat. Din contră, părea a fi ceva legat de sânii pe care Kei şi-i ascundea cu încăpăţânare, dar care erau înfăţişaţi în tablou. Pictura nu mi s-a părut deloc obscenă, ci frumoasă, plină de tensiune şi izbitoare prin simplitate. Ceva îmi spunea că aş mai putea descoperi şi alte lucruri despre Kei din faptul că ambele înfăţişau cadavre ca obiecte de artă, dar nu mă dădeam în vânt după psihanaliză.

Cu ceaşca de ceai în faţă, aşezat pe perniţa subţire cu flori azurii, m-am simţit ca un bărbat între două vârste care dă buzna în viaţa unei fete.

Într-un colţ am observat o combină muzicală. Fâstâcit, am făcut o glumă nesărată:

— Şi ce muzică preferi? Cântece tradiţionale japoneze?

— Puccini.

— Serios?

— Da, o arie anume.

— Deci îţi place opera.

— Se cheamă *O mio babbino caro*.

— Nu o ştiu.

— Hai s-o asculţi, atunci!

Kei se ridică. Pe comodă avea un suport cu vreo treizeci de CD-uri frumos aranjate.

— Opera se numeşte *Gianni Schicchi*. Nu mă dau neapărat în vânt după ea. Doar aria aceasta îmi place: „O, scumpul meu tată, cumpără-mi inelul! Dacă dragostea mea e deşartă, mă voi arunca în râul Arno”.

— Din florenţa?

— Exact.

Aria începu. Era superbă.

Însă văzând cele două picturi, la care se adăuga şi aria, chiar şi unul ca mine, căruia nu-i place să analizeze lucrurile în profunzime, putea detecta o anumită predilecţie către moarte. Şi înclinaţia ei către un bărbat între două

vârste, ca mine, izvora oare tot dintr-un instinct de autodistrugere? *O, scumpul meu tată*?

Kei s-a aruncat asupra mea.

Şi-a lipit buzele de ale mele şi ne-am rostogolit înlănţuiţi pe *tatami*, uitând complet de arie.

În noaptea aceea totul s-a sfârşit.

15

Trebuia să scriu al doilea episod al serialului de televiziune. Primul îmi mersese surprinzător de bine şi mă aşteptam ca şi al doilea să curgă fără probleme.

Însă pe la şapte, după ce am luat cina cu Kei (pizza congelată, făcută la microunde, salată şi supă instant, amândoi răpuşi de o oboseală plăcută) şi m-am apucat de lucru, nu am reuşit să scriu nici măcar un rând. O oră întreagă s-a scurs pe nesimţite.

Fusesem distras de Kei de la gândurile mele, dar acum povestea cu părinţii mei mă luase din nou în stăpânire, iar acţiunea născocită pentru serial părea anostă pe lângă tot ce mi se întâmplase. Nu reuşeam să mi-o alung din minte şi să scriu o satiră de moravuri cu un bărbat şi o femeie care joacă tenis şi biliard.

Am încurcat-o, mi-am zis.

Ceva îmi spunea că, oricât m-aş fi străduit, tot n-aveam s-o scot la capăt. Povestea mea, atât de promiţătoare la început, nici măcar nu mi se mai părea demnă de atenţie, iar personajele îmi păreau insipide. În ritmul ăsta, nu m-ar

fi mirat dacă întârziam cu predarea. Pentru cineva foarte apreciat nu ar fi contat chiar atât de mult, dar pentru un scriitor mai puțin cunoscut, putea fi o rană fatală.

Ce puteam să fac? Dacă mă hotăram să cer ajutorul cuiva, trebuia să mă mobilizez cât mai repede. Dar cum să mă justific?

Nimeni n-ar fi crezut povestea cu părinții mei. Să spun că m-am îmbolnăvit? Însă voiam banii. Îi promisesem lui Kei că o să-mi cumpăr maşină. În acea clipă, am auzit soneria de la interfon. Ce maşină sau casă, dacă nu mai puteam să lucrez, nu m-aş mai fi descurcat nici de pe o zi pe alta! Soneria s-a auzit din nou. Poate era producătorul, care încă nu mă sunase să-mi spună ce credea despre primul episod. Sau poate că sunase şi nu mă găsise. Uitasem până şi să pornesc robotul telefonic.

Am răspuns la interfon. Era Mamiya.

— Îmi permiteți să urc o clipă?

Nu-mi ardea deloc să aud de Mamiya şi de fosta mea nevastă, dar dacă îl refuzam, mă pricopseam cu încă o problemă care să mă frământe.

— Intrați, i-am răspuns eu şi am deblocat uşa de la scară.

fiind vorba de proiectul unui alt post de televiziune, nu puteam apela la el, dar poate cunoştea un tânăr scriitor talentat care să mă înlocuiască. Reuşeam eu să strecor întrebarea cumva.

Când am deschis uşa, Mamiya şi-a ațintit privirea asupra mea.

— Vă simțiți bine? mă întrebă el.

Aha, deci asta era, mi-am zis eu, zâmbind. Venise pentru că era îngrijorat de starea mea, după ce mă văzuse atât de epuizat la hotel. Dacă despre asta era vorba, lucrurile erau deja rezolvate.

— Foarte bine, după cum se vede.

Mamiya a intrat fără să spună nimic şi a închis uşa.
— Atunci eram foarte obosit dintr-un anume motiv. Dar am rezolvat problema. Acum mă simt bine. Trebuie să fie şocant să mă vedeți ieri slab şi azi rumen în obraji, dar nu mai e nici un motiv de îngrijorare.
— Însă ați slăbit teribil, zise Mamiya, fără să-şi dezlipească privirile de mine.
— Păi, după cum vă spuneam, atunci...
— Sunteți chiar mai slab decât atunci.
Un fior mi-a săgetat şira spinării. Am schițat un zâmbet, încercând să-l alung.
— Mai slab?
Mi-am ridicat nonşalant mâna dreaptă şi mi-am privit palma. Am întors-o şi am examinat-o şi pe partea cealaltă. Nu mai era descărnată, doar piele şi os.
— Chiar aşa de slab sunt? am zis eu, aşezându-mă.
— Nu v-ați uitat în oglindă?
— De când m-am întors, nu. Ba cred că am aruncat o privire când am trecut spre toaletă.
— Vă rog să vă mai uitați o dată. Nu-mi vine să cred că sunteți atât de calm!
Era exact cum îmi spusese şi Kei. Mamiya se aşeză în fața mea.
Dar tata şi mama dispăruseră! Oare încă mai aveau acea putere asupra mea?
Mi-am privit din nou mâinile. Nu pot spune că erau tinere, dar nici uscate nu erau.
— Cum vi se par mâinile mele? l-am întrebat.
— Cum adică? ezită Mamiya.
— Vi se par uscate, doar piele şi os? i-am sugerat, iar el a încuviințat.
Aşadar, părinții mei îmi insuflau o energie bolnăvicioasă şi continuau, din umbră, să mă sece de viață. Nu, nu părinții mei. De vină era acel ceva care le permisese să se

întoarcă pentru un timp în această lume şi care poate încă nu voia să-mi dea drumul.

— A fost o femeie aici, nu?

— Poftim?

— Aseară era o femeie la dumneavoastră.

— Ați trecut pe aici?

Cu o seară în urmă mă prăbuşisem şi-mi pierdusem cunoştința, dar ştiam că rămăsese Kei lângă mine. Dacă Mamiya trecuse pe aici înseamnă că îi deschisese Kei, dar ea nu-mi pomenise nimic despre asta.

— Când v-am văzut la hotel, arătați atât de obosit încât pe seară, între două drumuri, mi-am zis să trec pe aici. Nu v-am găsit acasă.

Eram în Asakusa.

— Mi-am văzut de treburi, dar m-a cuprins neliniştea. Dacă erați de fapt acasă, în pat, şi nu puteați să vă ridicați? Prin urmare, pe la nouă am mai venit o dată şi am văzut că era lumina aprinsă. Am sunat la interfon, dar n-a răspuns nimeni. Tocmai atunci a ieşit cineva şi m-am strecurat înăuntru. Am urcat la etajul şapte şi am sunat la uşă. N-am primit nici un răspuns. Îngrijorat, am ciocănit la uşă şi v-am strigat. La un moment dat, uşa s-a deschis şi a apărut o femeie care mi-a spus că dormeați.

Aşa e, dormeam.

— I-am explicat că sunt îngrijorat pentru că arătați extrem de slăbit, dar femeia mi-a spus să nu-mi fac probleme, că sunteți doar obosit, şi mi-a închis uşa-n nas.

Mă deranja că îi tot spunea lui Kei „femeia”. Ar fi putut să-i spună „doamna”. Pe de altă parte, era normal să se simtă ofensat pentru că îi închisese uşa-n nas.

— Am dat să plec, însă ceva mă sâcâia. Rămăsesem cu un sentiment ciudat, şi nu pentru că m-ar fi surprins faptul că erați cu o femeie. În lift mi-am dat seama că văzusem în cameră, uşa fiind întredeschisă. Văzusem înăuntru de parcă

femeia nici n-ar fi fost acolo. Stătuse chiar în dreptul uşii, deci n-ar fi trebuit să văd atât de clar în cameră. Parcă mă uitasem prin ea, prin corpul ei!

Nu mi-am schimbat expresia feței, deşi în mine începea să clocotească furia. Dar nu la adresa lui Mamiya. Nici a lui Kei. Eram furios pe acel ceva care îi făcuse să dispară pe mama şi pe tata. Ce avea de gând să-i facă şi lui Kei?

— Totuşi, continuă Mamiya, mi-am spus că ideea era ridicolă şi că, evident, mă înşelaseră ochii. Doar că nu-mi venea să vă las în grija acelei femei. Starea dumneavoastră nu trebuia neglijată. Chiar nu puteam să cred ce-mi spusese, că sunteți doar obosit şi că nu am de ce să mă îngrijorez. Prin urmare, am mai venit o dată încoace astăzi, după prânz.

Şi dacă Mamiya se simțea vinovat față de mine, sau tocmai din acest motiv, nu mă aşteptasem să-mi poarte atât de mult de grijă.

— Când am dat să cobor din taxi, v-am văzut ieşind în stradă cu femeia aceea. Am ezitat o clipă dacă să vă strig sau nu, dar nu pentru că erați însoțit, ci pentru că erați aproape de nerecunoscut. Arătați perfect sănătos, poate chiar mai împlinit decât vă ştiam. Şi dacă v-ați fi odihnit foarte bine peste noapte, tot nu aveați cum să vă reveniți complet din starea aceea de epuizare în câteva ore! Rămăsesem mut de uimire. În acel moment am observat un bărbat ridicându-se în picioare, la oarecare distanță de mine. Tundea copăceii de lângă intrare. Fără să mă gândesc, l-am întrebat: „Cel care a ieşit era cumva domnul Harada?” L-am abordat pentru că nu arăta a grădinar şi pentru că se uita şi el în direcția dumneavoastră. Mi-a spus că da. Am aflat apoi că era administratorul. „M-au trecut toți fiorii”, mi-a mărturisit. M-am uitat la el şi l-am întrebat de ce. „Femeia aceea semăna leit cu cea de la 305.”

Ceea ce era perfect adevărat. Kei locuia în apartamentul 305.

— L-am întrebat dacă se referea la o persoană care se mutase, pentru că nu mi s-ar fi părut cu nimic straniu să fiți însoțit de cineva care nu mai locuia în bloc. Când colo, după spusele bărbatului, se pare că...

Mamiya tăcu o clipă, ca să creeze efectul de suspans.

— Femeia respectivă s-a sinucis pe la jumătatea lui iulie.

Era ridicol! Administratorul se înşelase, evident. Kei stătea la 305 de nu ştiu câți ani. Dacă femeia care locuia acolo îşi luase viața ar fi însemnat că era vorba despre Kei.

Mamiya m-a privit, aşteptându-mi reacția, dar eu nu am afişat nici una. Nu încercam să-mi ascund reacțiile față de el, ci mai degrabă față de mine însumi. De fapt, nu voiam să plec urechea la o poveste atât de ridicolă.

— N-am dat prea mare atenție spuselor administratorului, continuă Mamiya. Multe femei seamănă între ele. Eu doar am vrut să vă văd. Poate că îmi făceam griji degeaba, dar nu-mi ieşea din cap cum ați putut să vă reveniți peste noapte dintr-o asemenea stare. Era parcă ireal. Mi s-a permis să aştept în hol. Am văzut că nu aveați nimic la dumneavoastră şi mi-am închipuit că nu v-ați dus prea departe. În orice caz, nu ştiam când aveați să vă întoarceți. Chiar începusem să mă gândesc că mă purtam prosteşte, când administratorul m-a invitat la el în birou, unde avea aer condiționat. Acolo mi-a povestit despre femeia care s-a sinucis. Se pare că s-a înjunghiat de şapte ori în piept cu un cuțit. Aflase acest lucru de la poliție. Au luat legătura cu familia ei şi totul s-a rezolvat cât mai discret posibil. Femeia semăna atât de mult cu ea, încât făcuse acea remarcă fără să-şi dea seama, pentru că în mod normal n-ar fi suflat o vorbă. Apartamentul a fost renovat şi închiriat unei firme de produse dietetice.

Şi ce legătură are toată povestea asta cu Kei? am protestat eu în gând.

— La un moment dat, administratorul mi-a făcut un semn. M-am uitat pe gemulețul de la recepție şi v-am văzut cu femeia aceea tocmai când urcați în lift. Am dat fuga spre lift şi am văzut că se oprise la etajul trei. Am urcat scările în goană, încercând să nu fac zgomot, şi v-am zărit pe hol. Femeia a descuiat uşa şi ați intrat. Administratorul mi-a şoptit din spate că era apartamentul 305 şi că femeia semăna înfricoşător de mult cu cea care murise. Sună caraghios, pentru că totul se întâmpla în miezul zilei, dar nu puteam să vă las acolo. M-am dus repede până în fața apartamentului, am sunat, apoi am bătut la uşă. Administratorul era şi el cu mine. Ne-a deschis un tânăr. I-am spus că vreau să vorbesc cu oamenii care intraseră, dar el mi-a replicat că nu intrase nimeni. Administratorul a insistat că vorbea prostii, pentru că îi văzuserăm pe cei doi intrând cu câteva clipe în urmă. Tânărul ne-a invitat atunci să ne convingem cu ochii noştri şi ne-a făcut loc să trecem. Era un birou. M-am convins dintr-o privire că în încăperea aceea mică nu mai era nimeni. Ca să fiu absolut sigur, am deschis şi uşa de la baie, dar nu erați nicăieri, nici dumneavoastră, nici femeia aceea.

Mamiya spusese toate astea pe nerăsuflate. S-a oprit şi m-a privit.

— Unde erați?

— Femeia aceea... am zis eu. De ce s-a sinucis?

— Se pare că avea o cicatrice foarte urâtă pe piept. Şi-a făcut mai multe operații estetice, dar n-au dat rezultat. Se izolase de restul lumii şi până la urmă o fi răpus-o singurătatea.

Am închis ochii.

— Se numea Katsura Fujino, dar pe contractul de închiriere, în dreptul pronunției numelui, trecuse „Kei”.

Administratorul mi-a lăsat cheia de la 305. V-aş propune să mergem să vedeți dacă este aceeaşi cameră în care ați intrat la prânz.

— Nu-i nevoie.

— Eu cred că trebuie să vedeți asta. Aşa o să căpătați puterea de a vă împotrivi.

Să mă împotrivesc? Cui? Lui Kei?

— Nu ştiu dacă ajută la ceva, dar...

Mamiya a scos din buzunarul sacoului pe care îl ținea pe braț două mătănii.

— Vă rog să luați una.

— Nu-i nevoie.

— Ba e! Haideți să mergem.

— Şi aşa mi-e ruşine că am fost înşelat. Nu-mi cereți s-o confirm.

— Acceptați totul prea uşor şi asta nu vă stă în fire. De ce nu-mi spuneți că vorbesc prostii? Nu vi se pare ridicol tot ce v-am povestit?

Mamiya nu ştia despre mama şi tata. Sigur că era dezamăgit de cât de repede eram dispus să cred o poveste cu fantome, dar eu mă resemnasem deja. Până mai adineauri îmi imaginam noua mea viață alături de Kei, iar acum, oricât m-aş fi zbătut, trebuia să-mi recunosc neputința.

— Vă rog, zise Mamiya. Haideți să plecăm de aici! Să plecăm cât mai repede din locul ăsta. Dacă vreți, puteți rămâne la mine. Dacă nu, vă duc la un hotel.

Eu stăteam nemişcat, privindu-mi mâinile.

Tot nu reuşeam să văd realitatea. În loc de piele şi os, vedeam mâinile rozalii şi dolofane pe care le ştiam. Puterea lui Kei încă mă sorbea. Oare ştia ce se întâmplase?

Aş fi vrut să-mi iau rămas-bun de la ea. Avusese dreptate. Am fi fost mai fericiți dacă ne-am fi continuat

relația amăgindu-ne. Dacă ne-am fi continuat relația amăgindu-ne că trăieşte.

— Hai să mergem! Mai vedem noi ce facem după ce plecăm de aici.

Am încuviințat şi m-am ridicat în picioare. La urma urmei, Kei oricum n-ar fi venit dacă Mamiya era cu mine. Asta nu însemna că voiam să scap de el. Ce-i drept, îi eram recunoscător pentru câtă grijă îmi purta.

— Trebuie să opresc aerul condiționat.

— Îl opresc eu.

Mă aşteptam să bâjbâie după buton, dar Mamiya l-a găsit imediat, apoi s-a oprit să mă aştepte în fața uşii. Am luat doar portofelul din sertar şi l-am vârât în buzunarul de la spate, apoi m-am încălțat.

Mamiya a deschis uşa şi a ieşit în hol. Imediat l-am simțit tresărind.

A înghețat în dreptul uşii deschise, cu privirea pironită în direcția liftului. Era Kei. Venise.

— Nu ieşiți, îmi şopti Mamiya.

Ignorându-l, am ieşit în hol şi am văzut-o pe Kei în fața liftului, cam la zece metri depărtare, stând cu fața către noi.

Era îmbrăcată în rochia de casă albă, fără mâneci, semănând cu un neglijeu.

— Kei!

— Nu vorbiți cu ea, domnule Harada! se răsti Mamiya.

Mă îndoiam că Mamiya avea vreun motiv întemeiat să mă oprească. Probabil că se gândea la tradiția care spune că nu e bine să le răspunzi morților.

Kei se uita la mine.

Avea o privire foarte gravă. Mamiya insista să nu vorbesc cu ea. Chiar dacă până mai adineauri fusesem atât de apropiat de ea, acum că ştiam că era moartă, trebuia s-o văd ca pe un duşman. Dar având-o în fața ochilor, refuzam să fac asta. Dacă o consideram o ființă demnă de dispreț şi o

alungam din viața mea, ce-mi rămânea de făcut? Ea era femeia care se agățase de gâtul meu şi se rugase pentru mine.

— Am aflat, i-am spus eu.

— Potoliți-vă! îmi strigă Mamiya, ridicând mătăniile cu ambele mâini, apoi rosti către Kei: *Namu Myōhōrengekyō*[11]!

Încercând să dobor cuvintele lui înainte s-o atingă, am strigat şi eu:

— Vreau să fim împreună! Vreau să fim împreună, orice-ar fi!

— Ce tot spuneți? se răsti Mamiya, cu mătăniile înfăşurate în jurul mâinilor, încă întinse în direcția ei.

În acel moment, Kei a făcut un pas înainte.

Mamiya a sărit înapoi şi a strigat din nou:

— *Namu Myōhōrengekyō*!

Kei a mai făcut un pas.

— Domnule Harada, de ce sectă aparține femeia asta? urlă Mamiya.

— Nu cred că e credincioasă.

— Dar familia ei? Trebuie să aibă o credință!

— Asta chiar nu ştiu!

— Cum puteți fi atât de calm? Nu vedeți ce se întâmplă?

O priveam pe Kei.

Şi Kei mă privea. Fără să-şi dezlipească ochii de mine, a mai făcut un pas înainte, apoi încă unul.

— Vine! Vine, vine! strigă Mamiya, tremurând.

— Domnule Mamiya, vă rog să vă dați la o parte, i-am spus eu, cu ochii la Kei.

— Unde să mă dau? Nu am unde să mă dau mai în spate!

Culoarul de la etajul şapte se termina chiar acolo unde stăteam.

---

[11] Incantație folosită în budismul Nichiren. Aproximativ: „Slăvită fie Sutra Lotusului!”

— Stați liniştit. N-o să vă facă nimic.

Kei se apropia.

Sigur că nu, mi-am zis. Kei n-o să ne facă nimic.

Oare nu puteam face nimic? Oare nu puteam rămâne totuşi împreună?

Kei se apropia tot mai mult. Mai avea cinci paşi până la mine.

Am rămas nemişcat. De ce nu plecam? De ce stăteam împietrit locului? De ce nu mă duceam s-o iau în brațe?

Kei a făcut penultimul pas.

Era în fața mea.

— Kei...

Ochii ei erau reci ca moartea. Cât s-a apropiat, am căutat o urmă de căldură în ei, dar nici când a ajuns în fața mea nu am reuşit s-o găsesc. Mă pironea cu o privire de gheață.

Kei a deschis gura, dând să spună ceva. Buzele ei palide s-au întredeschis.

— Nu-ți aminteşti? mă întrebă ea cu o voce joasă, disprețuitoare.

— Ce anume?

Şocat de tonul ei aspru, glasul a început să-mi tremure.

— Noaptea cu şampania.

— Aa...

Noaptea în care o expediasem de la uşă. Eram copleşit de ce mi se întâmpla şi nu voiam să am de-a face cu nimeni. Regretasem imediat. Nu crezusem că o să se sinucidă, dar îmi făcusem griji şi chiar stătusem în ploaie să mă uit la fereastra ei.

Aşa deci. În noaptea aceea, Kei se înjunghiase.

— O să te iau cu mine! a şoptit scrâşnind din dinți.

Kei a mai făcut un pas, iar eu m-am tras instinctiv înapoi. Ea a mai făcut un pas. Am încercat să rămân pe loc, dar m-am dat înapoi, împins parcă de ura din ochii ei, cu care mă

țintuia de la câțiva centimetri depărtare. M-am simțit împins fizic în spate.

Deci totul fusese teatru? Se prefăcuse doar ca să mă poată lua cu ea? Toată dragostea pe care o revărsase asupra mea izvora din ură? Nu din dragoste se rugase să mă despart de părinții mei ca să nu mor?

Ochii ei s-au umplut de batjocură, de parcă îmi ghicise gândurile.

— Cât eşti de naiv!

Cum putea să vrea una ca asta? Cum să târăşti după tine în lumea de dincolo un necunoscut, doar pentru că ți-a refuzat invitația la un pahar? Era complet absurd! Ştiu că viața aşa e uneori, absurdă, însă...

M-am izbit cu spatele de perete. Nu mai aveam unde să fug.

— Atunci n-ai decât să trăieşti! mi-au spus ochii lui Kei. Rostise cu gura aceste cuvinte, dar se apropiase atât de mult de mine, încât nu-i mai vedeam decât ochii.

— N-ai decât să-ți ții viața asta jalnică!

Deci nu mai voia să mă ducă în lumea de dincolo?

— Nu-i vorba că nu vreau, mi-au spus ochii ei, ci că nu pot. Când ai ieşit pe hol, inima ta deja se răcise. Îmi spuneai vorbe dulci, că vrei să fii cu mine, dar inima ta era deja departe.

Nu-mi dădusem seama de asta, dar, auzindu-i cuvintele, am înclinat să-i dau dreptate.

Aşa, deci! Atâta vreme cât n-o iubeam din suflet, Kei nu putea să-mi răpească viața? Legile lumii de dincolo îmi erau necunoscute.

— Am să plec fără să te omor, dar nu pentru că mi-ar păsa de tine câtuşi de puțin!

Am simțit un val de amețeală.

În acel moment, Kei s-a îndepărtat de mine cu o mişcare lină, de parcă ar fi plutit. Când venise, se apropiase încet,

înaintând pas cu pas, dar acum străbătuse vreo patru metri într-o clipă. Parcă deja ajunsese la granița tărâmului de dincolo.

Pe rochia ei albă, în dreptul pieptului, am văzut o umbră.

Apăruse o mică pată neagră. Nu era neagră, ci roşiatică, şi creştea văzând cu ochii. Era sânge proaspăt. Din pieptul ei, pe care se străduise atât de mult să-l ascundă, se revărsa sânge proaspăt, purpuriu, clocotind de viață.

S-a scurs în şiroaie pe rochia ei lungă, izvorând parcă în ritmul bătăilor unei inimi.

M-am uitat în ochii ei.

Kei rămăsese în picioare, nemişcată, îndurând parcă sângele care se revărsa din ea.

Am văzut apoi cum silueta ei începe să se subțieze. A dispărut foarte repede, la fel ca părinții mei. A devenit din ce în ce mai transparentă, până când, pe nesimțite, s-a transformat într-o umbră tremurătoare, ca un miraj, apoi s-a stins.

Coridorul slab luminat de la etajul şapte era acum pustiu. Pe jos nu se vedea nici o picătură de sânge.

L-am auzit pe Mamiya răsuflând uşurat. Eu rămăsesem pe loc, încremenit.

În ciuda cuvintelor grele ale lui Kei, chiar înainte să dispară, desluşisem parcă în ochii ei o urmă de tristețe, de parcă despărțirea noastră o mâhnea. O amărăciune pe care nu reuşise să o ascundă până în ultima clipă.

Următoarele douăzeci şi două de zile le-am petrecut internat la Spitalul Municipal nr. 2 din Komazawa. Eram într-o stare avansată de extenuare, părul îmi albise pe jumătate şi vederea îmi slăbise. După zile întregi de perfuzii, am început să-mi revin, dar nu m-am refăcut complet. Cu cinci zile înainte de externare, când mi-am probat pantalonii, am strâns cureaua cu două găuri. Cămaşa îmi venea largă la gât şi eram tras la faţă. Cei din jurul meu încercau să mă consoleze spunându-mi că am căpătat un aer de sihastru înţelept.

Nici nu se punea problema să mai scriu scenariul pentru serial. Văzându-mă aproape muribund, producătorul a înţeles că nu era cazul să mă sancţioneze în vreun fel, iar de la episodul doi încolo, a apelat resemnat la un tânăr scriitor de treizeci şi ceva de ani, pe nume S.

— E tânăr şi scrie cu foarte mare uşurinţă despre ce e la modă azi. Fără nici o supărare, dar cred că subiectul i se potriveşte mai bine, m-a tachinat regizorul, când a venit să mă vadă.

Nu puteam să zic nimic, pentru că eu fusesem cel care le pricinuise necazuri.

Pe la jumătatea lui septembrie, am fost externat şi m-am instalat într-un apartament din Kyōdō pe care mi-l găsise Mamiya. Era puţin mai mare decât vechiul meu apartament, iar chiria n-o depăşea simţitor pe cea veche. Mamiya, Ayako şi fiul meu îmi mutaseră acolo toate lucrurile.

În seara zilei în care am ieşit din spital, i-am telefonat fostei mele soţii ca să-i mulţumesc. I-am spus că aş vrea să-i vorbesc şi lui Shigeki.

— Foarte bine, mulţumeşte-i, că s-a spetit destul, a zis Ayako şi am auzit-o strigându-l. Imaginea vechii mele locuinţe mi-a apărut în faţa ochilor.

— Ce faci? i-am auzit brusc vocea lui Shigeki.

— Sunt bine.

— Aha.
— Am auzit că ai tras ceva cu mutatul meu.
— Nu cine ştie ce.
Discuția noastră decurgea la fel ca întotdeauna, dar n-am mai avut senzația că voia să încheie cât mai repede conversația cu tatăl său. Poate că, de când nu mai locuiam împreună, se mai îmblânzise.
— Poate luăm într-o seară cina împreună, mi-am forțat eu norocul.
— Da, într-o seară, veni răspunsul lui după câteva clipe de tăcere.
Era probabil cel mai bun răspuns la care puteam spera.
Două zile mai târziu, m-am dus cu Mamiya în Asakusa.
— Sunteți sigur? mă întrebase Mamiya, încă îngrijorat de starea mea. Dar eu reuşisem încă din spital să mă împac cu toate cele întâmplate. Nici tata, nici mama, nici Kei nu mai aveau să apară vreodată.
Am coborât din metrou la stația Tawara-machi. Mergând pe Bulevardul Internațional, mi-am dat seama nostalgic că vara se sfârşise. Pe străzile înecate în gaze de eşapament plutea un iz de toamnă. Şi trecătorii păşeau altfel decât în zilele toride. Odată cu vara plecaseră şi mama, şi tata, şi Kei.
— Domnule Harada, zise Mamiya pe un ton respectuos, în timp ce străbăteam bulevardul.
— Da?
— Ați spus că vreți să veniți aici de când erați încă în spital, nu-i aşa?
— Adevărat.
— Îmi cer scuze că v-am ascuns acest lucru până acum, dar eu am trecut pe aici în recunoaştere acum patru zile.
— Chiar aşa?

— Să nu credeți că mă aşteptam la vreo surpriză neplăcută, pur şi simplu m-am gândit că poate-ar fi mai bine să trec pe aici înainte.

— Aha.

— Am găsit doar un teren viran.

La auzul acestor cuvinte, m-a izbit un sentiment de singurătate cumplită, de parcă plonjasem tăcut într-un abis.

— Au demolat clădirea în luna mai, au mai nivelat pământul dimprejur şi urmează să construiască un bloc.

— Terenul e viran din mai?

— Da.

Am cotit la stânga pe Bulevardul Internațional, am înaintat puțin pe strada comercială şi în față ne-a apărut aleea care ducea spre clădire. Până acolo totul arăta aşa cum ştiam, dar când am cotit pe alee, clădirea cu scara exterioară de metal dispăruse, întocmai cum spusese Mamiya.

Micul teren viran, năpădit de buruieni, părea abandonat, înghesuit în spatele clădirilor sărăcăcioase din jur. Buruienile crescute în voie în zona aceea de asfalt gri mă făceau să cred că nimerisem dintr-odată în altă lume.

— Spuneați că era apartamentul din capătul culoarului, nu?

— Exact.

— M-am gândit că ar veni cam pe-aici. Am culcat puțin iarba.

Mamiya a intrat pe terenul viran şi a luat-o înainte.

Buruienile îmi veneau până la brâu, dar pe alocuri erau strivite, culcate la pământ, şi arătau obosite şi murdare la capătul unei veri lungi. Înaintam cu greu din cauza molozului şi a cutiilor de aluminiu aruncate pe jos.

— Cam pe-aici, zise Mamiya şi se opri.

Instinctul îl condusese exact în locul unde fusese apartamentul părinților mei, pe care îl vizitasem de atâtea

ori. Iarba din zonă era curățată şi pe jos se aflau două plăci de beton, ca nişte pietre de mormânt.

— Le-am găsit pe-aici, zise el.

— Apartamentul era la etaj, chiar în dreptul acestui pătrat. V-ați orientat de minune doar din ce v-am povestit eu.

Mamiya a scos un pachețel învelit în ziar din punga pe care o dusese în mână.

— Am adus bețişoare parfumate şi un suport.

— A, am adus şi eu.

— Trebuia să vă spun.

— Nu-i nimic, le aşezăm alături. Am să aprind câte unul din fiecare.

Am desfăcut pachetul meu din pânză şi am scos bețişoarele, suportul şi un buchet de crizanteme învelit în ziar. Mormântul părinților mei era în județul Aichi. Nu mai fusesem acolo de doi ani de zile.

Le-am aprins cu bricheta, le-am pus în cele două suporturi şi mi-am împreunat palmele. Mamiya a făcut şi el acelaşi lucru.

Chiar aşa, data viitoare când vin, să aduc bețişoarele pe care le-au folosit ultima dată la restaurant, mi-am zis eu. Să le ard şi să spun o rugăciune. Uite, mamă, tată, mi-am găsit deja un motiv să mai vin pe-aici!

— Poate că nu e momentul potrivit să vă spun asta, zise Mamiya, dar pe la începutul anului viitor, aş vrea să mă căsătoresc cu Ayako.

— Adevărat?

— Îmi dau seama că n-are cum să vă pice bine, dar...

— Nu, nici vorbă. La început m-am simțit trădat, dar acum vă doresc sincer să fiți fericiți.

— Credeți că mai putem lucra împreună?

— Aş fi chiar încântat.

— Atunci aşa să facem. Să pornim împreună un proiect de zile mari!

— Cu prima ocazie, am zis eu. Mi-aţi arătat foarte multă grijă în ultima vreme, cum nu mă aşteptam.

— Pentru că vă plac foarte mult. Şi văd că am ajuns s-o plac şi pe soţia dumneavoastră!

— Cu asta aţi cam exagerat, dar vă urez să vă meargă bine împreună.

— E o femeie minunată şi chiar m-am gândit că poate nu sunteţi întreg la cap să vă despărţiţi de ea.

— Iar eu cred că cine vrea să se însoare cu ea nu e întreg la cap!

— Aşa e. La urma urmei, toţi o luăm uneori razna. Am fost martorul unor lucruri incredibile în blocul în care aţi locuit mai demult, dar totul s-a sfârşit şi în urmă n-a rămas nici măcar o picătură de sânge, deci nu se poate să se fi întâmplat aievea. Aşa m-am hotărât să privesc lucrurile. Ceva n-a fost în regulă cu mine atunci.

— Aşa credeţi?

— Haideţi să uităm totul! Altfel, cum am putea să ne vedem liniştiţi de vieţile noastre mai departe? Nu judecam limpede atunci. Vă rog, nu vă consumaţi prea mult nici cu ceea ce s-a întâmplat cu părinţii dumneavoastră. Aveaţi minţile tulburate.

— Aşa e.

— Da. Nu judecaţi limpede.

Nu l-am contrazis, dar nu credeam câtuşi de puţin că nu judecasem limpede.

Rămas-bun, mamă! Rămas-bun, tată! Rămas-bun, Kei!

Şi mulţumesc.

În colecţia Raftul Denisei au apărut

Eshkol Nevo, *Ultimul interviu*
Nicole Krauss, *Să fii bărbat*
Colson Whitehead, *Trișorii din Harlem*
Matteo Strukul, *Dante. Enigma*
Michel Houellebecq, *Anihilare*
Andrea Bajani, *Cartea caselor*
Vesna Goldsworthy, *Cortina de Fier*
Anthony Doerr, *Cetatea cucului din nori*
Arthur Koestler, *Întuneric la amiază*
Thomas Mann, *Mario și vrăjitorul. Povestiri 1919–1953*
François-Henri Désérable, *Stăpânul și cuceritorul meu*
Colm Tóibín, *Magicianul*
Naoise Dolan, *Vremuri interesante*
Susan Choi, *Studentul străin*
Clarice Lispector, *Fericire clandestină. Proză scurtă 1971–1977*
Genki Kawamura, *Dacă pisicile ar dispărea din lume*
Yukio Mishima, *Starul*
Anton Pavlovici Cehov, *Dragostea. 12 povestiri*
Gwen Strauss, *Cele nouă femei de la Ravensbrück: O poveste adevărată despre supraviețuire în Germania nazistă*
Nikola Scott, *Fetele din livada cu meri*
Giuliano da Empoli, *Magul de la Kremlin*
Fiona Davis, *Adresa*
Nina Lykke, *Din cauze naturale*
Zeruya Shalev, *Destin*
Jessie Burton, *Miniaturista*
F. Scott Fitzgerald, *Blândețea nopții*
Narine Abgarian, *Simon*
Polly Samson, *Bunătatea*
Colm Tóibín, *Casa numelor*
Jay Parini, *Călătoria lui Walter Benjamin*
Anuradha Roy, *Calul de lut*
Ludmila Ulițkaia, *Oamenii țarului nostru*

Hiro Arikawa, *Motanul care şi-a luat rămas-bun*
Giulia Caminito, *Apa lacului nu e niciodată dulce*
Matteo Strukul, *Cimitirul din Veneția*
Lorenzo Marone, *Totul va fi perfect*
Sorj Chalandon, *Fiu de ticălos*
Romain Gary, *Păsările se duc să moară în Peru*
Stéphane Carlier, *Clara citeşte Proust*
António Lobo Antunes, *Lunga scurtime a vieții*
Kerri Maher, *Librăreasa din Paris*
Jessie Burton, *Casa destinului*
Kate Morton, *Întoarcerea acasă*
Kyung-sook Shin, *Vorbește-mi despre tata*
Fiona Davis, *Palatul Magnolia*
Laura Imai Messina, *Viețile secrete ale culorilor*
Cormac McCarthy, *Pasagerul*
Cormac McCarthy, *Stella Maris*
Zülfü Livaneli, *Neliniște*
Jay Parini, *Borges și eu: O întâlnire*
Yaniv Iczkovits, *Nimeni nu părăseşte Palo Alto*
Natsuko Imamura, *Fata care s-a transformat în bețişoare*
David Foenkinos, *Numărul 2*
Ismail Kadare, *Concert la sfârșit de iarnă*
James D. Shipman, *Dincolo de sârma ghimpată*
Akira Mizubayashi, *Regina inimii*
Osamu Dazai, *Decădere umaneă*
Anna Mazzola, *Fata mecanică*
Alex Schulman, *Gara Malma*
Daniela Krien, *Focul*
Georgia Kaufmann, *Croitoreasa din Paris*
Nikola Scott, *Umbra mamei*
Maja Lunde, *Visând la un copac*
Thomas Leoncini, *Bărbatul care voia sa fie iubit şi motanul care s-a îndrăgostit de el*
Yiyun Li, *Cartea gâștei*

J.M. Coetzee, *Polonezul*
Niccolò Ammaniti, *Viața intimă*
Colm Tóibín, *Brooklyn*
Thomas Schlesser, *Ochii Monei*
Scholastique Mukasonga, *Notre-Dame du Nil*
Sawako Ariyoshi, *Râul destinelor*
Taichi Yamada, *Străini*